

பஞ்சம்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

811.
32
M

சோ. ராமேஸ்வரன்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பஞ்சம்
(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர்
சோ. ராமேஸ்வரன்

— 479800

ஆசிரியர் உரை

எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு இது.

தண்ணீர், பஞ்சம், ஜீவகாருண்யம், சனப்பெருக்கம், தாய்ப்பாசம், சமூக விழுமியம் போன்ற பரந்துபட்ட கருக்களை மையமாக வைத்து மொத்தம் ஒன்பது சிறுகதைகளை இதில் வெளியிட்டுள்ளேன்.

இதில் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த, வராத சிறு கதைகளை அடக்கியுள்ளேன். போட்டிகளில் பரிசுகளைப் பெற்ற கதைகளும் இதில் காணப்படுகின்றன. 'வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில்' வெளிவந்த கதைகளை வெளியிட்டு எனக்கு ஊக்கமளித்த திரு. பொன். ராஜகோபாலுக்கு எனது நன்றியை இங்கும் தெரிவிப்பது எனது கடமையாகும்.

மற்றும், நூலாக வெளியிட முன்னரும், சிறுகதைகளை எழுதிய பின்னரும் எனது அலுவலக நண்பர்கள் திரு.த.இரவிச்சந்திரன், திரு.மு.கௌரிசங்கர் ஆகியோர் எனக்கு சில ஆலோசனைகளை வழங்கியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

எனது முந்திய நான்கு நாவல்களையும், ஒரு சிறு கதைத் தொகுப்பையும் அச்சிட்ட கிரியேட்டிவ் ஹான்ட்ஸ் (பிரைவேட்) லிமிற்றெற்றின் உரிமையாளரும், பால்ய நண்பருமான திரு.எஸ் ஜெகதீஸன் இம் முறை இரு வாரங்களுக்குள் இதை அச்சடித்து தந்துள்ளார். அந் நிறுவனத்தில் பணிபுரியும் செல்வி சந்திராதேவி அரவாண்டியாபிள்ளை அழகுற கணனியில் அச்சப் பதிவு செய்து தந்திருந்தார். இவ்விருவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

41/2 சித்திரா ஒழுங்கை
கொழும்பு 5.

சோ. ராமேஸ்வரன்

பஞ்சம்

(இக்கதையில் வரும் உரையாடல்கள் யாவும் சிங்களத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டன என்பதை மனதில் இருந்திக் கொள்ளவும்.)

வெயிலின் அகோரம் விபரிக்க முடியாத வகையில் என் உடலையும், உள்ளத்தையும் வாட்டி வதைத்தது. சினம், எரிச்சல், கோபம், ஆத்திரம் என்று பல்வகை உணர்ச்சிகள் என்னுள் கிளம்புவதும், தனிவதுமாக.....

என்றும் நான் அனுபவித்திராத - காட்டு வெட்கை போல், உடம்பை எரித்தது அந்த வெயில்.

புதிய இடம், புதிய சூழ்நிலை....என்னால் 'எதையும்' அனுசரிக்க முடியவில்லை. நேற்று மாலை, இருள் சூழ முன், காற்று மெல்ல வீசியது. வானம் சிறிதளவு சாம்பல் நிறத்தைத் தக்க வைத்திருந்தது. இன்று காலையில் மழை பெய்து, சூழலை மாற்றி, ஓர் ஆறுதல்தனத்தை என்னுள் உட்தள்ளும் என்று எதிர்பார்த்தேன். என் எண்ணம் மழுங்கடிக்கப்பட்டது. காலையில் சூரியன் பிரகாசத்துடன் உதித்தது. பத்து மணி கடந்த போது, சுற்றுச் சூழலில் ஏற்பட்டிருந்த அகோரம் மழைக்கு மேலும் ஓய்வை வழங்கி விட்டது.

கண்களைத் தூரத்தில் குவியப்படுத்துகிறேன். மூன்று நாட்களாக எனது பார்வையில் சலனத்தை ஏற்படுத்தாத 'மலட்டு' வெட்டை வெளியைப் பார்க்கிறேன். என் கண்களுக்குள் கூச்ச உணர்வு ஒன்று மெல்லப் புக, வீட்டு விறாந்தையில் இருந்து இறங்கி, நிலத்தில் காலடி பதித்தேன்.

களிமண் நிலம் நீரைக் கண்டு மாநங்களாகி இருக்கும். வெயிலின் தாக்குதல் களிமண்ணில் பலவித வடிவமைப்பிலான பிளவுகளை ஏற்படுத்தி இருந்தது. அந்தத் தோற்றம், புகைப்படக் கருவிக்குள் புகுத்தப்பட்டால் கண்காட்சிக்கு வைக்கப்படும் போது அதிக புள்ளிகளை வழங்கினாலும், என் மனதுக்குள் வெறுப்பினைத் தான் தள்ளுகிறது.

புற்கள் இல்லை. பூண்டுகள் இல்லை. மரணிக்கும் நிலையில் எலும்புக்கூடாக தோற்றமளிக்கும் மரங்கள். பச்சைப் பசேலென்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்களை ஒளித்து விட வேண்டும். எல்லாமே கருகி, பசுமையற்று.....

குளங்கள் வற்றிவிட்டனவாம். வீட்டை அண்டியிருந்த கிணறுகளுக்கும் அதே கதி தான். நாலைந்து தடவைகள் அக்கம், பக்கத்தில் உள்ள கிணறுகளைப் பார்த்து, அந்த உண்மையை அறிந்து விட்டேன். தூரத்தில் - இரண்டு மீட்டர் தூரம் நடந்தால் ஓர் ஓடை தென்படுமாம். அங்கு நீர் ஓடவில்லையாம். பள்ளங்களில் சேறான நிலையில் நீர் தேங்கி இருக்குதாம். சேற்றைக் கைகளால் மெல்ல நீக்கி, ஓரளவு தெளிய வைத்து, தெளிந்த நீரைக் கைகளால் அள்ளி குடத்தை நிரப்பித்தான் கிராமத்தவர்கள் தமது நீர் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறார்களாம். முதலில் இத் தகவல் எனக்கு பரிமாறப்பட்ட போது, மனதினில் ஒரு கணைப்பு, கண்களில் ஓர் அதிசயம், இப்படியுமா?

கோடைகாலத்தில் தண்ணீருக்காக கிராமத்தவர்கள் படும் கஷ்டத்தைப் பற்றி பியதாச என்னிடம் மேலோட்டமாகக் கூறி இருக்கிறான். அவன் கிராமத்தில் நான் காலடி எடுத்து வைக்கும் முன், இதைப் பற்றிச் சொல்லும் போதெல்லாம் இதை மெலிதாகத் தான் எடை போட்டிருந்தேன்.

விடுமுறைக்காக - நான்கு நாட்களுக்கு தனது கிராமத்திற்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்த போது - வெயிலின் அகோரம், தண்ணீர் பஞ்சம் ஆகியவற்றின் உண்மையான அர்த்தம் என்னை மன ரீதியாக இந்தளவு வாட்டும் என நான் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. குளிப்பதற்குத் தான் போதுமான அளவு நீர் இருக்காது என்ற நினைப்பை மனதில் சுமந்து வந்தவனுக்கு, பியதாசவின் தாய் ஹீன்மெனிக்கா முக்கால்வாசி நீர் நிறைந்த குடத்தைக் கீழே வைத்து விட்டு பெருமூச்சு விட்ட போதும், தண்ணீர் பஞ்சத்தின் உக்கிரத்தை என்னால் ஆழமாகக் கிரகிக்க முடியவில்லை. ஆனால், அதன் பின் அவள் சொன்னவை தான் நெஞ்சை உறைத்தது.

“மகன், இந்த ஒரு குடம் தண்ணியை அள்ளுறதுக்காக இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரம் அளவு நடந்தேன். தண்ணீர் இருக்கிற இடத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க ஒரு அரை மணி நேரமாவது செலவழிந்திருக்கும். தண்ணீர் அள்ளி, குடத்தை நிரப்ப ஒரு மணி நேரம்..... இந்த சேற்று நீரை அள்ளுறதுக்காக இங்குள்ள கிராமவாசிகள் படுறபாடு.....நான் முந்தி, நீ பிந்தி என்ற மாதிரி வாய்ச் சண்டைக்கு குறைச்சல் இல்லை. இன்றைக்கு கொழும்பில் உள்ள ஆளும் கட்சியினரை வாய்க்கு வந்தபடி ஏசினார்கள். அதில் அவர்களுக்கு ஒரு பரம திருப்தி.”

அந்தத் தகவல் எனக்கு புத்தம் புதியது. நான் ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிராதது. தண்ணீருக்காக இப்படி ஒரு பஞ்சமா, போராட்டமா?

ஹீன்மெனிக்காவின் முழங்கைகள் வரை சேறு அப்பி இருந்தது. அதைக் கையினால் வழித்தபடி பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“மகன், யாழ்ப்பாணத்திலும் இப்படி தண்ணீர் பஞ்சம் ஏற்படுமா?”

“எங்கள் ஊரில் இல்லை. ஆனால், புங்குடுதீவு, நெடுந்தீவு, அனலை தீவு போன்ற தீவுப்பகுதியில் குடிநீருக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்படுகிறது. அச்சமயங்களில் ஒரு கலன் குடிநீர் பத்து ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறதாம். ஆனால், ஒருவருமே தண்ணீரைத் தேடி இவ்வளவு தூரம் நடக்கமாட்டார்கள்.”

“வரட்சிக்கு பெயர் போன யாழ்ப்பாணத்தில் தண்ணீர் பஞ்சம் இல்லை. காடுகள் அடர்ந்த அனுராதபுரத்தில் இப்படி ஒரு தண்ணீர் பஞ்சம் இங்குள்ள சிங்கள மக்களுடன் மழைக்கு கோபமா என்று தான் தெரியவில்லை.”

ஹீன்மெனிக்கா முணுமுணுத்தபடி போய்விட்டான்.

மூன்று நாட்களாக குளிக்க முடியவில்லை.

பற்றைக்குள் சென்று — அது தான் அவர்களின் வழக்கமாம் — காலைக் கடன்களை நிறைவேற்றினால், கடநாசி தான். எனக்குப் பழக்கம் இல்லை. பியதாசவிடம் சொன்னேன். வாய்விட்டுச் சிரித்தான். “இது தான் எங்கள் கிராம வழக்கம். பழகிக் கொள்” என்று சர்வசாதாரணமாகச் சொன்னான்.

கீழே அமரவே கூச்சமாக இருந்தது. இரண்டாம் நாள் அடக்கி விட்டேன். மூன்றாம் நாளும் அதைத் தொடர்ந்தேன். வயிறு இடைக்கிடை உளைந்தது.

நாளை மீண்டும் கொழும்புக்குப் போகலாம். அடக்கப்பட்டதை இளக்கலாம். உடலை இறுக்கியபடி இருந்தேன்.

நமது நாட்டில் இப்படி ஒரு கிராமம். இப்படி ஒரு பொறுமையான மக்கள். இங்கு தான் வாழ்வோம் என்ற வைராக்கியம். புலம் பெயர்ச்சியைப் பற்றிய அறிவைப் பெற்றிருக்கவில்லையோ?

எனக்கு இப்படி வாழ்ந்து பழக்கம் இல்லை. அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றாவிட்டால், ஒரு ‘சொரிச்சல் குணம்’ என்னை எந்நேரமும் தழுவிவிடும்.

காலையில் எழுந்தால் பற்களைத் துலக்கி, முகம் கழுவி, கடட்கட கோப்பி குடித்தால், சிகரெட் தேவைப்படும். சிகரெட்டைப் புகைத்தால் வயிறு கலக்கும். நேரே ‘பாத்ரூமுக்கு’ போனால் புகையில் ஓர் இன்பம். ‘அப்புறப்படுத்துவதில்’ ஓர் ஆறுதல்.

இங்கு சிகரெட் பற்ற வைக்கவே ‘மூட்’ இல்லை. எரிச்சல், சினம், கோபம் என்று மறுதலையான உணர்ச்சிகளின் ஆக்கிரமிப்பே மனதினுள் யுத்தம் புரிந்தது.

“இந்தக் கிராமத்தில் நீ எப்படி வளர்ந்தாய்? படித்தாய்?” பியதாசவிடம் நேற்றுக் கேட்டிருந்தேன்.

“இந்தக் கிராமத்திற்கு என்ன குறை?”

“இந்த நெருப்பு வெயிலைப் பற்றி, தண்ணீர் பஞ்சத்தைப் பற்றி நீ நினைக்கிறதில்லையா? அல்லது உணர்வதில்லையா?”

“கால மாற்றத்தின் விளைவு தான் இது என்று நினைக்கிறேன். நுவரெலியாவில் அதிக பட்ச குளிரை அங்குள்ளவர்கள் சகிக்கிறார்கள். நாங்கள் வெயிலை, தண்ணீர் பஞ்சத்தை சகிக்கிறோம். தண்ணீர் பஞ்சம் ஒரு தற்காலிகப் பிரச்சனை. மூன்று மாதப் பிரச்சனை. மாரி மழை பெய்ய இங்குள்ள குளங்கள் நிரம்பும் போது, புல் பூண்டுகள் செழித்து வளரும் போது, நீர் குடிப்பதற்காக ஆயிரக்கணக்கான வெள்ளை வெளேரென்ற நாரைகள் இங்கு படை எடுக்கும் போது..... கவிஞர்களை அதிசயிக்க வைக்கும் அழகு எனது கிராமத்திற்கு வந்து விடும்.”

அட்டகாசமாகச் சிரித்தேன். “இதை ஒன்பது மாத சொர்க்குபரி என்று

சொல்கிறாயா?"

'ஆமாம்' என்னுமாய் போல தலை அசைத்தான்.

"ஆனால், கோடை காலத்து மூன்று மாதங்கள் இருக்கிறதே. நரக வேதனை. இந்த மூன்று மாதங்களும் ஒன்பது மாதங்களை விழுங்கி விடும்..... என் வயிறு என்னைப் பாடாய் படுத்துகிறது. கொழும்புக்குப் போனால் தான் நிம்மதியாக மூச்சு விடலாம்."

"இடத்திற்கு ஏற்ற மாதிரி உன்னை மாற்று."

"எனது உடலின் உஷ்ணம் மாறாது. எனது பழக்க வழக்கம் மாறாது. நானும் மாற மாட்டேன்."

"நீ ஒரு முட்டாள்தான். இந்தக் கிராமத்தின் மகிமைகளை மாரி காலத்தில் வந்தால் தான் உணர்வாய். இந்த 'டிசம்பர்' விடுமுறைக்கு இங்கு வந்தால் குளத்தில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரை மலர்களைப் பார்த்து நீ அதிசயப்படுவாய். தமிழ் சினிமாப் படங்களில் வாற காதல் காட்சிகளை நீ ஞாபகப்படுத்தலாம்."

"உனது கிராமத்தில் இனியும் காலடி வைக்கும் அளவுக்கு நான் முட்டாள்தான் இல்லை."

பியதாச அரைகுறையாகச் சிரித்தான்.

மாலையான போது அகோரம் சற்றுத் தணிந்தது. உடல் முழுவதும் — பகல் வேளை வியர்வை ஆக்கிரமித்திருந்தது. இப்போது நெற்றியில் மட்டும், முத்துக்களான நிலையில் வியர்வை பரவி இருந்தது.

தண்ணீர் தாகம் தான் அடிக்கடி நாக்கை வரட்டியது. ஒரு கலன் நீரை அப்படியே அருந்த வேண்டும் என்ற ஒரு 'மரணவெறி..... நீர் நிறைந்த குளத்துக்குள் மணிக்கணக்கில் அமிழ்ந்த வேண்டும் என்ற ஒரு 'ஆக்கிரமிப்பு உத்வேகம்.....'

ஹீன்மெனிக்கா தண்ணீர் அள்ள குடத்துடன் போய் விட்டாள். பியதாசவின் தங்கை ஐராங்கனி ஒரு 'பிளாஸ்டிக்' கொள்கலனைக் காவிக் கொண்டு தாயுடன் போனாள்.

"ரவி அண்ணா, தண்ணீர் கொண்டு வந்தவுடன் உங்களுக்கு ஒரு போத்தல் நிறையத் தருவேன்." ஐராங்கனி பருவம் வந்தவள். சொல்லிவிட்டுப் போனாள்.

"தங்கச்சி பாவம். சுகமில்லை. அப்படி இருந்தும், தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்காக கஷ்டப்படுகிறாள்." பியதாச சொன்னான்.

"ஏன் அவளை அனுப்பினாய்? நீ போயிருக்கலாம் தானே?"

"தானே போக வேண்டும் என்று அடம் பிடித்தான்."

சரத் வந்தான். பியதாசவின் தம்பி அவன். வயது பத்து இருக்கும். 'கிராமியத்தனம்' முகத்தில் நிறைய படிந்து கிடந்தது. அவன் இரு கைகளையும் பின்னால் மறைத்தபடி, அன்பான புன்னகையை மலர விட்டான்.

"ரவி அண்ணா, நீங்கள் தந்த மீன்கள்." சரத் தன் இரு கைகளையும் முன்னால் கொண்டு வந்தான்.

ஒரு 'ஜாம்' போத்தலில் மீன்கள் நீந்தின. எண்ணினேன். ஐந்து இருந்தன.

நான் தான் மீன்களைக் கொழும்பில் இருந்து கொண்டு வந்து அவனிடம் நீட்டி இருந்தேன்.

"ஒன்று இறந்து விட்டது, ரவி அண்ணா." சரத் வருத்தத்துடன் சொன்னான்.

"அந்த சிவப்பும், கறுப்பும் கலந்த மீன் தானே?"

"ஆமாம், ரவி அண்ணா."

"ஏன் செத்தது?"

"இந்தச் சின்னப் போத்தலுக்குள் எப்படி ஆறு மீன்கள் இருக்க முடியும்? அந்த மீன் மூச்சு திணறி இறந்திருக்கும்."

"ஒரு பெரிய போத்தலில் மீன்களைப் போட்டால் என்ன?"

சரத்தின் முகத்தில் மலர்ச்சி தடையின்றி பரவியது. "என்னிடம் ஒரு சிமெந்திலான மீன் தொட்டி இருக்கிறது. மூன்று பக்கங்களும் கண்ணாடி போடப்பட்டிருக்கின்றன. அது நிறைய நீரை நிரப்பி விட்டு, இந்த மீன்களை அதற்குள் இடமாற்றலாம் என்றால்....." அவன் மீதி வார்த்தைகளை வெளியிடாமல், தமையனை கெஞ்சுமாப் போல பார்த்தான்.

"நான் போய் தண்ணீர் கொண்டு வர வேண்டுமா தம்பி?" ஹாஸ்யம் மெலிதாக வார்த்தைகளில் தொக்கி இருக்க, பியதாச வினாவினான்.

"போத்தலில் இருக்கும் நீரை தொட்டிக்குள் ஊற்றினால், அது மீன்களுக்கு போதாது. ஒரு கலன் நீராவது தேவைப்படும். நீர் நிறைய இருந்தால் தான் மீன்களால் சுதந்திரமாக நீந்தித் திரியலாம். பார்க்கவும் அழகாக இருக்கும். தண்ணீர் கொண்டு வந்து தர முடியுமா அண்ணா?"

"மாரி காலம் வரை பொறுத்திரு."

"அதற்குள் இந்த மீன்கள் எல்லாம் செத்து விடும்."

"பியா, தண்ணீர் கொண்டு வந்து உன் தம்பியைச் சந்தோஷப்படுத்த உனக்கு விருப்பம் இல்லையா?" சரத் சார்பாக வேண்டுகோள் விடுத்தேன்.

"இந்தக் கிராமத்தில் உள்ள பெண்கள் எல்லோரும் தண்ணீருக்காக

சண்டை பிடிக்கிற இடத்திற்கு என்னை போகச் சொல்கிறாயா? உன் நண்பன் கௌரவமாக வாழ்வது உனக்கு பிடிக்கவில்லையா?"

வாயைப் பொத்தி விட்டேன்.

கெஞ்சுமாய் போல, கொஞ்சுமாய் போல தமையனைப் பார்த்த சரத், 'தண்ணீர் கொண்டு தருவாயா' என கண்களால் கேட்டான்.

"முடியாது தம்பி."

சில வினாடிகள் சரத்தின் முகத்தில் தெளிவு அகன்றிருந்தது. அவன் போத்தலை உயர்த்தி, தனது கண்களின் மட்டத்திற்குப் பிடித்தான்.

"என்ன அழகான மீன்கள்! எனது நண்பர்கள் கண்டால் என் மீது பொறாமைப்படுவார்கள். இந்த மீன்களைத் தொட்டியில் போட்டு விட்டு நண்பர்களுக்கு காட்ட வேண்டும்."

"உனது ஆசையை மாரி காலத்தில் நிறைவேற்றலாம்."

சரத் மீன்களுடன் போய்விட்டான்.

இருள் பிரகாசிக்க முற்படுகையில் ஹீன்மெனிக்கா நிறைந்த எமாற்ற உணர்வுகளுடன் வந்தாள். நேரே குசினிக்குப் போனாள். மறு நிமிஷமே முன்புறத்திற்கு வந்தாள். நான் படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்தேன்.

"மகன், இன்றைக்கு ஒரே அடி பிடி."

அவள் முகத்தில் நிறைய வியர்வைத் துளிகள். மேல் சட்டை தெப்பமாக நனைந்திருந்தது.

என் முன்னால் குந்தினாள்.

"தண்ணீருக்காகவா அம்மா?"

"ஆம் மகன். வெயிலின் அகோரத்தால் தண்ணீர் எல்லாம் வற்றி விட்டது. ஒன்றிரண்டு இடங்களில் தான் சேற்றுத் தண்ணீர் இருந்தது. அதை அள்ளி தமது குடங்களை நிரப்புவதற்காக கிராமப் பெண்கள் நடத்திய வாய்த்தாக்கம், சண்டை, போட்ட கூச்சல்..... எனது கடவுளே..... ஒருத்திக்கு நெற்றியில் காயம். நாலைந்து பெண்கள் சேற்று நீரை அப்படியே குடத்தில் நிரப்பிக் கொண்டு ஓடி விட்டார்கள். எருமை கூட அந்த தண்ணீரை குடிக்குமோ என்பது சந்தேகமே."

"அப்படியென்றால் நீங்கள் எப்படி தண்ணீர் அள்ளினீர்கள்?"

"நான் கிழவி தானே? அங்கு வந்திருந்த குமரிகள் எனக்கு முன்னுரிமை தந்தார்கள். ஆனால், அரைவாசிக் குடம் தண்ணீர் தான் அள்ளிவிட்டார்கள். ஐராங்கனியை அள்ளவே விடவில்லை. வீட்டில் இருக்கும் விருந்தாளிக்கு குடிக்கத் தண்ணீர் தேவை என்று அவள் சொன்ன

போதும். அவர்கள் அதைச் சட்டை செய்யவில்லை.”

ஐராங்கனி ஏமாற்றம் பொங்க வந்தாள். ‘பிளாஸ்டிக்’ கொள்கலனை கீழே வைத்து விட்டு, அதை வெறுப்புடன் பார்த்தாள். பின் அதை உதைத்தாள். கொள்கலன் எகிறிப் பாய்ந்து, தூரத்தில் போய் விழுந்தது.

“உனது ஆத்திரத்தைத் தணிக்க அந்த கொள்கலனா கிடைத்தது?” பியதாச பரிகாசத்துடன் கேட்டான்.

“இந்தக் கிராமத்திற்கு நீர்ப்பாசனத் திட்டமொன்றை உருவாக்கும் வரை கொள்கலனில் தான் எனது ஆத்திரத்தைத் தீர்க்கலாம்.”

“மகள் பாவம், சங்கருக்கு கொஞ்ச தண்ணீராவது கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்கு எத்தனை பெண்களுடன் சர்ச்சைப்பட்டாள்? ஒருத்திக்குக் கூட மனம் இரங்கவில்லை. ஒரு வீட்டுக்கு ஒரு குடம் தண்ணீர் தான் என்று முடிவாகக் கூறிவிட்டார்கள்.”

ஐராங்கனி என்னிடம் வந்தாள். “தண்ணீர் பிரச்சனையைத் தீர்க்காத அரசாங்கம் இனப் பிரச்சினையைத் தீர்க்குமா?”

நான் ஒன்றும் கூறவில்லை.

“தண்ணீர் பஞ்சத்தினால் ஒன்றிரண்டு பேர் செத்தால் தான் அரசாங்கம் கண் விழிக்கும்.” பியதாச சொன்னான்.

“கொழும்பில் சிறுநீர் கழித்து விட்டு கலன் கணக்கில் தண்ணீரை விரயமாக்கிறார்கள். அதற்கு ஏற்ற வகையில் அரசாங்கம் நீர் விநியோகத் திட்டத்தை உருவாக்கியுள்ளது. ஆனால், இங்கு ஒரு திட்டமும் இல்லை. தேர்தல் வரும் போது நீர் விநியோகத் திட்டம் பற்றி பேசுகிறார்கள். ஆனால், பதவிக்கு வந்த பின் அதை மறந்து விடுகிறார்கள்..... இங்கு குடிப்பதற்கு சேற்று நீர் தான். அதை அள்ளுவதற்கு கூட பெரிய யுத்தமே புரியப்படுகின்றது.” ஐராங்கனி முகமும், இதழ்களும் கோண இரைந்தாள்.

“உன் இரத்தத்தை வீணாக விரயமாக்காதே.” பியதாச கேலியாகச் சொன்னான்.

“நீ நாளைக்கு திரும்பி கொழும்புக்குப் போகிறாய். அது தான் இப்படி கதைக்கிறாய்.” ஐராங்கனி சீறினாள்.

“மகனுக்குத் தாகமாக இருக்கும். மத்தியானம் சாப்பிட்ட பின் ஒரு மிட்டு தண்ணீர் தான் குடித்தவர். குடத்தில் இருக்கும் தண்ணீர் அடைந்த பின் ஒரு ‘கிளாஸ்’ தருகிறேன்.”

ஹீன்மெனிக்கா எழுந்து குசினிக்குச் சென்றாள்.

சில வினாடிகளில் ஹீன்மெனிக்கா கத்திக்குழறும் சத்தம் கேட்டது. ஏதோ அவளுக்கு ஆபத்து நேர்ந்து விட்டது என்ற நோக்கில் நானும்,

பியதாசவும், ஐராங்கனியும் குசினிக்கு ஓடினோம்.

“கடவுளே, நான் இந்த அநியாயத்தை எங்கே முறையிடுவேன்?” என்று ஹீன்மெனிக்கா கைகளால் மாறி, மாறி தலையில் அடித்தாள்.

“அம்மா, என்ன நடந்தது?” பியதாச அவசரத்துடன் கேட்டாள்.

“குடத்தில் ஒரு சொட்டு நீர் கூட இல்லை. தண்ணீர் எங்கே?” என அலறித் துடித்தவள், குடத்தைத் தூக்கிப் ‘பொத்’தென எம்முள் வைத்தாள்.

குடம் வெறுமையாக இருந்தது.

“குடத்தில் ஒரு ஓட்டை கூட இல்லை. யாரோ தான் திருடி இருக்கிறார்கள். யாராக இருக்கும்?”

ஹீன்மெனிக்கா விழிகளை அந்தரத்துடன் கழற்றினாள். அவள் விழிகள் நிலைக் குத்தி நின்றன. “நீ தானா அந்தத் திருடன்?” என்று கேட்டபடி அவள் சரத்திடம் விரைந்தாள்.

சரத் நின்ற இடத்தில், அவன் பின்புறமாக, நிலத்தில் மீன் தொட்டி. அதில் அரைவாசிக்கு நீர் நிறைந்திருந்தது. போத்தலில் இருந்த ஐந்து மீன்களும் தொட்டிக்கு இடம் மாறி இருந்தன.

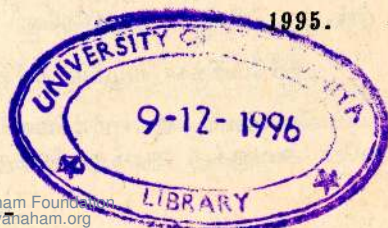
ஹீன்மெனிக்காவின் முகத்தில் மெல்ல, மெல்ல கோபம் குடியேறியது. அவள் கண்களில் ஆத்திரம் கொப்பளித்தது. கைவிரல்களில் ஒரு சிறு ‘பரபரப்பு’.

சரத் சிறிது பின்வாங்கினான். அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடிப்பதற்கு அவன் தயாராகும் போது, ஹீன்மெனிக்கா கீழே குனிந்து மீன் தொட்டியை இரு கைகளாலும் தூக்கினாள். பின் அதை தலைக்கு மேலே தூக்கியவள், “மனுஷரை விட மீன் உனக்கு முக்கியமே” என்று கேட்படி தொட்டியைக் கீழே போட்டு உடைத்தாள். தண்ணீர் சிதறியது, மீன்கள் நிலத்தில் துடித்தன.

“பாவம்.” ஐராங்கனி ஊளையிட்டாள்.

“தண்ணீரின் கதை முடிந்தது.” பியதாச அங்கிருந்து அகன்றான்.

எனது தாகம் அதிகரிக்கையில், சரத் என்னிடம் ஓடோடி வந்தான். “அண்ணே” என்றபடி என்னைக் கட்டி அணைத்து விம்மி, விம்மி அழுதான். அவன் முதுகை ஆதரவாகத் தடவித் கொடுத்தேன்.

ஒரு 'கப்டனும்', ஒரு பிராமணச் சிறுவனும்

“ஐயா.....”

செல்லம்மாவின் கணீரென்ற குரல் அந்த ஆலயத்தில் எதிரொலித்தது.

மூலஸ்தானத்தில் சூந்தியிருந்தபடி, பிள்ளையார் சிலையைக் கழுவிப்படி, சிந்தனையில் தன்னை மறந்திருந்த துளசிசங்கருக்கு செல்லம்மாவின் குரல் கேட்கவில்லை.

“ஐயா.....”

துளசிசங்கரின் யோசனை அறுந்த நேரத்தில், செல்லம்மாவின் குரல் மீண்டும் வெளிப்பட, அது அவனின் கவனத்தை ஈர்த்தது. அகவரஷயத்துடன் தலையைத் திருப்பி, குரல் வந்த திக்கில் பார்வையை ஆறுதலாகப் படர விட்டான்.

செல்லம்மா பூசைத் தட்டுடன் நிற்பது தெரிந்தது.

துளசிசங்கர் எழுந்தான். அங்கிருந்தபடியே செல்லம்மாவை சினத்துடன் நோக்கினான். “பூசைக்கு இன்னும் நிறைய நேரமிருக்குது ஆச்சி. இப்ப போயிற்று, பேந்து வாங்கோ.....”

“அது தெரியும். அப்பாட்டை இதைக் குடுத்திட்டு போகத் தான் வந்தனான்.”

“பூசைச் சாமான்களை அதிலை வைச்சிட்டுப் போங்கோ.”

“எங்கடா அப்பு இதை வைக்கிறது? நிலத்தில் வைக்கிறது சரியோ? நீ கொண்டு போய் மடப்பள்ளியில் வையன்.”

“உங்களால ஒரு வேலையும் செய்ய ஏலாது” என்றபடி கைகளை வேட்டியில் துடைத்த துளசிசங்கர், கீழே இறங்கி வந்தான்.

அவனை செல்லம்மா அன்பு ததும்ப நோக்கினாள். வாஞ்சையுடன் புன்னகைத்தபடியே, “துளசி, இண்டைக்கு பள்ளிக்கூடத்திற்கு போக இல்லையோ?” எனக் கேட்டாள்.

“இல்ல.....” அவன் வேண்டா விருப்புடன் பதில் அளித்தான்.

“ஏன் மோனை?”

துளசிசங்கர் பதில் கூறாமல் நின்றான்.

“சொல்லன்ரா.....”

“சோதனை மறுமொழி வர மட்டும் போகத் தேவையில்லை.”

“ஓ.....ஓ..... நீ ‘ஓ.எல்’ சோதனை எடுத்தனி.....மெய்யே. எப்படி நல்லா செய்தனியோ?”

“ஒரு மாதிரி செய்தன்.”

“எட்டு ‘டீ’ கிடைக்குமோ?”

இப்படி செல்லம்மா கேட்டதும், துளசிசங்கரின் பேச்சு தடைப்பட்டது. இவ்வளவு நேரமும் சினத்துடனும், வேண்டா விருப்புடனும் பேசியவனின் முகத்தில் ஓர் இறுக்கம் பற்றியது. கண்களில் ஒரு மெல்லிய வேதனை படர்ந்தது.

“நல்ல வடிவாக படிக்கிற சூழ்நிலை எங்கடை வீட்டில இருந்துதோ? அண்ணன் செத்தார்..... அம்மாவும் செத்தா. அத்தானோட கோவிச்சுக் கொண்டு அக்கா வீட்டை வந்தா. பொறுப்பாக நடக்க வேண்டிய அப்பா சின்னப்பிள்ளை மாதிரி அழுது, புரண்டார். இதுகள் மட்டுமோ? ‘லைட்’ இல்லை. ‘கேர்..பியும்’ போட்டு விடுவாங்கள். இந்த நிலைமையில் படிக்க ஏலுமோ?”

செல்லம்மா உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. அவனையே கண் வெட்டாமல் பார்த்து, சில வினாடிகளை நகர்த்தினான். பின் ஏதோ ரூபகத்திற்கு வந்தவளாக, “யோகேஸ் இப்ப வீட்டிலையோ இருக்குது?” எனக் கேட்டான்.

“ஓமணை.....”

செல்லம்மா நெடு மூச்செறிந்தான். “உன்ர அப்பா தன்ர சக்திக்கு மீறி சீதனம் குடுத்து அவளைக் கட்டி வைச்சார். எல்லாம் உத்தியோக மாப்பிள்ளை எண்ட கௌரவத்திற்காக. ஆனால், எல்லாம் வீண் போல.....பாவம் அவள். இந்த சின்ன வயசில வாழாவெட்டி ஆகிட்டாள்.”

செல்லம்மா சொல்லிக் கொண்டு போக, துளசிசங்கரின் கண்களின் கீழே இருந்த நரம்புகள் துடித்தன. “அத்தானைக் கண்டன் எண்டால்.....” அவன் குரலை உயர்த்தி விட்டு, மீதி வார்த்தைகளை நெஞ்சினுள் அடைத்தான்.

செல்லம்மா மௌனமாக அவன் முகத்தையே பார்த்தபடியே நின்றான்.

“அக்கா விடுற ஒவ்வொரு துளி கண்ணீருக்கும் அந்த ஆள் மறுமொழி சொல்ல வேணும்.”

“என்ன மாதிரி?”

“அதை இப்ப நான் சொல்ல மாட்டன். நேரம் வரக்கில சொல்லுவன்.”

“சரி போயிட்டு வாறன். இந்தா இதைப் பிடி. அப்பாட்டை சொல்லி பூரம் நட்சத்திரத்தில் ஒரு அர்ச்சனை செய்” என்ற செல்லம்மா, தட்டை துளசிசங்கரிடம் நீட்டினாள்.

துளசிசங்கரின் முகத்தில் இருந்து இறுக்கம் மெல்ல மெல்ல தளர்ந்தது. தட்டை கை நீட்டிப் பெற்றவன், “உங்கட வீட்டில ஆரணை பூரம் நட்சத்திரம்?” என வினவினான்.

“இந்திரன் தான்.....”

“எப்படி இந்திரன் பாடு? இப்பவும் ஜேர்மனியிலையோ?”

“ஓமோம்.....மெய்யே, அவன் உன்னோடையோ படிச்சவன்?”

“இல்லணை.....அண்ணனோடையோ.....”

“உன்ர் கொண்ணரும் அநியாயமாகச் செத்திட்டார்.”

“ஓ.....”

நீமையனின் நினைவு துளசிசங்கரின் மனதினுள் மெலிதாக நுழைந்தது.

நான்கு மாதங்களின் முன் வீட்டை அடமானம் வைத்து விட்டு, அதில் தேறிய ஐந்து லட்சம் ரூபாவுடன் ஊரை விட்டுச் சென்றவன், கிளாலி கடல் ஏரியில் பிணமாக மிதந்தவர்களில் ஒருவனாகத் திகழ்ந்தான்.

அந்த ஊரே அன்றைய தினம் சோகத்தில் மூழ்கி விட்டது. சுந்தரராஜசர்மாவுக்கு மகனின் பிரிவைத் தாங்க முடியவில்லை. பைத்தியம் பீடிக்கும் நிலைக்கு ஆளாகி விட்டார்.

இந்த அதிர்ச்சிச் செய்தியைக் கேட்டு மங்களநாயகி மயங்கி விட்டாள். தொடர்ந்து மூன்று நாட்களாகப் புலம்புவதும், மூர்ச்சையடைவதுமாகக் கிடந்தவன், வேதனையை தாங்க முடியாமல் தன் மீது மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி, தற்கொலை செய்யவும் முயன்றாள்.

மங்களநாயகி இறுதி வரை இயல்பு நிலையை அடையவில்லை. ஒரு மாதம் வரை புலம்பினாள், ஒப்பாரி வைத்தாள். ஊன், உறக்கம் இன்றி பித்துப் பிடித்த நிலையில் கிடந்து அழுந்தினாள். இறுதியில் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு, பெரும்பாலான நேரத்தை படுக்கையில் கழித்தாள். அவளைக் கவனிப்பதற்கு பக்கத்தில் ஒருவரும் இருக்கவில்லை. துளசிசங்கருக்கும், மற்றவர்களுக்கும் சமைத்துக் கொடுக்கக் கூட அவளால் முடியவில்லை.

சுந்தரராஜசர்மா இரு நாட்கள் சமையலில் ஈடுபட்டார். ஆனால், வாயில் வைக்க முடியாத அளவுக்கு உப்பை போடவே, யாவரும் அரைகுறையாக வழிற்றை நிரப்பினார்கள்.

அவர்களின் ஆசாரத்திற்கு ஏற்ப சமைத்துக் கொடுக்க எவரும் முன்

வரவில்லை. துளசிசங்கருக்கு பொறுக்க முடியவில்லை. தமக்கையைத் தேடிப் போனான். யோகேஸ்வரியின் கணவர் ஒரு முரட்டு பிடிவாதக்காரர். “என்ற மனுசியை உங்கட வீட்டுக்கு சமைக்க அனுப்பினன் எண்டால், எனக்கு ஆர் சமைச்சுத் தாறது” என்று கேட்டார். பின் வாயில் வந்ததை எல்லாம் சொல்லி துளசிசங்கரை அவமானப்படுத்தி அனுப்பி விட்டார்.

வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடும் போது யோகேஸ்வரி ‘கேவிக் கேவிக்’ அழுவதை துளசிசங்கர் அவதானித்தான். வீடு வந்தவன் அன்று முழுவதும் பட்டினி கிடந்தான். தமக்கையைப் பற்றிய எண்ணம் அவனைச் சோகத்தில் மூழ்கடித்தது.

தன்னைக் கணவன் எவ்வாறு சித்திரவதை செய்கிறார் என்பதை யோகேஸ்வரி சாடைமாதையாகக் கூறியதை எண்ணி மனம் கலங்கினான்.

“உன்னை அவர் ஏன் அடிக்கிறார்?” என்று துளசிசங்கர் கேட்ட போது, “எல்லாம் வழமையான சீதன விசயம் தான். அப்பா குடுத்த சீதனம் போதாதாம்” என்றாள் யோகேஸ்வரி.

“பீத்தல் ‘கிளார்க்குக்கு’ நாங்க குடுத்த சீதனம் போதாதோ” என்று கேட்டு விட்டு வந்தவன், அவர்களது தூரத்து உறவுக்காரியான சீதேவியின் வீட்டுக் கதவை மறுநாள் தட்டினான்.

இச் சம்பவத்தின் பின் சீதேவியே இவர்களுக்கு மத்தியானச் சாப்பாட்டை சமைத்துக் கொண்டு வந்து நீட்டினாள். காலையில் யாவரும் தேநீரையும் கோப்பியையும் குடித்து வயிற்றை நிரப்பினார்கள். இரவு வேளைகளில் கோயில் மோதகம், கொளுக்கட்டை, வடை என்று மிஞ்சுபவற்றினால் வயிற்றை நிரப்பினார்கள். துளசிசங்கரின் பசி ஒரு நாளுமே அடங்கவில்லை. எந்நேரமும் பசி அவனை வாட்டியது. அடிக்கடி தலை சுற்றியது. ஒரு முறை மயங்கி கீழே விழுந்தும் விட்டான்.

“ஆள் கொஞ்சம் பலவீனம். நல்லா சாப்பாடு குடுங்கோ” என்று இவனைப் பரிசோதித்த டொக்டர் சொல்லவே, சுந்தரராஜசர்மா முழித்தார். சில மாத்திரைகளை வாங்கிக் கொடுத்தார்.

துளசிசங்கர் குணம் பெறவில்லை. எந்நேரமும் சோம்பிய நிலையிலேயே காணப்பட்டான்.

மங்களநாயகி குணமடையவே இல்லை.

கடைசி நாட்களில் நீராசாரமே அவள் வயிற்றை நிரப்பியது.

ஒரு நாள் துளசிசங்கர் பள்ளிக்கூடத்திற்கும், சுந்தரராஜசர்மா சந்தைக்கும் போயிருந்த வேளை மங்களநாயகி கண்களை நிரந்தரமாக மூடிவிட்டாள். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து மாமனுடன் வீடு வந்த துளசிசங்கருக்கு தாயின் பூதவுடலைத் தான் காணக் கிடைத்தது.

அவனால் தாயின் மரணத்தை தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. சகல உணர்ச்சிகளுமே மரத்த நிலையில், தாயின் பூதவுடலை பார்த்தபடி நின்றான். வேதனை அவன் இதயத்தை நன்கு அமுக்கியது. அழுது வேதனையை விரட்ட முயன்றான். ஆனால், மனம் மரத்திருந்தபடியால் ஒரு சொட்டுக் கூட அழுகை வரவில்லை.

தாயின் பூதவுடல் மயானத்திற்கு கொண்டு செல்லப்படும் வரை இயந்திரமான நிலையில் செயல்பட்டான். கொள்ளி வைத்த பின் சிதை விளாசி எரிந்த போது - அதில் இருந்து வெளிப்பட்ட வெட்கையுடன் அவன் இதயத்தில் இருந்து வேதனை வெளிக்கிளம்பியது. அவனால் தாக்கு பிடிக்க முடியவில்லை. ஒப்பாரி வைத்து அழுது புரண்டான்.

இது நடந்து ஒரு மாதத்திற்குள் யோகேஸ்வரி கைகளிலும், கால்களிலும் கண்டல் காயங்களுடன் வீடு வந்து சேர்ந்தாள். "இனி நான் இங்க தான் இருக்கப் போறன்" என்று சொல்லி விடவே, துளசிசங்கர் ஸ்தம்பனமாக நின்றான்.

தமையனின், தாயின் மறைவுகள், அவர்கள் இருவரின் சாவைத் தொடர்ந்து வீடு வந்து சேர்ந்த தமக்கையின் கோலம், துளசிசங்கரின் மனதில் குரூர எண்ணங்களை லேசாக விதைத்து விட்டன.

ஒரு முறை அத்தானைத் தேடிச் சென்று, தமக்கையுடன் சேர்ந்து வாழும்படி துளசிசங்கர் மன்றாட்டமாக கேட்க, அவர் வறகு ஒன்றை எடுத்து வந்து இவனை அடித்து துரத்தி விட்டார்.

இச் சம்பவம் அவனுள் குரோத எண்ணங்களை நன்கு வளர்த்து விட்டது.

இதன் பின், எங்காவது போகும் போது, தெருவோரங்களில் இருந்த மரங்களைத் தடியால் அடித்து, அதில் ஒரு வகை களிப்படைந்தான். நாளடைவில் இதில் குரூர திருப்தி கொள்ளவே நாய், பூனை, ஆடு, மாடு என்று ஏதாவது மிருகத்தை கண்டால் கல் எடுத்து எறிந்து காயமேற்படுத்தினான். பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஆசையாக வளர்த்த பூனைக்கு அலரி விதையை அரைத்து பாலில் கலந்து கொடுத்து அதைக் கொன்றான். பறட்டை நாய் ஒன்றை இரும்புக் கம்பி ஒன்றினால் அடித்து அதன் காலை முறித்தான். இச் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றிய போது, பரமதிருப்தி ஒன்று தன்னுள் ஏற்படுவதை அவன் உணர்ந்தான்.

பேரனின் இச் செயல்களைக் கண்டும், கேட்டும் வேதனையில் உழன்ற ஞானலிங்கசர்மா ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். அவனை அழைத்து தன் முன்னால் உட்கார வைத்தார்.

"அப்பு, ஏன்ரா வாயில்லா சீவன்களை எல்லாம் வதைக்கிறாய்?" என்று நேரிடையாகவே கேட்டார் ஞானலிங்கசர்மா.

“என்ன பாட்டா சொல்லுறீங்க” என்று எதுவுமே தெரியாதது போல துளசிசங்கர் நடத்தான்.

“உன்னை கொஞ்ச நாளை ‘நோட்’பண்ணன். நாய், பூனை, ஆடு, மாடு எண்டு எல்லா வாயில்லா மிருகங்களையும் அடிக்கிறாய். அதுகளுக்கு கல் எறியுறாய். பக்கத்து வீட்டுக்காரரின் பூனைக்கு நஞ்சு வைச்சு சாக்காட்டி இருக்கிறாய். இந்த மிருகங்கள் எல்லாம் அவதிப்படுறதைக் கண்டு சந்தோசப்படுறாய். ஏன்ரா இப்படி எல்லாம் செய்து சந்தோஷப்படுறாய்?”

பாட்டாவிடமிருந்து குற்றச்சாட்டுக்கள் நிரம்பிய இவ்வாறான வார்த்தைகளை துளசிசங்கர் எதிர்பார்க்கவில்லை. முதலில் இவ்வாறானசெயல்களைத் தான் செய்யவில்லை என்று மறுப்புத் தெரிவித்தவன், பாட்டா மிரட்டவே கண் கலங்கினான்.

“உனர் மனதில் இருக்கிறதை சொல்லு. நான் பரிகாரம் காண்பேன்.”

“பாட்டா, என்னவோ தெரிய இல்லை. நாயை, ஆட்டை, பூனையை, மாட்டை எல்லாம் காணக்கில் எனக்குள்ள ஒரு வெறி வருது. அதால் தான் அதுகளை அடிக்கிறேன். நஞ்சு வைச்சு சாக்காட்டுறேன்.”

“அப்பு, நீ சின்னப்பொடியன். இந்த மாதிரி வாயில்லாத சீவன்களை வருத்திறது பாவம். அதுகள் என்ன பிழை செய்துது எண்டு அதுகளை அடிக்கிறாய்? சாக்காட்டுறாய்? ஏன் எங்களுக்கு கொடுமை செய்யுறாய் எண்டு கேட்க அதுகளுக்கு வாய் இல்லாதபடியால் தானே நீ இப்படி செய்யுறாய்?”

துளசிசங்கர் பதில் கூறாமல் இருந்தான்.

“உனர் அண்ணன், அம்மா செத்தாப் போலையோ இந்தக் குணம் வந்துது?”

“ஓம் பாட்டா. அண்ணனை ஏன் சாக்காட்டினவங்களாம்?”

ஞானலிங்கசர்மா பேரனைத் தடவிக் கொடுத்தார். “அப்பு, அது தான் கர்ம வினை. அதை எங்களால் தடுக்க ஏலாது. உனர் அண்ணன் இந்த மாதிரி சின்ன வயசில் சாக வேணும் எண்டு இருக்குது. அதை உன்னாலையோ, என்னாலையோ தடுக்க ஏலாது. அது போலத் தான் உனர் அம்மாவும். நீ உனக்கு எண்டு விட்ட வழியில் வாழு. நீ வாழ்ற வரைக்கும் உனர் வாழ்க்கையை நேர்மையாக, நாணயமாக நடத்து. ஆசையை விட அன்புக்கு நிறைய இடம் குடு.”

ஞானலிங்கசர்மா தெட்டத் தெளிவாக கூறியதை துளசிசங்கரினால் துலாம்பரமாக கிரகிக்கவோ, ஆராயவோ, ஏற்றுக் கொள்ளவோ முடியவில்லை. சந்தர்ப்பம் வரும் போதெல்லாம் அவர் கூறியதை நினைவுக்கு கொண்டு வந்து, அது பற்றி மனதினுள் ஒரு தர்க்கத்தை நடத்தினான். இறுதி

வரை அவனால் ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை. தனது செயலையும் அவன் நிறுத்த வில்லை.

“என்னடா துளசி, யோசிக்கிறாய்?” செல்லம்மா அவன் யோசனையைக் கொய்ய, துளசிசங்கர் சகஜ நிலைக்கு திரும்பினான்.

“அண்ணனை நினைச்சன்.....” துளசிசங்கர் தொண்டையைச் செருமினான். அவன் குரல் மெலிந்திருந்தது.

“கொண்ணர் கிளாலியில தப்பி இருந்தால் இப்ப கனடாவில இருந்திருப்பார். என்ன?”

“ஓமணை. அண்ணனும் போயிட்டார். காசும் போயிட்டுது.”

“வீடு இன்னும் ஈட்டில கிடக்குதாக்கும்.”

துளசிசங்கர் பெருமூச்செறிந்தான். “வட்டியோட ஆறரை லட்சம் குடுத்தால் தான் வீட்டை ஈட்டில இருந்து எடுக்கலாம். இந்த சென்மத்தில அது முடியுமோ?”

“எங்க முடியும்?”

“அண்ணன் ஒரு மோட்டு வேலை செய்திட்டார். அம்மா எத்தனை தரம் போக வேண்டாம் எண்டு சொன்னவ. கேட்டால் தானே?”

“இந்தக் காலத்து பிள்ளையன் பெற்றாரினர் சொல்லைக் கேட்டால் தானே?” எனச் சொன்ன செல்லம்மா மூலஸ்தானத்திற்கு பார்வையை ஓட விட்டாள். “நீ உன்ற வேலையைச் செய். எனக்கு நேரமாச்சுது. நான் போயிட்டு வாறன். பூசைக்கு வர மாட்டன். பூரம் நட்சத்திரத்தில அர்ச்சனை செய்யச் சொல்லி அப்பாட்ட சொல்லு.”

செல்லம்மா நடையைக் கட்டினாள்.

துளசிசங்கர் தட்டுடன் மடப்பள்ளிக்குச் சென்றான். அதை அங்கு வைத்து விட்டு மீண்டும் மூலஸ்தானத்திற்கு சென்றான். சில வினாடிகள் வரை பிள்ளையார் சிலையைப் பார்த்தபடி நின்றான். அவனுள் பல்வகை உணர்ச்சிகள் போராட்டம் நடத்தின. அந்த உணர்ச்சிகளில் கோபம், ஆத்திரம், வெறி, தாபம், பக்தி என்பன சிக்கி இருந்தன.

தாயின், தமையனின் முகங்கள் ஒன்று மாறி ஒன்று அவன் நெஞ்சில் மோதின. எல்லா உணர்ச்சிகளையும் தள்ளியபடி கோப உணர்ச்சி மேலேழுந்தது. அவன் இரத்தம் கொதித்தது.

அந் நேரம் நாயொன்று வாசலுக்கு அருகில் நின்றபடி வாலை ஆட்டியதைக் கண்டான். உடனே அங்கிருந்து பாய்ந்து, கல் ஒன்றை எடுக்க ஓடினான். இவன் செய்கையை நாய் அவதானித்து விட்டது. அது வீச்சுடன் ஓடி விட்டது.

துளசிசங்கருக்கு சிறிப்பாக இருந்தது. சிரித்து விட்டான். சற்றுத் தொலைவில் குண்டுச் சத்தம் கேட்டது. வழமையாக இச் சத்தம் கேட்பதனால் துளசிசங்கர் அதையிட்டு மனதை அலையாய விடுவதில்லை. ஆனால் அன்றைய தினம் குண்டுச் சத்தம் தொடர்ந்தது. 'வேன்'கள் ஓடும் சத்தமும் கேட்டது.

“வாறாங்கடா, வாறாங்கடா” என்று கூவிக்கொண்டு ஆட்கள் ஓடும் அரவம் அவன் கவனத்தை தட்டியது. இராணுவம் தமது முகாமில் இருந்து வெளியேறி விட்டதா என யோசித்தான். ஆனால், யோசனையை அவன் மனதினுள் இறுக்கவில்லை. தனது காரியத்தைத் தொடர்ந்தும் மேற்கொண்டான்.

அப்போது முன் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

யாராக இருக்கும்? யாரும் அடைக்கலம் தேடி வந்திருக்கிறார்களா? எத்தனையோ நடவகைகள் எத்தனையோ மக்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த கோயில் தானே? யாராவது வந்திருப்பார்கள்.

துளசிசங்கர் 'எதையும்' துலாய்ரமாக சிந்திக்கவில்லை. ஓடிப் போய் கதவைத் திறந்தான். வெளியே அவன் எதிர்பார்த்ததிற்கும் மாறாக இராணுவ வீரர்கள் நிற்பது தெரிந்தது. அவன் இதயம் ஒரு முறை சிலிந்தெழுந்தியது. ஒன்றையும் தெளிவாக யோசிக்காமல் கதவை சாத்த முற்பட்டான். ஆனால், அதற்கிடையில் முன்னே நின்ற 'கப்டன்' தனது காலைக் கதவின் அடிப்பாகத்தில் வைத்து, கதவை அசைக்க விடாமல் தடுத்தான்.

துளசிசங்கர் கோபத்துடன் 'கப்டனை' முறைத்தான். 'கப்டன்' அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் துளசிசங்கரை கேலியாக நோக்கினான். பின், துப்பாக்கியை அவன் முகத்திற்கு நேரே பிடித்தான்.

துளசிசங்கரின் முழுத் தேகமும் நடுங்கியது. இதய ஓட்டம் உச்சத்தை அடைந்தது. எல்லாமே சில வினாடிகள் தான். "ஐயோ" என்று குழறியபடி, மூலஸ்தானத்தை நோக்கி ஓடினான். சில அடிகள் தான் ஓடி இருப்பான்.

துப்பாக்கி வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. அக் கணமே ஓட்டத்திற்கு தடை விதித்தான். அங்கிருந்தபடியே பீதியுடன் பார்வையைத் திருப்பி 'கப்டன்' மீது செலுத்தினான்.

'கப்டன்' துப்பாக்கியை வானத்தை நோக்கிப் பிடித்திருந்தான். அதில் இருந்து புகை கிளம்பியது.

துளசிசங்கரைப் பயம் முழுதாக கெளவிக் கொண்டிருந்தது. அவனது முழு உடலும் நடுநடுங்கியது.

'கப்டன்' கண்களால் வருமாறு சைகை காட்டினான்.

அவனை நோக்கி நடப்பதற்கு துளசிசங்கருக்கு பயமாக இருந்தது. நின்ற நிலையில் 'கப்டனை' அச்சத்துடன் பார்த்தான்.

“ 'வரேன்' ” எனக் கையால் வரும்படி காட்டியவாறு 'கப்டன்' கத்தினான்.

9-11

துளசிசங்கர் பார்வையை நாலாபுறமும் சுற்றினான். பின் 'கப்டன்' மீது பதித்தான்.

“ 'வரேங்' . ”

துளசிசங்கர் சில அடிகள் முன்னேறினான். பின், என்ன நினைத்தானோ நின்றான்.

“ 'வரேங்' . ”

துளசிசங்கரின் மார்பு வெகுவாகத் துடித்தது. அவன் முன்னேறவில்லை. எங்கே 'கப்டனை' நெருங்கினால், அவன் தன்னைச் சுட்டு விடுவானோ எனக் கலங்கினான்.

'கப்டன்' பொறுமை இழந்தான். துப்பாக்கியை எடுத்து துளசிசங்கரின் முகத்திற்கு நேரே பிடித்தான்.

அப்பொழுதும் அவன் அசையவில்லை.

தாயின், தமையனின் நினைவுகள் மாறி, மாறி நெஞ்சில் தங்கி விட்டுச் சென்றன.

'துளசி.....' தாய் அழைப்பது போல, 'தம்பி.....' தமையன் அழைப்பது போல குரல்கள் அவன் செவிப்பறையில் மோதுகின்றன.

'கப்டனின்' முகம் இறுகியது. அவன் துப்பாக்கியின் குதிரையில் தன் ஆழ்காட்டி விரலைப் பதித்தான்.

துளசிசங்கர் கண்களை மூடினான். இரு கைவிரல்களையும் இறுகப் பொத்தினான். நெஞ்சை நிமிர்த்தினான்.

வினாடிகள் நகர்ந்தன. துப்பாக்கி ரவைகள் தன் உடலைப் பிய்த்துக் கொண்டு பாயும் என துளசிசங்கர் நினைத்தான். ஆனால், ஒன்றுமே நடைபெறவில்லை.

துளசிசங்கர் கண்களைத் திறந்தான்.

'கப்டன்' கனிவாகச் சிரித்தான். துப்பாக்கியை இடைப்பட்டியில் செருகி விட்டு "கம் ஹியர்" என அழைப்பு விடுத்தான். அப்பொழுதும் துளசிசங்கர் அசையவில்லை.

“ 'கம் மை டியர் போய்' ” என 'கப்டன்' கண்களால் அழைத்தான்.

'தம்பி.....' என தமையன் அழைப்பது போல துளசிசங்கருக்கு தென்பட்டது. 'கப்டனை' நோக்கி நடந்தான்.

“கெதியில வா.” 'கப்டன்' தமிழில் கத்தினான்.

துளசிசங்கர் 'கப்டனை' அடைந்தான். ஆறடி உயரமும், ஆஜானுபாகுவான தோற்றமும் கொண்ட 'கப்டனை' நோக்கினான்.

துளசிசங்கரின் கன்னத்தில் 'கப்டன்' மெல்லக் கிள்ளினான். கன்னம் சிவந்தது. அவனை சில வினாடிகள் வரை 'கப்டன்' கவாரஷ்யத்துடன் நோக்கினான். பின், "நீ துவக்குக்கு பயமில்லையா?" எனக் கேட்டான்.

"இல்லை."

"ஏன்?"

"எனக்கு இப்ப எதிலையும் பயமில்லை."

"அதுக்கு என்ன காரணம்?"

"வாழ்கையில் வெறுப்பு வந்திட்டுது."

"இந்த வயதிலையா?"

"ஓமோம்."

"வெறுப்புக்கு காரணம் என்ன?"

"எத்தனையோ காரணம் இருக்குது."

"எல்லாத்தையும் என்னட்டை சொல்லு."

"அண்ணா அநியாயமாகச் செத்தார். பித்து பிடிச்ச அம்மா செத்தா. அக்கா வாழா வெட்டியாக எங்கட வீட்டில கிடக்கிறா....."

"அப்பா?"

"இருக்கிறார். ஆனால், பொறுப்பில்லாமல் நடக்கிறார். பூசை செய்யுறதைத் தவிர வேறொரு ஒன்றும் அவருக்குத் தெரியாது. அம்மா செத்தாப் போல பூசையை கூட ஒழுங்காகச் செய்யுறதில்லை."

"அண்ணன் எப்படிச் செத்தவர்?"

"கிளாலியில குடுபட்டு செத்திட்டார்."

"ஓ.....!"

'கப்டன்' மேலும் பேசவில்லை. அவன் முகத்தில் பரிதாபம் நிறைய பரவி இருந்தது.

"உனக்காகப் பரிதாப்படுறன்."

'கப்டன்' மேலும் ஒன்றும் கூறவில்லை. அங்கிருந்து அகன்றான். அவனுடன் வந்திருந்த இராணுவ வீரர்களும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

துளசிசங்கர் முன் கதவின் அருகில் நின்றபடி அவர்கள் போவதை இமை கொட்டாமல் பார்த்தபடி நின்றான்.

சுந்தரராஜசர்மா ஓடோடி வந்தார்.

“தம்பி, அவங்கள் உன்னை ஒண்டும் செய்ய இல்லையோ?”

“இல்லை அப்பா. அந்த ‘கப்டன்’ நல்லவன். என்னோடை கதைச்சிட்டுப் போறான்.”

“என்னவாம்?”

“பெரிசா ஒண்டும் கதைக்க இல்லை” என்று அவன் மழுப்பும் போது, ஞானலிங்கசர்மா வந்து சேர்ந்தார். பேரனைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

“அப்பு என்னடா நடந்துது?”

துளசிசங்கர் நடந்தவற்றைச் சுருக்கமாக விபரித்து விட்டு, “அந்தக் ‘கப்டன்’ கூப்பிடக்கில நான் போக இல்ல. அவன் எவ்வளவு கோவம் அடைஞ்சான் தெரியுமா? அவன் என்னைச் சுடுவான் என்று நான் நினைச்சன். ஆனால், அவன் அப்படி செய்ய இல்ல. ஏன் பாட்டா” என அப்பாவி போலக் கேட்டான்.

ஞானலிங்கசர்மா மெதுவாகச் சிரித்தார். “‘கப்டனை’ பொறுத்தளவில் அவனுக்கு நீ ஒரு வாயில்லாத சீவனாகத் தான் இருந்திருப்பாய். அதால் தான் எவ்வளவோ கோவம் வந்தும் அவன் உன்னை ஒண்டும் செய்ய இல்ல.”

இச் சம்பவத்தின் பின் மிருகங்களைக் கண்டால் துளசிசங்கர் ஒன்றும் செய்யாமல் போய் விடுவான்.

(அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள விக்ரோறியா இலங்கைத் தமிழ்ச் சங்கம் 1995 இல் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாமிடத்தை இச்சிறுகதை பெற்றது.)

சிறிபாலபுர மாத்தையா

நுளம்புக் கூட்டம் ஒன்று அளவுக்கு மீறி 'கிணு,கிணு'க்கவே, கனகசபை திடுக்கிட்டு கண் விழித்தான். அவனுக்கு எரிச்சல், கோபம், வெறுப்பு ஆகிய உணர்ச்சிகள் ஒருங்கே ஏற்பட்டன. ஆனால், சகல உணர்ச்சிகளையும் அடக்கியபடி, கண்களை மூடி உறக்கத்திற்கு அடிமையாக முற்படவே, மீண்டும் 'கிணு கிணு'ச் சத்தம் இரு காதுகளின் பக்கமும் தலையணையில் இரு கைகளாலும் மாறிமாறி அடித்தான். ஆனால், நுளம்புக் கூட்டம் கனகசபையின் தாக்குதலுக்கு ஆளாகாமல், எதிர்த்தாக்குதலை நிகழ்த்துவதற்கு முன்னோடியாக 'கிணு கிணுப்பை' தொடர்ந்தபடி சுற்றிச் சுற்றி வர.....

திடுதிப்பென - கன்னத்தில் ஒங்கி அறைந்தாற் போன்று கனகசபை படுத்திருந்த பலகை மறைப்புடன் ஒட்டினாற் போல், மறுபுறத்தில் கிடந்த ரேடியோவில் இருந்து ஹிந்திப் பாடலொன்று அலறியது. சகிக்க முடியாத ஒரு பழைய பாடல் அது.

அந்தப் பாடலின் நாராச ஒலியை அப்படியே அமுக்குவது போல, வீட்டின் முன்பிருந்த வீட்டின் பக்கமாக ஓர் ஆணும், பெண்ணும் வாக்குவாதப்படும் சத்தம் உச்சஸ்தொனியில் கேட்டது. அவர்களின் வாக்குவாதத்தை உற்றுக் கேட்ட போது, இருவரும் கணவனும், மனைவியும் என்று தெரிந்தது. வாக்குவாதம் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்த போது மனைவியைக் கணவன் தாக்கி இருக்கவேண்டும் அவள், "அம்மே மகே அம்மே" என்று குழறினாள். அதன் பின் அவள் தூஷண வார்த்தைகளைத் தாராளமாகப் பாவித்து அவனை ஏசினாள். அவனிடம் இருந்து எவ்வித பதிலும் வராததினால், அவன் அங்கிருந்து அகன்று விட்டான் என கனகசபைக்குப் புரிந்தது.

ஊரில் இரு பிள்ளைகளுடன் விட்டுவிட்டு வந்த மனைவி மங்களத்தின் முகம் ஒரு கணம் கனகசபையின் மனதை மேய்ந்துவிட்டு மறைந்தது. கனகசபை அவளுடன் வாக்குவாதப்பட்டிருக்கிறான். ஆனால், இப்படி இல்லை.

மங்களம் மீண்டும் மனதினுள் புக முயன்றாள். அந்நேரத்தில் அவள் நினைவை மனதுக்குள் புகுத்தி, நித்திரையைக் குழப்ப அவன் விரும்பவில்லை. ஒன்பது மணிக்கு பாயில் சரிந்த போதும், அரை மணித்தியாலம் கூட நிம்மதியாகப் படுத்திருக்கமாட்டான். மங்களத்தை மனதில் இருந்து களைந்து விட்டு நித்திரையைத் தொடர முற்பட்டான். தூக்கம் கண்களைத் தழுவ முயன்ற போது முன்புற தகரக் கதவில் 'யாரோ' தட்டினார்கள். யாராக இருக்கும்? பொலீஸ்? அந்த எண்ணம் கனகசபையை மிரட்டியது. அவன் இதயம் ஒரு முறை துள்ளியது. கதவு மீண்டும் தட்டப்பட்டது. கனகசபை எழுந்து, கதவைத் திறக்கப் பயந்தான். கண்களை இறுக மூடி, மூச்சைக் கூட அடக்கினான்.

கனகசபையின் கால் புறமாக தலை வைத்து படுத்திருந்த சிறிபால கொட்டாவி விட்டபடி எழுந்தான். “யாரடா அவன்,” என சிங்களத்தில் கேட்டவன். ‘டோர்ச் லைட்டின் உதவியுடன் நடந்து சென்று, கதவைப் பெரிய ஓசையுடன் திறந்தான்.

கனகசபை கண்களைத் திறந்து, மெல்ல தலையை உயர்த்திப் பார்த்தான். இருவர் நிற்பது தெரிந்தது. அவர்கள் காக்கிச்சட்டைக்காரர் அல்லர். சாரங்காரர். “சுமணான்ர வீடு எங்கே இருக்குது?” என்று ஒருவன் சிறிபாலவிடம் அதிகாரத் தோரணையில் கேட்டான்.

“எந்த சுமணா?” அலட்சியமாக சிறிபால வினா தொடுத்தான்.

“அடோ, உனக்கு சுமணாவை தெரியாதா?” முதலில் பேசியவன் அதட்டினான்.

“தெரியாது?” மற்றவன் உறுமினான்.

சிறிபால தலையைச் சொறிந்தபடி, “பெம்முல்ல சுமணாவா?” எனக் கேட்டான்.

“அவளே தான். எங்க இருக்கிறாள்?”

சிறிபால தனது ஆள்காட்டி விரலை உயர்த்தி, தூரத்தில் தெரிந்த ஒரு குடியிருப்பைக் காட்டினான்.

“அது தான்.”

அந்த இருவரும் மேலும் ஒன்றும் சொல்லாமல், தள்ளாடியபடி நடந்து சென்றனர்.

சிறிபால கதவை மூடிவிட்டு, படுக்கைக்கு வந்தான். “பொம்பள பொறுக்கிகள், குடிச்சு விட்டு வந்திருக்கிறாங்க.” முணுமுணுத்தபடியே சிறிபால பாயில் சரிந்தான்.

சில நிமிடங்கள் கடந்தன. சிறிபாலவிடமிருந்து குறட்டை ஒலி பயங்கரமாகக் கேட்டது.

கனகசபையிடம் இருந்து தூக்கம் தூர விலகிச் சென்று விட்டது. பலவாறான யோசனைகள் மண்தினுள் எட்டிப் பார்ப்பதும், மறைவதுமாக... நுளம்புகளின் ‘கினுகினுப்பு’ மீண்டும் ஆரம்பமாகியது. அவை இப்போது அவனைப் பதம் பார்க்கவும் துடித்தன. கைகளையும், கால்களையும் சொறிந்தபடி.....

கனகசபைக்கு சினம் பொங்கியது. ஆத்திரம் எல்லை மீறியது. நுளம்புகளை, சிறிபாலவை, கொழுப்புக்கு வேலை தேடிச் செல்வது என்று முடிவு எடுத்த தன்னை, மாநகர சபையினரை என்று யாவரையும் மண்தினுள் திட்டினான். தன் நிலையை நினைக்க, நினைக்க வேதனை கிளம்பி, அது

மெல்ல மெல்ல உயர்ந்த போது, கண்களில் நீர்த் திவலைகள் உருவாக.....

“இஞ்சருங்கோ, இப்ப உங்களுக்கு நாற்பத்தி ஐஞ்சு வயசாகுது. இனி கொழும்புக்கு போய் உழைக்க வேணுமோ? இஞ்சயே தோட்டத்தை சரியா செய்தால் எல்லோரும் நிம்மதியாக இருக்கலாம். இனியும் உங்களுக்கு ஒரு கௌரவமான வேலையை ஆரும் தருவினம் எண்டு நினைக்கிறியனோ?” மங்களம் கூறிய வார்த்தைகள் அவனுள் ரீங்காரமிட.....

திடீரென உடல் குடு அடைவதை கனகசபை உணர்ந்தான். வியர்வை கசிந்தது. நமைச்சல் உணர்ச்சியை அது தோற்றுவித்தது. முழு உடலும் வியர்வையால் நனைய, எரிச்சல் மிகைந்தது. சலித்தபடியே எழுந்தவன். சாரத்தால் முகத்தை, மேலுடம்பை, கைகளைத் துடைத்தான். அந்த அகோரத்திற்குள் கிடக்க அவனால் முடியவில்லை. வெளியே வந்தான். காற்று மெல்ல அவனை அணைத்தபடியே சென்றது.

வானத்தை ஏகாந்தமாக நோக்கினான். கண்களுக்கு வித்தியாசமாக எதுவுமே புலப்படவில்லை. பார்வையைத் தாழ்த்தி சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். பல அறைகளினாலான பெட்டிகளின் அமைப்பில் அமைந்திருந்த குடியிருப்புக்கள் யாவுமே இருள் அரக்கனிடம் பலியாகிக் கிடந்தன.

தூரத்தில் பலகை மறைப்புக்கள் சரிந்து, கோணலாகக் கிடந்த சுமணாவின் குடியிருப்பை கனகசபை கண்களால் மீய்ந்தான். அவனுள் ஒரு கிளுகிளுப்பு துள்ளியது. மனதினுள் ஓர் உற்சாகம் பீறிட்டு, காதோரங்களைச் சூடாக்கியது.

சுமணாவை கனகசபைக்குத் தெரியும். சிறிபாலவின் வீட்டுக்கு வந்த மூன்றாம் நாள் தான் அவளைக் கண்டான். அந்த சேரிப்புறத்தில் வாழும் இளம் பெண்களுடன் ஒப்பிடும் போது, அவள் சற்று வித்தியாசமாக விளங்கினாள். அவள் கண்களில், ஆடைகளில், நடையில், பார்க்கும் விதத்தில், வீதியோர குழாயடியில் குளிக்கையில் அந்த வித்தியாசம் வெளிச்சமாகியது. அவனுள் ஒரு சந்தேகப் பொறி பற்றியது. அவன் சந்தேகப்பட்டதை சிறிபாலவிடம் தெரிவிக்க, “மாத்தையா, ரொம்ப கெட்டிக்காரர்தான். சுமணா வேணுமா மாத்தையா? சொல்லுங்க ‘செட்’ பண்ணித் தாறன்” என சிறிபால சொல்ல, அடிமனதில் புதையுண்டிருந்த சின்னதொரு ஆசையை மறைத்தபடி, புன்சிரிப்புடன் அவன் கோரிக்கையை நகக்கினான்.

“மாத்தையா, இது மாதிரியான சேரிப்புறங்களில் சுமணா மாதிரி பொம்பளைங்க, கசிப்புக்காரங்க, ‘குடு’காரங்க இருக்கிறாங்க. இந்த மாதிரி ஆட்கள் இல்லாவிட்டால் இந்த இடத்தில் இருக்கிற ஆட்கள் மனுஷராக வாழ மாட்டாங்க. மிருகமாக மாறி விடுவாங்க.” சிறிபால முதல் நாளிரவு இப்படியொரு விளக்கத்தை முன் வைத்த போது, கனகசபை அவனை நுணுக்கமாக நோக்கினான்.

“சிறிபால, நீ என்ன சொல்லுறாய்?”

“மாத்தையா, இந்த இடத்தில் இருக்கிற ஆட்கள் சந்தோஷமாக வாழ்ந்துக்கு கெட்ட பொம்பளைங்க, கசிப்புக்காரங்க, ‘குடு’காரங்க எல்லாம் இருக்க வேணும்.”

கனகசபை இடைமறித்தாள். “சந்தோஷமாக இருக்கிறதுக்கு வேறே விஷயங்கள் இல்லையா?”

“மாத்தையா, இந்த மாதிரியான நெருக்கடியான, சண்ப்பெருக்கம் நிறைந்திருக்கிற, கூனிக்குறுகி, வாழ்க்கை நடத்திற அவல நிலையில் இருக்கிற ஆட்களுக்கு இப்படியான சந்தோஷம் தேவை. இல்லாட்டி அவங்க மிருகங்களாகத்தான் வாழுவாங்க.”

சிறிபாலவின் கருத்து கனகசபைக்குத் தெளிவாக விளங்கவில்லை. அவனைக் கேள்விக்குறியுடன் நோக்க, சிறிபால தொடர்ந்தும் பேசினான். “மாத்தையா, நீங்க எல்லாம் உங்கட ஊரில எப்படி வாழ்றீங்க எண்டு எனக்குத் தெரியும். நான் ஒருக்கால் யாழ்ப்பாணத்துக்கு போயிருக்கிறன். அங்க நீங்கள் எல்லாம் விசாலமான இடத்தில், சன நெருக்கடி இல்லாத இடங்களில் வாழ்றீங்க. சூழல் அசுத்தமாகிய சந்தர்ப்பமும் குறைவு. இங்க அப்படி இல்ல. இந்த சேரிபுறத்தைப் பாருங்க. ஒவ்வொரு வீடும் ஐய்ப்பது சதுர அடி அளவில தான் இருக்குது. அதுக்குள்ள எத்தனை பேர் இருக்கிறாங்க எண்டு தெரியுமா? சில இடங்களில் என்ட வீட்டில இருக்கிற மாதிரி பத்து உருப்படிகள் கிடக்குது. மாத்தையா, இங்க வீட்டுக்குள்ள கொஞ்சம் ஆட்கள் படுத்திருக்க. மீதிப் பேர் படுக்க இடமில்லாமல் ரோட்டில படுக்கிறாங்க. இப்படி நரக வாழ்க்கை வாழுவாங்க இந்த மாதிரி சந்தோஷமாக இருக்க வேணும். இல்லாட்டி அவங்க செத்துப் போய்டுவாங்க.”

சிறிபால சொல்வதை கனகசபையினால் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. நள்ளிரவில் சலம் கழிக்க வெளியே சென்றுவிட்டு திரும்பி வரும் போது குடியிருப்புகளுக்கு முன்னால், வீதியோரத்தில் எத்தனை பேர் படுத்துக் கிடப்பதைக் கண்டு, அவர்களுக்காகப் பரிதாபப்பட்டிருக்கிறான்?

“சிறிபால, இதுக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன எண்டு நீ நினைக்கிறாய்?” கனகசபை ஏகாந்தமாக வினாவினாள்.

“மாத்தையா, நீங்க படிச்சிருக்கிறீங்க. இது உங்களுக்கு தெரிய இல்லையா?”

“இல்ல.” எவ்வித சிந்தனையும் இன்றி கனகசபை சொன்னாள்.

“எல்லாமே சண்ப் பெருக்கம் தான். நாளுக்கு நாள் சணம் பெருகுது. ஆனால், அதுக்கு ஏற்ற மாதிரி திட்டங்கள் இல்லை. எங்கட நாட்டைப் பொறுத்தளவில் சண்ப் பெருக்கத்திற்கு ஏற்ற மாதிரி வீடமைப்புத்திட்டங்கள் இல்ல எண்டு தான் நான் சொல்லுவன். இல்லாவிட்டால் கொழுப்பில் ஒரு கொஞ்ச இடங்கள விட எல்லா இடத்திலையும் சேரிகள் இருக்க மாட்டாது. முந்தி எல்லாம் ஏழைகள் தான் சேரிப்புறத்தில் வாழ்ந்தாங்க. இப்ப மத்திய

தர வகுப்பினர் கூட சேரிப்புறத்திற்கு படை எடுக்கத் தொடங்கிவிட்டாங்க.”

எவ்வித தடங்கலும் இன்றி, தெட்டத் தெளிவா சிறிபால சொன்னான். அவனின் கருத்தாழமிக்க உரையாடலில் கனகசபை கவரப்பட்டான். இனி அவனுடன் சற்று ‘சீரியலாக’ உரையாட வேண்டும் என்ற ஆசை கனகசபைக்கு பிறந்தது.

சிறிபாலவை பெருமையுடன் நோக்கியவாறு கனகசபை தனது பேச்சை ஆரம்பித்தான். “மூலப் பிரச்சினையான சனப்பெருக்கத்தை தடுத்து நிறுத்தினால் இந்த மாதிரி பிரச்சினை வருமா?”

சிறிபால மெல்லக் கணைத்தான். “சனப்பெருக்கத்தை அப்படியே நிற்பாட்ட முடியாது. அதைக் கட்டுப்படுத்தத்தான் முடியும். எவ்வளவுதான் கட்டுப்படுத்தினாலும் ஒவ்வொரு நாளும் தொகை கூடும். ஒரு நாளும் குறையாது. எண்டபடியால அதுக்கு ஏற்ற மாதிரி திட்டங்களை தீட்ட வேணும். இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் வீடு இல்லா பிரச்சினைதான் சனப் பெருக்கத்தினால் ஏற்படுற முதல் பிரச்சினை. அதைத் தீர்த்தால் தான் இப்படி சேரிப்புறங்க தோன்றுறதை நிற்பாட்டலாம். சேரிப்புறங்க ஒழிந்தால் தான் சுகாதாரம், நோய், ஒழுக்கம், கலாசாரம்..... போன்றவற்றோடு தொடர்பான சமூக, பொருளாதார பிரச்சினைகளும் தீரும்.”

சிறிபால வெளியிட்ட கருத்தை கனகசபை அடிக்கடி நினைவில் இருத்தி, அதை அலசி ஆராய்ந்தான்.

கனகசபை இரண்டு, மூன்று தடவைகள் கொட்டாவி விட்டான். தூக்கம் கண்களை சுழற்றியது. நாள் முழுவதும் கொழும்பு மாநகரின் பெரும் பகுதிக்கு நடந்தும், பஸ்ஸிலும் சென்று வந்ததினால் ஒரே அசதியாகவும் இருந்தது. மீண்டும் கவனத்தை ‘அந்த இருவரும்’ ஈர்த்தெடுத்தனர்.

சுமணாவின் வீட்டில் இருந்து அவர்கள் வெளியேறி, நடந்து வந்தனர். கனகசபை அசையாமல் அவர்களை சுவாரஸ்யமாகப் பார்த்தபடி நின்றான். அவர்கள் அவனைத் தாண்டிச் சென்றனர். ஒருவன் பல தடவைகள் காறித் துப்பினான். இருவரும் மறைந்தவுடன், சுமணாவின் வீட்டை கனகசபை ஆர்வத்துடன் நோக்கினான்.

வீதியோர மின்கம்ப ஒளி சுமணாவின் வீட்டில் படர்ந்திருந்தது. சுமணா வீட்டு வாசலின் அருகில் நிற்பது தெரிந்தது. அவனுக்கு ‘ஜில்’லென்றிருந்தது. உடம்பில் ஓர் உற்சாகம் புகுந்தது. விஷமத்தனமான எண்ணம் ஏற்பட, அது அவனை அங்கிருந்து விரட்ட முற்பட்டது.

கனகசபை அக்கம், பக்கம் நோட்டம் விட்டான். வீதியோரத்தில், பழுதியுடன் இரண்டறக் கலந்து, நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த இருவரைத் தவிர, வீதி ‘பளிச்’சென்றிருந்தது. பக்கத்து வீட்டு ரேடியோவின் அலறல் அந்தப் பிரதேசத்தின் அமைதியைக் குலைத்தது.

கனகசபையின் மனம் ஒரு கோணத்தில் சரிந்து, நெளிந்து வளைந்தது. சிறு துளியாக இதயத்தை நனைத்த சபலம், படிப்படியாக வெள்ளமாகிய போது தன்னை மறந்தவனாக, ஊரில் உள்ள மனைவி, மக்களை மறந்தவனாக, எல்லாக் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி சுமணாவின் வீட்டை நோக்கி நகரத் தொடங்கினான்.

சுமணா இன்னும் அதே இடத்தில், சுவர்க்கார விளம்பரத்திற்கு 'போஸ்' கொடுக்கும் பெண்களைப் போல கதவு நிலையில் சரிந்தபடி நின்றான். கனகசபை அவளை நெருங்கிவிட்டான். அவள் முன்பாக தயக்கத்துடன் நின்றான். மெல்லியதொரு புன்னகையை வெளிப்படுத்தியபடி தொண்டையைச் செருமினான்.

சுமணா, அவளை அசுவாரஸ்யத்துடன் நோக்கினான். "மாத்தையா, என்ன வேணும்?" அவள் கேட்டுவிட்டு இரு கைகளையும் உயர்த்தி சோம்பல் முறித்தாள்.

சுமணாவின் கேள்வி கனகசபையை தூக்கி எறிந்தது போல விளங்கியது. இப்போது என்ன சொல்வது? மனதில் தேங்கிக் கிடப்பதை அப்படியே அவிழ்த்து விடுவதா? இல்லையென்றால்..... கனகசபை ஒன்றும் பேசாமல் அவளை ஆசைதீர பார்த்தபடி நின்றான்.

சுமணாவுக்கு அவன் நிலை தெளிவாகி இருக்க வேண்டும். இப்படி எத்தன பேரை அவன் கண்டிருப்பான்?

"மாத்தையா, நீங்க எல்லாம் கௌரவமானவங்க. நீங்க இந்த மாதிரி வரக்கூடாது. உங்கட ஆசையை அடக்க பழகுங்க."

மீண்டும் படுக்கையில் புரண்டு, நித்திரை வரும் வரை சுமணாவின் வார்த்தைகள் அவன் இதயத்தை வாளால் வெட்டி.....

ஊரில் இருந்து புறப்படுவதற்கு முதல் நாளிரவு அந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில் மங்களம் ஈரமான குரலில் சொல்கிறான். "நான் சொல்லுறதை கொஞ்சம் கேளுங்களேன். கூழோ, கஞ்சியோ குடிச்ச நாங்க எல்லோரும் ஒண்டாக இருக்கிறது தான் நல்லது. நீங்க கொழும்பிலையும், நானும், பின்னையரும் இஞ்சையும் வாழறதில் என்ன சந்தோஷம்?"

"இஞ்ச கமம் செய்து பிழைக்க ஏலுமோ? வானத்தையும், பூமியையும் நம்பி எனக்கு அலுத்துப் போயிட்டுது. திரை கடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு எண்ட நிலைக்கு நான் வந்து விட்டன்." கனகசபை காட்டமாகக் கூறினான்.

மங்களத்தின் முகம் கூம்பியது. சில விநாடிகள் மௌனத்திற்கு அடிமையானான். எவ்வளவுதான் பிரதிவாதங்களை நடத்தினாலும் கனகசபை தனது வாதத்தை நிறுத்தமாட்டான். அது சரி என்றே இறுதிவரை சாதிப்பான். பல நாள்களாக சிந்தித்து, தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக மறுநாள் கொழும்புக்கு பயணமாவதற்கு தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் போது அவன்

மனதை மாற்றமாட்டான் என்று அவளுக்குத் தெரியும். இருந்தும் ஒரு கடைசி முயற்சியாக....

“அங்க எங்க தங்கி இருக்கிற நோக்கம்?” மங்களம் ஆர்வத்துடன் கேட்கிறாள்.

“முந்தி என்னோட வேலை செய்த சிறிபாலவின்ர வீட்டில. அவன் ஒருத்தன் தான் கொழும்பில இருக்கிறான். மற்றவையள் தூர இடத்தில இருந்து கோச்சியில வாறவங்க. அதோட அவங்கட வீடு எங்கை இருக்குது எனட்டு தெரியாது. சிறிபாலவின்ர வீட்டுக்குத் தான் நான் போயிருக்கிறன்.”

“சிறிபால? ஆள் ஆர்?”

“அவன் எங்கட ‘செக்ஷன் பியன்’. நல்லவன். என்னில அவனுக்கு நல்ல விருப்பம். தன்ர வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் தேத்தண்ணி தந்து எனக்கு சிங்களம் படிப்பிச்சவன். தமிழ் ஆக்கள் மாதிரி தமிழ் கதைப்பான். எல்லா விஷயத்திலையும் கெட்டிக்காரன்.....வேலை கிடைச்ச பிறகு ஒரு அறைக்கு மாறி விடுவன்.”

“வசதியான வீடோ?”

கனகசபை அரைகுறையாகச் சிரித்தான் “கொழும்பில ஒரு ‘பியன்’ வசதியான வீடு எடுக்க ஏலுமோ? சின்ன வீடுதான்.”

ஊரில் இருந்து பல கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் வவுனியா வந்து, அங்கிருந்து ரயில் ஏறி, கொழும்பு கோட்டையை அடைந்தான். கோட்டை ரயில் நிலையத்தில் இருந்து புற்றீசல்களாக பெருவாரியான சனம் வெளிப்பட்டதைக் கண்டு அவன் ஆச்சரியத்தில் மிதந்தான். வீதியெங்கும் பரம்பிக் கிடந்த சனக்கூட்டம் அவனை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. வாகன நெரிசலைக் கண்டு பிரமித்தான். வீதிகளைக் கடப்பதில் பதற்றமடைந்தான்.

பலருடனும் முட்டி மோதி, மெதுவாகவும், விரைவாகவும் நடக்கிறான். இருபது வருடங்களின் பின் எவ்வளவு மாற்றம்! முன்னர் சன சந்தடி அற்றிருந்த இடமெல்லாம் சன வெள்ளமாகக் காட்சி அளித்தது. சந்து பொந்துகளிலும் சன நெருக்கம், வாகன நெரிசல்.....

கோட்டை, புறக்கோட்டை என்று அவன் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்க அவனுள் வியப்பு, இனம் புரியாத கிலேசம். எல்லோரும் தன்னை மிதித்து விடுவார்களோ என்ற காரணமற்ற பீதி.....

நடக்கிறான், நடக்கிறான்.....அவன் ஒரு வருடம் மட்டும் பணிபுரிந்த அலுவலகம் தென்படுகிறது. அதில் ஒரு மாற்றமும் இல்லை. சுவர்களில் அதே அழுக்கு. ‘கிளார்க்’ உத்தியோகத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு ஊரில் கமம் செய்து வாழப் போவதாக கனகசபை சொன்ன போது ஆர்தர் சில்வா, ரட்சனாயக்கா, லெஸ்லி என்று பலர் பரிகாசம் செய்ததை நினைத்துப் பார்க்கிறான். ‘பியன்’ சிறிபால பகிடி பண்ணுகிறான். “மாத்தையா பசுமைப்

புரட்சி செய்ய ஊருக்குப் போறார்” என்று சிறிபால பல தடவைகள் கனகசபையைச் சீண்டி.....

சிறிபால கிராண்ட்பாஸில், சனசந்தடி அற்ற, இரண்டறை வீட்டில் வாழ்ந்தவன். அவன் வீட்டுக்கு சம்பளத்தன்று போய் ‘பார்ட்டி’ நடத்திய ஞாபகம், கனகசபையை விட்டு அகலவில்லை. ‘மாத்தையா, மாத்தையா’ என்று சிறிபால விளித்து, அன்பொழுகக் கதைத்ததை கனகசபை இன்னும் மறக்கவில்லை. வெறி மிஞ்சிய நிலையில் அவன் வீட்டில் இரவைக் கழித்த போது, திருமணமான புதிதாக இருந்தும், சிறிபாலவின் மனைவி தன்னுடன் அன்புடனும், பண்புடனும் நடந்ததை எண்ணி மனம் களிப்படைகிறான் கனகசபை.

பஸ் ஏறி கிராண்ட்பாஸை அடைந்த கனகசபை நடந்தான். சன நெரிசலான பஸ்ஸில் ஏறியவன் இறங்கும் வரை நரகவேதனையை அடைந்தான். சிறிபாலவின் வீட்டை அடையும் வரை வழியில் தென்பட்ட புதிய கட்டிடங்களை அதிசயமாக பார்த்தவண்ணம் நடந்தான். சிறிபாலவின் வீட்டைக் கண்டுபிடித்தான். வீடு சற்று நவீனமயமாக இருந்தது. சிறிபால வாழ்க்கையில் முன்னேறி விட்டானாக்கும் என்று எண்ணியவனாக கனகசபை கதவைத் தட்டினான். அறிமுகம் இல்லாத ஒருவர் கதவைத் திறந்தார். சிறிபாலவை விசாரித்தான் கனகசபை. அவன் அந்த வீட்டை விட்டுட்டு வேறொரு இடத்தில் இருப்பதாக, சொல்லி, ஒரு சிறுவனை இடம் காட்ட அனுப்பி வைத்தார் வீட்டுக்காரர்.

பாலத்துறை பாலத்தைத் தாண்டி, குறுகலான வீதி ஒன்றின் ஊடாக சிறுவனுடன் கனகசபை நடந்தான். பல சந்திகளைத் தாண்டி நடந்தனர். வழிவழியே எதிர்ப்பட்ட பெருவாரியான ஆட்களைக் கண்டு, குப்பைகள் வாரியறைக்கப்பட்ட வீதிகளின் இருபுறமும் கிடந்த பழங்காலத்து, அழுக்கான குடியிருப்புக்களைக் கண்டு, குடியிருப்புக்களின் முன்பாக விளையாடிக் கொண்டிருந்த ‘அழுக்கு’ சிறார்களைக் கண்டு கனகசபைக்கு வெறுப்பு உணர்வு மனதினுள் கிளம்ப ஆரம்பித்தது. நடைபாதை வியாபாரிகள் பரம்பி வைத்திருந்த ‘அச்சாறு’, வெறுஞ் இறால் வடை, அவித்த கடலை, ஜம்பு என பல தின்பண்டங்களில் ஈக்கள் மொய்த்தபடி கிடப்பதைக் கண்டு கனகசபைக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. சாக்கடைகளில் இருந்து வெளிப்பட்ட நாற்றத்தைச் சகிக்க முடியாமல், மூக்கைப் பொத்தியபடி பலிக்கடா போல சிறுவனுடன் நடந்த கனகசபைக்கு ஏதோ ஒன்றுக்குள் மாட்டிக் கொண்டது போன்ற உணர்வு இறுகத் தொடங்கியது.

இப்போது கனகசபைக்கு சினம் ஏற்படத் தொடங்கியது. “எங்க வீட்டைக் காண இல்ல” என பொறுமை இழந்தவனாகக் கேட்டான். “அங்க தான் இருக்குது” என சிறுவன் சுட்டிக்காட்டிய போது, கனகசபை நின்ற மேட்டுப்பகுதியில் இருந்து பள்ளமான இடத்தில் விரிந்து கிடந்த சேரிப்புறத்தைக் கண்டு அவன் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

எடுத்த எடுப்பில் அந்த சேரிப்புறத்தை நோக்கிய போது, அந்த சூழலை

தன் மனதுக்குள் பதித்த போது கனகசபையை வேதனை நன்கு அழுத்தியது. கால்கள் கூசிய நிலையில் முன்னேறுகிறான். சேறும், சகதியும் குப்பைகளும் நிறைந்த குறுகிய மண் வீதியில் நடக்கிறான். கண்களுக்கு தெரிந்த குடிமீடுப்புக்கள் யாவும் ஒரே அழுக்காக, அருவருப்பை தூண்டக் கூடிய விதமாக விளங்கின. சில வீடுகளின் தகரக் கூரைகளில் கருவாடு காய்ந்து கொண்டிருந்தது. குடலை அரிப்பது போன்ற நாற்றம் வீசியது. ஹோட்டல் ஒன்றில் இருந்து பாடல் ஒன்று பயங்கரமாக அலறுகிறது. கரத்தைக்காரர்கள் நிலத்தில் குந்தியிருந்தபடியே பீடி புகைக்கிறார்கள். வேறு சிலர் 'ரேஸ் பேப்பரில்' தம்மை மறந்திருக்கின்றனர். வீதியோரம் முழுவதும் பலவகையான தின்பண்டங்கள் தயாரிக்கும் இடமாக மாறி, பலவகையான மணத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. அழுக்கு நிறைந்த உடையுடன் எண்ணெய் ஊறின நிலையில் காணப்பட்ட ரொட்டிக்காரன் தனது வேலையில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்க, அவனைச் சுற்றி அரைகுறை அழுக்கு ஆடைகளில் அடுத்த தலைமுறையின் 'கதாநாயக, நாயகிகள்' ஈக்களாக அவனைச் சூழ நிற்க, சொறிநாய்கள் அங்கும், இங்கும் நிலத்தை முகர்ந்து பார்த்தபடி ஓட.....புழுதியைக் கிளப்பியபடி 'ஓட்டோ ரிக்கஷாக்கள், விரைந்து செல்லகூச்சல் ஒரு புறம், இரைச்சல் மறுபுறம்.

எவருடனும் முட்டி மோதுவதை தவிர்க்கவனாக கனகசபை நடந்தான்.

கனகசபையின் வேதனை பன்மடங்காகிறது. 'இந்த மாதிரியான இடத்திலா இருக்கப் போறன்' என்று எண்ணிய போது பலகைகள், தகர விரிப்புக்கள், 'பிளாஸ்டிக்' சீலைகள், 'ரயர்கள்', இத்துப்போன மரங்கள் ஆகியவற்றினால் உருவான வீட்டின் முன் சிறுவன் நின்றான். "சிறிபால அய்யே" என்று பல தடவைகள் கத்திய பின்னர் ஒவ்வொரு அளவுகளிலும் ஆறு பிள்ளைகள் வெளியே வந்தனர். இறுதியாக சிறிபால வந்தான். அவன் உருவத்தில் தெரிந்த மாற்றம்!

"நீங்க.....நீங்க.....கனகசபை மாத்தையா தானே?" என அடையாளம் கண்டான் சிறிபால. கனகசபை மகிழ்ச்சியுடன், "ஓமோம் சிறிபால" என்று தலையாட்ட, உடனே சிறிபால "மாத்தையா" என்றபடி கனகசபையை கட்டி அணைத்தான். இறுக்கமான அணைப்பு, "வாங்க மாத்தையா" என்று கனகசபையை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். வீட்டினுள் நுழைந்த போது, இரு பிள்ளைகள் நிலத்தில் உருண்டு, புரண்டு விளையாடுவதை கனகசபை கண்டான். சிறிபாலவின் மனைவி பொடிமெனிக்கே முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்றாள்.

பலகைப் பெட்டி ஒன்றில் கனகசபை அமர்ந்தான். வீடு என்ற பெயரில், தனது ஊர் வீட்டின் பின்புறத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த ஆட்டுக் கொட்டிலின் அளவில் விளங்கிய அந்த வீட்டை கனகசபை கண்களால் அளந்தான். பலகை மறைப்பில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஊத்தை நிறைந்த உடுப்புக்கள், நிலத்தில் வழிந்தோடிய பிள்ளைகளின் சிறுநீர், எங்கிருந்தோ வெளிப்பட்ட பலவிதமான மூக்கை அடைக்கும் நாற்றங்கள்....

யாவும் கனகசபைக்கு குமட்டலை ஏற்படுத்தின. புண்களும், சிரங்குகளும் நிறைந்த சிறிபாலவின் கால், கைகளைப் பார்க்க.....அருவருப்பும், எரிச்சலும் கனகசபையை நெருங்குகின்றன. மூச்சு எடுத்து வெளிவிட தயங்கிய நிலையில் தன் உள்ளத்தினுள் ஏற்பட்ட பல வகை உணர்ச்சிகளை அடக்கிய நிலையில் துடித்தான்.

“சிறிபால ஏன் இந்த தொந்தரவான இடத்தில் குடியேறி இருக்கிறாய்?” கனகசபை கேட்டான்.

“மாத்தையா, இந்த இடத்திற்கு என்ன குறைச்சல்? முந்தி இருந்த வீடு வாடகை வீடு, இது எனக்கு சொந்தமானது. அடிப்படை வசதி இல்லாட்டாலும், எல்லாமே இலவசமாக கிடைக்குது. அதுவும் தேர்தல் காலத்தில் எங்களை எல்லாம் நல்லா கவனிப்பாங்க. கலியாண முடிச்ச புதிசில கிராண்ட்பால் வீட்டில இருந்தன் தானே? ஆனால், பிள்ளைகள் பெருகப் பெருக வாடகை குடுக்க கட்டுப்படியாக இல்ல. என்ன செய்வம் என்று யோசிச்சன். அப்ப தான் இந்த மூளை வந்தது. நானும்; இன்னும் இரண்டு குடும்பமும் முதல் வீடுகளை கட்டி இதில குடியேறினம். அந்த நேரத்தில் நிறைய எதிர்ப்பு இருந்தது. முனிசிபல்காரங்க எங்களுக்கு எதிராக ‘கேஸ்’ எல்லாம் போட்டாங்க. ஒரு மாதிரி எல்லாத்திலையும் வெற்றி பெற்றம். அப்ப ஒரு நாயும் இந்த பக்கம் குடியேற வரயில்ல. சட்டப்பிரச்சினை எல்லாம் முடிஞ்ச பிறகு, சனமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கூட எத்தனை பேர் இந்தப் பக்கம் படை எடுத்தாங்க தெரியுமா? இப்ப இந்த சேரிப்புறத்தில் நூற்றி அறுபத்தி இரண்டு குடும்பங்கள் இருக்குது. இந்த இடத்திற்கே எத்தனை பேர் விலை பேசறாங்க தெரியுமா? இஞ்ச இருந்து சில பேர் தங்கட வீடுகளை வித்துப் போட்டு வேறே இடத்தில் புதுப்புது சேரிப்புறங்களை அமைக்கிறாங்க. இந்த சேரிப்புற பகுதிக்கு, சிறிபாலபுர எண்டு பெயரும் வைக்கப் போறாங்கயாம்” என்று சொல்லி சிறிபால சிரித்தான்.

கனகசபை ஒன்றும் கூறவில்லை. சிறிபால தொடர்ந்தும் பேசினான். “மாத்தையா, இந்த சேரிப்புறத்தை உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்குதா? நீங்க என்னோட வேலை செய்யக்கில் இஞ்ச வந்திருக்கிறீங்க. ஆனால், அப்ப இது விளையாட்டு மைதானம். இந்த விளையாட்டு மைதானத்தில் நான், நீங்க, ரட்ணாயக்க மாத்தையா எல்லாம் இரவில சாராயம் குடிச்சு, பைலர் போட்டிருக்கிறம். இண்டைக்கு சேரிப்புறமாகி விட்டுது. இது மாதிரி எத்தனை பொது இடங்கள் எல்லாம் சேரிப்புறங்களாகி விட்டுது எண்டு உங்களுக்குத் தெரியுமா? இதுக்கு காரணம் என்ன? சனப்பெருக்கம் தான்.

கோட்டை ரயில் நிலையத்தில் இருந்து சிறிபாலவின் வீடு வரைக்கும் வந்த பொழுது வீதியில் தெரிந்த வாகன நெரிசல், வீதியோரங்களில் கண்ட சனக்கூட்டம், ஒவ்வொரு வீடுகளுக்குள் கிடந்த குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை யாவும் சிறிபாலவின் கூற்றை மெய்ப்பித்தன. இருபது வருடங்களுக்கு முன் இப்படியா வாகன நெரிசல் இருந்தது? வீதியோரங்களில் சனக்கூட்டம் இருந்தது? நடக்கும் பொது எவராவது முட்டி மோதி இருக்கிறார்களா? சனப்பெருக்கம் பல தாக்கங்களை ஏற்படுத்தித்தான் இருக்குது.

கனகசபை கொஞ்சம், கொஞ்சமாக ஊரில் இருந்து கொழும்புக்கு வந்த நோக்கத்தை சொல்கிறான். சிறிபாலவுடன் தங்கி இருக்கும் நோக்கத்தையும் சூட்சுமமாக வெளியிட்டான்.

“மாத்தையா, இது ஒரு ஊத்தையான இடம். நாற்றத்தை சகிக்க வேணும். அக்கம் பக்கத்தில் இருந்து வாற சத்தத்தை சகிக்க வேணும். நாள் முழுவதும் காதை பித்தெடுக்கிற மாதிரி ‘ரேடியோ’, ‘டேப்ரெக்கோட்’ அலறுவதை சகிக்க வேணும். என்ட பிள்ளைகளின்ட குழப்படியை சகிக்க வேணும்.....” என்று சிறிபால சொல்லிக் கொண்டே போக, “பரவாயில்ல. வேலை கிடைக்க மட்டும் இஞ்ச இருக்கிறன்” என கனகசபை சொன்னான்.

ஆனால், கனகசபை எதிர்பார்த்ததிற்கும் மேலாக அந்த இடம் மோசமானதாக விளங்கியது. மலசலகூடத்திற்குச் சென்றால் அங்கு ஒரு ‘க்யூ’. குளிக்கச் சென்றால் அடிதடி சூழ்நிலை. நள்ளிரவின் பின் தான் கண்களை மூடலாம். அதுவரை ஒவ்வொரு திக்குகளில் இருந்தும் ஒவ்வொரு விதமான இரைச்சல், இசை, பாடல், குடிசாரர்களின் அட்டகாசம், வாக்கு வாதங்கள், சண்டைகள், சச்சரவுகள்.....ஈக்களின், நுளம்புகளின், நாய்களின் தொல்லைகள்.....நாற்றங்கள்.....அகோரங்கள்.....கால்களை, கைகளை, முழு உடம்பை அடிக்கடி சொறிவதும், தடவ்வதும்.....

எல்லாவற்றையும் சகித்த கனகசபை வேலை தேடி பல இடங்களிலும் அலைந்தான். ஒரு இடத்திலையும் அவனுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. பத்திரிகைகளில் விளம்பரங்களைப் பார்த்துவிட்டு விண்ணப்பித்த போது ஒரு ‘இன்டர்வியூ’வுக்கும் அழைப்பு வரவில்லை.

“அதுதான் மாத்தையா நீங்க வந்த முதல் நாளை சொன்னன். முந்தி மாதிரி இப்ப வேலை எடுக்கிறது அப்படி இலேசு இல்ல. இப்ப ஒரு வேலைக்காக எத்தனை பேர் போட்டி போடுறாங்க தெரியுமோ? ஒரு சின்ன வேலை எடுக்கிறதுக்கு ஆட்கள் படுறபாடு..... சனப் பெருக்கத்தினர் இரண்டாவது பிரச்சினை இதுதான்” என்று சிறிபால சொன்ன போதும் கனகசபை தனது முடிவைத் தளர்த்தத் தயாராக இருக்கவில்லை.

வேலை தேடும் படலத்தை சலிப்பின்றி தொடர்ந்தான் கனகசபை. அதிர்ஷ்டவசமாக அவனைத் தேடி ஒரு வேலை வந்தது. கம்பனி ஒன்றில் ‘கிளார்க்’ வேலை. நியாயமான சம்பளம், ஆனால், சாதாரண ஒரு வீட்டில் அறை எடுத்துத் தங்கினால் ஊருக்கு காசு அனுப்ப முடியாத நிலை. இப்படியான ஒரு சேரிப்புறத்தில் மிகவும் மலிவான வாடகைக்கு குடியிருந்தால் தான் மனைவிக்கு காசு அனுப்புவதைப் பற்றி யோசிக்கலாம். என்ன செய்வது? அவ்வேலையை ஏற்றுக்கொள்வதா? சேரிப்புறத்தில் எவ்வாறு வாழ்க்கையை நடத்துவது? சிந்தித்துக் கொண்டே வந்தவன் வழியில் தர்மலிங்கத்தைக் காண்கிறான். தர்மலிங்கம் அவனது ஊரைச் சேர்ந்தவன். பல ஆண்டுகளாக கொழும்பில் பணி புரிகிறான். இருவரும் குசலம் விசாரிக்கின்றனர்.

“கொழும்பில் என்ன செய்கிறாய்?” தர்மலிங்கம் விசாரிக்கிறான்.

ஊரில் இருந்து புறப்பட்டது முதல் வேலை கிடைக்கும் வரை நடந்தவற்றை கனகசபை சுருக்கமாக விபரித்தான்.

“வேலையை ஏற்றுக் கொண்டீடியோ?”

“இல்ல. கிடைக்கிற சம்பளத்தில் மணுசிக்கும், பிள்ளையாளுக்கும் காசு அனுப்புறதெண்டால் நான் எங்கையும் சேரிப்புறத்தில் தான் தங்க வேணும். அதால் திரும்பி ஊருக்கே போய் விடுவமோ எண்டு நினைக்கிறன்.”

தர்மலிங்கம் கோபத்துடன் கனகசபையை நோக்கினான். “மடையன் மாதிரி கதைக்காதை. பேசாமல் வேலையை பொறுப்பெடு. வேலை தேடி கொழுப்புக்கு வந்திருக்கிறாய். வேலையும் கிடைச்சிருக்குது. சேரிப்புறத்தில் இருந்தால் தான் ஊருக்கு காசு அனுப்பலாம். எண்டால் இரண். யாழ்ப்பாணத்தில் இப்ப இருக்கிற சூழ்நிலையில் எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கிடையில் நீ போராட்டம் நடத்துற மாதிரி வாழ்க்கை நடத்த இல்லையா? அது மாதிரி இஞ்ச ஒரு போராட்டம் நடத்தி வாழப் பார்.”

“அந்த சூழ்நிலை வேற. இந்த சூழ்நிலை வேற.....”

தர்மலிங்கம் இடைமறித்தான். “ஊரில் முந்தி ‘ஸைட்’ இருந்தது. இப்ப இல்ல. அதுக்காக நீ செத்துப் போயிட்டியா? அங்கை இருக்கிற சூழலில் எங்கட பெடியன் எல்லாம் மெழுகுதிரி வெளிச்சத்தில் படிச்சு ‘பாஸ்’ பண்ணி ‘வாஸிட்டி’க்கு எடுபடவில்லையோ? சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற மாதிரி ‘அட்ஜஸ்ட்’ பண்ண வேணும். அது தான் வாழ்க்கை.”

நிரம்பிய யோசனையுடன் கனகசபை வீடு சென்றான்.

சொறி நாய் ஒன்று ஊளையிட்டது.

விடிவதற்கு இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் இருந்தது.

மலசலகூடத்தின் முன்னால் நின்ற ‘கியூ’வில் சாரத்தை தூக்கியபடி கனகசபை நின்றான்.

அவன் இப்பொழுது ஒரு சேரி வாசி.

(இலங்கை சுற்றாடல் வெகுஜனக் தொடர்பாளர் பேரவை 1994 இல் ‘சனத்தொகை’ என்ற தொனிப்பொருளில் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதலாவது பரிசைப் பெற்ற சிறுகதை இது. 29.01.1995 ‘வீரகேசரி வெளியீட்டில்’ வெளியிடப்பட்டது.)

‘அவளும்’, அவளும்

கோட்டை ரயில் நிலையத்தின் முன்னால் தூசியும், புழுதியும் நிறைந்திருந்த இடப்பரப்பை ஈக்களான நிலையில் மொய்த்திருந்த சனக்கூட்டம் விலகி, அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக ஆட்கள் பரம்பிக் கிடக்கின்றனர். வாகனங்களால் அசுத்தமடைந்திருந்த குழல் மெல்ல, மெல்ல பழைய நிலைக்கு திரும்ப திக்குமுக்கியது. கடைகளின் கதவுகள் பலவாறான ஒலிகளை வெளிப்படுத்தியபடி மூடப்படுகின்றன. ரயில் நிலையத்தின் மின் விளக்குகள் சில அணைய, இருள் சிற்சில இடங்களை அரவணைக்கின்றது.

அமைதிக்கு அப்பிரதேசம் கட்டுப்பட முயல, காதைப் பிளக்கும் ‘ஹோர்ன்’ சத்தத்துடன் பஸ் ஒன்று புழுதியை கிளப்பியபடி விரைய, மூக்கினுள் ஒரு ‘கரகரப்பு’. மூன்று முறை தும்மினேன். தலையை ‘கிறுகிறுக்க வைத்த போதை தணிந்தது மாதிரி இருந்தது.

மழை பெய்வதற்கு அறிகுறியாக மின்னல் ஒன்று ‘பளீச்’சென்றது. எங்கிருந்தோ ஈசல்கள் பறந்து வந்து, என் முகத்தை வட்டமிட, கைகளால் அவற்றைத் துரத்த முற்பட்டேன்.

காரொன்று நிறைய ஒளியை என் முகத்தில் அள்ளி அப்பியபடி திரும்பி, தன்பாட்டில் விரைந்தது.

ஈசல்கள் என்னை விட்டபாடில்லை. துரத்திய போதும் அவை மீண்டும் என்னிடமே வந்தன. அவற்றின் தொந்தரவைத் தாங்க முடியாத நிலையில். இருளான இடத்திற்கு நகர்ந்தேன். ஈசல்களின் உபாதையில் இருந்து விடுபட மனதினில் புகுந்திருந்த சினம் அகன்றது. அங்கிருந்து பார்வையை ஓர் இலக்குடன் விசிறினேன்.

“மாத்தையா.....”

கால்களுக்குள் ‘ஏதோ’ சிக்கிய மாதிரி ஓர் உணர்வு. கீழே நோக்கி ஆராய, கால்கள் அற்ற பிரகிருதி தென்படுகிறது. அருவருப்பான தோற்றம். புழுதியை அரவணைத்த நிலையில் நெளிந்து, வளைந்து.....தகரப் பேணியை என் காலில் தட்டி, “மாத்தையா, படகினி” என அடித்தொண்டையால் பிழிறுகிறான். என் நிலையும் அதுதான். என் பசி வேறு.

அவன் பசியை தணிக்க முடியாமல் என் கவனத்தை திசை திரும்ப, அவன் மீண்டும் தன் வாத்தகைகளுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து பிழிறுகிறான்.

வேண்டா வெறுப்புடன் ஒரு ரூபாய் குற்றியை பேணியில் போடுகிறேன். ‘டங்’ என்று ஒரு சத்தம்.

கால்களில் இருந்து அவன் கைகள் விடுபடுகின்றன. அவன் பீடி ஒன்றைப் பற்ற வைப்பது தீக்குச்சி ஒளியில் தெரிகிறது. எரிச்சல் நெஞ்சினுள் உமிழ்கிறது.

திரும்பி, ரயில் நிலைய மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தைப் பார்க்கிறேன். பத்து மணியை நேரம் நெருங்குகிறது. இருளில் இருந்து வெளியேறுகிறேன். வெளிச்சத்தில் கண்கள் கூசுகின்றன. கண்கள் தெளிவாகத் தெரிய.....

சிவப்புச் சட்டையில் ஒருத்தி. மிக அண்மையில் நிற்பது போன்ற ஒரு பிரமை மனதை கொளவுகிறது. நன்கு கூர்ந்து பார்க்க கன்னங்கரேலென்ற நிறத்திலான இளம் பெண்ணின் தோற்றம் மனதில் புகுகின்றது. முப்பது வயதுக்குள் அடக்கலாம். கருஞ்சிவப்பான 'கொலர்' அற்ற 'டீப் நெக்' சட்டைக்குள் எப்படியோ புகுந்திருந்தாள். அசிங்கத்திற்கு அருகாக நிற்கும் தோற்றம். முன்வரிசைப்பற்கள் வெளிநீட்டியிருந்தன. உயரமும் மந்தம் அந்தக் கண்களை, வயிற்றுமடிப்பை, அடிக்கால்களை..... என்று ஆராய்ந்து அவள் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வர முயலுகையில், "மாத்தையா" என இழுத்தவள். 'வாடிக்கைப்' புன்னகை ஒன்றை வெகு இயற்கையாக உதிர்ந்தாள். என் முடிவு முற்றுப் பெற்றது. என் அனுமானம் சரிதான். அவள் 'அவள்' தான். 'பொக்கட்டில்' நூற்றி இருபது ரூபாய் இருப்பது ஞாபகத்தைத் தீட்டியது. உடல் பசியை அடக்கலாம்.

மனம் கால்களைத் தள்ளியது. முன்னேறினேன். அவளை நெருங்கிவிட்டேன். 'பவுடர்' வாசத்துடன் கலந்து வியர்வையின் நாற்றம் மூக்கை வருடிச் செல்ல. ஒரு குமட்டல் உணர்வு வெளிக்கிளம்பியது. புஷ்பாவிடம் இருந்து இப்படி ஒரு நாற்றம் வந்திருந்தால் 'வள், வள்' என்று கத்தி, அவளை அழப் பண்ணியிருப்பேன்.

"எவ்வளவு கேட்கிறாய்?" என துணிச்சலுடன் கேட்டேன்.

'களுக்' கென்று சிரித்த மாதிரி கேட்டது. ஒரு வித பயம் என்னை அணைக்க முற்பட்டது. 'படாரென்' பார்வையைத் திக்கு திக்காக அவசரத்துடன் பரப்பி, யாரும் ரௌடிகள் என்னை நையப்புடைப்பதற்கு நிற்கிறார்களா என நோட்டம் விட்டேன். அப்படி யாரும் பார்வைக்குள் சிக்காதபடியால் கேட்ட கேள்வியைச் சற்றுப் பலமாக மீண்டும் தொடுத்தேன்.

அவள் மலர்ந்தாள். மனதினுள் புகமை உணர்ச்சி பரவியது. தெம்பும் உட்புகுந்தது. சத்தத்துடன் சிரித்தேன். அவள் 'அவளாக' விளங்கியபடியால், பரவசத்துடன் அவளைப் பார்த்து, என் உள்ளத்திற்கு உவகையூட்டினேன்.

அவள் தன் விழிகளால் என்னை அளந்தாள். நிமிர்ந்து நின்றேன். "மாத்தையா, இருநூறு ரூபாய். அறைக்கும் சேர்த்துத்தான் பணம்." குரலில் இனிமை சிறிதும் இல்லை.

"நூறு ரூபாய் தான் இருக்கிறது. காணுமா?" தயக்கத்துடன், என் இயலாமையைப் பறை சாற்றியபடி வினாவினேன்.

அவள் - மாலாவாகவோ, மல்லிகாவாகவோ, சுரங்கனியாகவோ, சுமணாவாகவோ, மெணிக்காவாகவோ இருக்கலாம். அந்த அவள், என்னை ஏளனத்துடன் பார்த்து 'பக்'கென்று சிரித்தாள்.

“நாறு ரூபாய்க்கு போன காலம் எல்லாம் போயிற்றுது. இரு நாறு ரூபாய்க்கு ஒரு சதமும் குறையாது. நான் வாறன்” என்றவன், அங்கிருந்து போக முற்பட்டான்.

“ஏய் நூற்றி இருபது காணாதா?” பஸ் காசையும் தாரை வார்க்கத் தயாராக இருந்த நிலையில்— ஏமாற்றத்தைச் சவிகரிக்க இயலாத நிலையில் கேட்டேன்.

திரும்பி என்னிடம் வந்தான். “இவ்வளவு கொஞ்ச காசை வைத்துக் கொண்டு ஏன் இப்படி எல்லாம் வேட்டை ஆடுறீங்க?”

இதயத்தை சொற்களால் அறுத்த மாதிரி ஒரு தெள்ளிய உணர்வு. கூனிக்குறுகி வார்த்தைகளைக் கோர்வையாக்குவதில் கஷ்டப்பட்டு இறுதியில் அவள் கேள்விக்கு பதில் அளித்தேன். “இந்த மாதிரி விஷயங்களுக்கு நான் புதுசு. இதுதான் முதல் தடவை. சந்தை விபரம் எல்லாம் எனக்குத் தெரியாது.”

அவள் சப்தமாகச் சிரித்தபடியே, என்னை ஆழமாக நோக்கினாள். நிறைய பரிகாசம் பார்வையில் மலிந்திருந்தது. “உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா?”

“என்னத்துக்கு?”

“இவ்வளவு வயதாகியும் இப்பொழுது தான் என்னைப் போன்ற பெண்களை நாடுகிறீர்களே?”

“எனது வயதை அனுமானித்து விட்டாயா?”

“நீங்கள் எனது வாடிக்கையாளராக வருவீர்களா, இல்லையா என்பதைக் கூட அனுமானித்து விட்டேன். வயதை அனுமானிப்பது எனக்கு கஷ்டம் என்று நினைக்கிறீர்களா? உங்களுக்கு நாற்பது வயது வருமா?”

இதயம் ஒரு முறை நெம்பியது. அச்சொட்டாகச் சொல்லி விட்டாளே! பிரமிப்புடன் அவளை நோக்க.....நெஞ்சில் ‘எதுவோ’ சுரண்டுவது போன்ற ஒரு பிரமை..... “இஞ்சருங்கோ, உங்களைப் பார்த்தால் முப்பத்தி எட்டு வயசு எண்டு சொல்ல ஏலாது. இருபத்தி ஐந்து வயது காளை மாதிரி.....” இரண்டு வருடங்களுக்கு முன், தனது நரைத்த தலைமயிர்களைப் பிடுங்கியபடி புஷ்பா கூற, அதில் ஏற்பட்ட புளகாங்கித்தினால் நெஞ்சை நிமிர்த்தி, ஆண்மை எல்லாம் என்னுள் சரண் அடைந்து விட்டது போன்ற நிலையில் நின்றமை, நினைவுக்கு வந்து தத்தளிக்கிறது.

சிவப்புச் சட்டைக்காரியை தீட்சண்யத்துடன் நோக்கி சிங்களத் தூஷணமொன்றைப் பாவித்து, “நான் இருபத்தைந்து வயதுக் காளை மாதிரி” என்று பெருமிதப்பட்டேன்.

“யார் சொன்னது?”

“புஷ்பா.....”

“புஷ்பா? யார் அவள்?”

“என் மனைவி.”

“மனைவி?” எனக் கேட்டுச் சிரித்தவள். சில வினாடிகளின் பின்—
நெருங்கிய சினேகிதி போல் தாழ்ந்த குரலில் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.
“மனைவி, பிள்ளைகள் யாழ்ப்பாணத்திலா?”

“இல்லை, இங்கே தான் இருக்கிறார்கள்.”

“உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்?”

அவள் கேட்ட விதம், கேட்டு விட்டு என்னைப் பார்த்த விதம்—
இரண்டிலுமே கேலி தொனித்தது.

“அது எல்லாம் உனக்கு எதற்கு? நீ போய் உனது வியாபாரத்தைக்
கவனித்து வழிநறை நிரப்பு” என்று உறைப்பாகச் சொன்னேன்.

“அடுத்த வாடிக்கையாளர் வரும் வரை கதைப்போம். மாத்தையா,
பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கையைச் சொல்லுங்களேன்.” உடலை ஒரு முறை
முறுவலித்தாள். என் நரம்புகள் முறுக்கேறின. இதயத்தினுள் ஒரு
மென்மையான ‘படபடப்பு’.

“ஏழு.”

“ஏழு?” திகைத்து விட்டவள், என்னை மலினமாக நோக்கி,
“யாருக்காக இவ்வளவையும் பெற்றெடுத்தீங்கள்” எனக் கேட்டாள்.

“இஞ்சருங்கோ, பக்கத்து வீட்டு பரிமளம் அக்காவுக்கு தனக்கு
பிள்ளை இல்லை என்து என்னிலை ஒரே எரிச்சல், பொறாமை, சும்மா
வாற, போற நேரமெல்லாம் சொட்டை, நொட்டை எல்லாம் சொல்றா.
அவவுக்கு பிள்ளை இல்லை என்தா என்னை கரிச்சக் கொட்டினால் சரி
வந்து விடுமோ?”

அகத்தமாத்தாக, புஷ்பா என்றோ, எப்பொழுதோ கூறிய வார்த்தைகள்
நெஞ்சில் புகுந்து விட, சிவப்புச் சட்டைக்காரியை இளக்காரமாக நோக்கி,
ஓரிரு தூஷண வார்த்தைகளைப் பாவித்து அவளை ஏச நினைத்தேன்.
ஆனால், அவள் மனதை கோண வைக்க நான் விரும்பவில்லை. அவள்
கேள்விக்குப் பதில் அளிக்காமல், “நீ ஏன் இந்தத் தொழிலுக்கு வந்தாய்?”
என அகவாரஷ்யத்துடன் கேட்டேன்.

“அதெல்லாம் உங்களுக்கு வேண்டாம். என் கதையை ஒருவன்
‘டேப் ரெக்கார்டரில்’ பதிவு செய்து விட்டு ஐதூறு ரூபாய் தந்தான்.
உங்களால் அந்தத் தொகையைத் தரமுடியுமா?”

“முடியாது. நான் பிள்ளைக்குட்டிக்காரன். உன்னை கடனுக்கு எடுக்க

முடியாதா எனச் சிந்திக்கிறேன்” என்கின்ற போது திடீரென என் மூளையில் ஒரு கற்பனை வடிவம் பெற்றது. “நான் என் கதையைச் சொல்கிறேன். அதுக்கு நீ என்ன தருவாய்?”

“என்ன மாதிரி கதை?”

“நான் ஏன் உன்னை நாடினேன். அதற்கான பின்னணிக் காரணம்.” எழுந்தமானப் போக்கில் உளறினேன்.

“சொல்லுங்கள். என் கதையைத் தான் பலரும் கேட்கிறார்கள். பரிதாப்படுகிறார்கள். நீங்கள் உங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள். பரிதாபமாக இருந்தால் என்னையே உங்களுக்கு இலவசமாக தருகிறேன்.” அவளின் ‘சினிமாத்தன்’ உரையாடலைக் கேட்டு மனம் எக்காளமிட்டுச் சிரிப்புகிறது.

ஏழாவது பிள்ளையை புஷ்பா சுமந்த நாள்களில் வீடு வந்த பொன்மணி மாமி மிகுந்த ‘சீரியஸாக’ புஷ்பாவை நோக்கி “எப்ப குடும்பக் கட்டுப்பாடு? இப்ப செய்யாவிட்டால் எட்டு, ஒன்பது, பத்து எண்டு நீளும்” எனச் சொல்ல, “கடவுள் தாறார். நான் பெத்துத் தள்ளுறன்” என்று முகத்தில் நாணம் பூக்க சொன்னாள் புஷ்பா. இன்னொரு தடவை பவானி மாமி வீடு வந்திருந்த போது, “புஷ்பா, இவ்வளவு பிள்ளைகளை பெத்திருக்கிறாய். இக்கனம் இதுகளை எப்படித்தான் வளர்த்து எடுக்கப் போறியோ எண்டு தெரிய இல்ல” என்று சொல்ல, அதற்கும் கடவுள் மீது பழியைப் போட்டாள் புஷ்பா. ஆனால், அதன்பின் ஒரு வருடத்திற்குள்ளேயே அவள் நல்லா மாறிவிட்டாள்.

நான் பல விடயங்களைக் கூர்ந்து கவனித்தேன். முதலில் புஷ்பாவின் முகத்தில் இருந்த களை அகன்றது. பின்பு ‘கலகலப்பு’ கரைந்தது. செய்கையில் ‘சறுசறுப்பு’ அறவே ஒட்டியிருக்கவில்லை. தலைமயிரைப் பிய்த்தெடுத்தபடி யோசனையில் தன்னை மறந்திருந்தாள்.

என்னுடன் அந்நியோன்னியமாக, அன்பாக, ஆறுதலாக, ஆசையாக, ஆர்வத்துடன் பேசுவதைக் குறைத்தாள். என் மீது காரணமின்றி சினந்தாள். சீறினாள். சீற்றமடைந்தாள். இவ்வாறே பிள்ளைகள் மீதும் நடந்தாள். அதுகளை கண்டபடி ஏசினாள். சில சந்தர்ப்பங்களில் ஓரிருவருக்கு அடிபும் கொடுத்தாள். அவள் போக்கு, நடத்தை, செயல், பேச்சு.....என்று யாவும் எனக்கு புதுமையாகவும், புதிராகவும் விளங்கின. ஏன் இப்படி அவள் மாறிவிட்டாள்? இதற்கான காரணம் என்ன? மூளையைப் போட்டு புரட்டினேன். முழுமையான பதில் என்னை நெருங்கவில்லை.

நண்பன் மாசிலாமணியை ஆலோசனைக்கு நெருங்கினேன். மூச்சு விடாமல் தன் நெஞ்சில் படிந்திருந்ததை, எவ்வித ஒளிவு மறைவுமின்றி என்னிடம் ஒப்புவித்தான். “மச்சான், என்ற பெஞ்சாதிபும் உன்ர பெஞ்சாதியைப் போலத்தான். இந்த பெண்டுகளே இப்படித்தான். கலியாணம் முடிச்ச கொஞ்ச காலத்திற்கு சின்னப்பிள்ளைகள் மாதிரி புருஷனையும், குழந்தை

குட்டிகளையும் கொஞ்சவினம். அதுகளோட கூத்தாடுவினம். பேந்து வயது போகத்தான் 'ஏன்ரா இந்த மனிசனைக் கட்டினன்', 'ஏன்ரா இந்த தறுதலைகளை பெத்தெடுத்தன்' என்று நினைச்சு விசர் ஆட்டம் ஆடுவினம். இதைப்பற்றி ஆரும் ஆராய்ச்சி நடத்தி பரிசாரம் காணாட்டால் எங்கட பாடு 'தொப்பி' தான். உன்ர பெஞ்சாதிமினர் விஷயத்தில் அவ ஏழு பிள்ளையனை பெத்திருக்கிறா. அப்ப பிள்ளையனைப் பெறக்கில நல்ல தேகாரோக்கியத்தோட இருந்திருப்பா. இப்ப ஆரோக்கியம் கெட்டு, உடல் பெலம் கூட இல்லாமல் நொய்ஞ்சு போயிருப்பா. இப்பத்தான் ஏன் ஏழு பிள்ளைகளை பெத்திருக்கிறன் என்று நினைச்சு கவலைப்படுறாவாக்கும்."

இப்படிச் சொன்ன மாசிலாமணி என்னை ஒரு தினுசாகப் பார்த்தான். நான் ஒன்றும் கூறாமல் அவன் முகத்தையே பார்த்தபடி இருந்தேன். அவன் தொடர்ந்தும் பேசினான்.

"உன்ர சம்பளமும் கால் வயிறுக்கும், அரை வயிறுக்கும் தான் காணும். அதை வைச்சுக் கொண்டு குடும்பத்தை நடத்துறது கஷ்டமாக இருக்கும். நீயோ ஒவ்வொரு நாளும் அவவுக்கு கிட்ட படுக்காட்டால் தினர் சாப்பாடு செமிக்காது எண்ட மாதிரி நடக்கிறாய். நீதான், தான் படுற கஷ்டத்திற்கு காரணம் என்று நினைச்சு அவ உன்னில எளிஞ்சு விழுறா. உன்னை வெறுக்கிறா. இதுக்கு ஒரு மருந்தும் இல்ல. நீ தான் ஒரு மாதிரி அனுசரித்து நடக்கவேணும்.

மாசிலாமணி சொல்லி முடிக்கிறான். தலையாட்டியபடி, அவன் கூறிய கருத்துக்களுக்கு எவ்வித எதிர்கருத்துகளும் கூறாமல் வீடு செல்ல, புஷ்பா சதிர் ஆடும் நிலையில் திகழ்கிறாள். என்ன, ஏது என்று தெரியாமல், புரியாமல் நான் தடுமாற, அவள் என்னை கர்ணகரூமாக நோக்கினாள். முகத்தில் பல்வகை உணர்ச்சிகள் பிரதிபலிக்க, அவள் சூடாக வார்த்தைகளை வெளியிடுகிறாள்.

"நீங்களும், உங்கட பிள்ளையளும் போய் கடலுக்குள்ள பாய்ஞ்சு நீந்தத் தெரியாமல் தவிச்சு சாவுங்கோ. எனக்கு அப்பத்தான் நிம்மதி வரும். நான் ஒரு மனுசி இருக்கிறன் என்று பாராமல் ரேடியோவை பெலத்து போட்டிட்டு 'சிற்றி எ.:ப் எம்' கேட்கினம் அம்மா அல்லோ மண்டைக்குத்து என்று படுத்திருக்கிறா. அவவை தொந்தரவு குடுக்காமல் படுக்க விடுவமெண்டு இந்தக் கழுதைகளுக்கு தெரிஞ்சால் தானே? நீங்கள் எண்டாலும் இந்த மனுசி பதினைஞ்சு வருஷமாக மாடாக வேலை செய்து, ஓடாக தேஞ்சிருக்கு. இதுக்கு கூடமாட உதவி செய்ய வீட்டில நிற்பம் என்று நினையாமல் குடிச்சப் போட்டு வாறியள்."

உண்மைதான். மாசிலாமணியுடன் குடித்து விட்டுத்தான் வீடு வந்திருந்தேன். புஷ்பாவின் வசைச் சொற்களை கேட்டு நான் மொளனமாக நின்றேன்.

அந்தப்பக்கமாக கடைசிக்கு முதல் பிள்ளை வந்து புஷ்பாவின் சாறிக் தலைப்பை பிடித்து இழுத்து "அம்மா, அண்ணா அடிக்கிறா" என்று

குழற, புஷ்பா அவன் முதுகில் ஒன்று கொடுத்து, "போடா அங்கால, தறுதலைகள் என்ற வயித்தில பிறந்து, என்ற உசிரை வாங்குதுகள்" என்று கத்த, பேமானியான நிலையில், அறைக்குள் சென்று சாப்பாட்டை மறந்தவனாக முடங்கினேன்.

மாசிலாமணியின் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் அர்த்தம் கற்பிக்கும் வகையில் புஷ்பாவின் செய்கையும், சொற்களும் விளங்க, என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தடுமாறினேன். அதன் பின் இதைப் போன்ற பல அசிங்கமான சம்பவங்கள் இடம் பெறுகின்றன.

"இஞ்சருங்கோ, உங்களைத்தான்.....உஸ்.....இந்தப் பக்கம் வாங்களேன். வா...ங்க...ளே... தலை ஒரே இடிக்குது. கொஞ்சம் 'விக்ஸ்' டப்பியை கொண்டு வாறீங்களோ?" புஷ்பாவின் அன்புக் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறேன். டப்பியை நீட்ட "இஞ்ச தான் நோகுது. பூசி விடுங்களேன். ஊம், பூசங்களேன். உங்கட கைபட்டாலே நோ எல்லாம் பறந்து விடும் பரவாயில்ல...பிள்ளைகள் பார்க்காதுகள். அதுகள் மூண்டும் படுத்து கன நேரமாகுது. பூசங்கோவன்...." சில வருடங்களுக்கு முன் நடந்த அந்தச் சம்பவம் என் நெஞ்சில் எத்தனை தடவைகள் வலம் வந்தன? இப்படியான ஒரு சம்பவமாவது என் வாழ்வில் பிரசவிக்காதா என்ற அவா, ஆசை, ஆர்வம் என்னுள் வளர்ந்து பூர்த்தியாகாமலேயே மடிந்தன. என்னுள் வளர்ந்திருந்த ஏக்கம் ஏக்கமாகியே விடுகின்றது.

எத்தனை எத்தனை உணர்வுகளை தூண்டும் நிகழ்ச்சிகள் மறைந்து விட்டன. இன்ப உணர்வின் உச்சக் கட்டத்திற்கு சென்று திக்கு முக்காடி 'இதோ எல்லா இன்பத்தையும் அனுபவித்துவிட்டேன், இதோ இறக்கப் போறன்' என்று சொல்லுமாப் போன்ற பல நிகழ்ச்சிகள் கரைந்து விட்டன. உணர்வுகளின் அழுத்தத்தினால் இறக்கவும் தயார் என்ற நிலையில் எத்தனை நாள்கள் தடம் புரண்டிருப்பேன். எல்லாமே கானல் நீராக, வெற்று வேட்டாக முடிவடைந்து விட்டன. குழம்பிய குட்டையான என் வாழ்க்கையை தெளிவாக்க முடியாமல் தவித்தேன்.

சமீப நாள்களாக புஷ்பாவை நெருங்கினால் அவள் முகத்தைச் சுளித்தாள். தனது வெறுப்பை வெளிப்படையாகக் காட்டினாள். 'வேண்டாம் எனக்கு இண்டைக்கு ஏலாது' என்று முறுகினாள். தன்மான உணர்ச்சி என் மனச்சாட்சியைச் சுட்டது. இனியும் அவளை நெருங்கி என் உணர்ச்சி வெள்ளத்திற்கு அவள் மூலம் அணை போடுவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வருகின்றேன். அவளிடம் இருந்து விலகி இரவுகளை கழிக்கிறேன். அவள் அதையிட்டு அலட்சியப்படவில்லை. அலட்சியத்திலேயே ஊறி இருந்தாள்.

நாள்கள் நகர, புஷ்பா மீது எனக்கு கோபம் பொங்கியது. ஆத்திரம் குருதியை கொதிக்க வைத்தது. வெறுப்பு மிகைப்பட்டது. அவள் மீதிருந்த அன்பு, காதல், பாசம், பரிவு, மரியாதை, காதல், காமம் என்று யாவுமே காற்றில் கலந்த தூசியாக என்னிடம் இருந்து பறந்து போயின. 'நானும் வாழ்கிறேன்' என்ற நிலையில், ஒட்டுதல் அற்ற வாழ்வை புஷ்பாவுடன்

இணைத்து. அநியாயமாக நாள்களை நகர்த்தினேன்.

“மச்சான், இது தான்ரா வாழ்க்கை. மனுசி அனுசரித்துப் போகிறவன் எண்டால் வாழ்க்கையில் இருக்கிற இன்பமே இன்பம்தான். எண்டைக்கு ஒரு பெஞ்சாதி புருஷனை வெறுக்கத் தொடங்குகிறானோ அண்டைக்குத் தொடக்கம் அனனுக்கு வாழ்க்கையில் பிடிப்பு அறவே இருக்காது. மச்சான், உன்ர பெஞ்சாதிக்கு, நான் முந்தி சொன்ன மாதிரி, உன்னில வெறுப்பு. ஏழு பிள்ளையளை தன்னைக் கொண்டு பெத்து விட்டு அவர் சொகுசா மைனர் மாதிரி சுற்றித் திரியுறார் எண்ட நினைப்பு அவவுக்கு வந்திருக்குது. ஏழு பிள்ளையளை நான் பெத்து விட்டு படுறபாடு அவருக்குத் தெரிஞ்சால் தானே எண்டும் நினைக்கிறா. இதை எல்லாம் நினைக்கக்கில உன்னில சினம் கொள்ளா, கோப்படுறா.” மாசிலாமணி ஏகாந்தமாகக் கூற, “டேய் மாசி, இதில இருந்து விடுபட வழி இல்லையா?” என அழாக்குறையாகக் கேட்கிறேன்.

“இப்ப இல்ல. இப்ப நீ அவவுக்கு என்ன மாதிரி உதவி செய்தாலும் அதால ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. உன்ர பிள்ளையன் எல்லாம் வளர்ந்து தங்கட பாட்டை பார்க்கிற வரை உன்ர பெஞ்சாதிமினர் நிலையில் மாற்றம் இருக்காது. இப்ப உன்ர மூத்த பிள்ளைக்கு வயசு என்ன” என மாசிலாமணி வினவ, “பன்னிரண்டு” என்கிறேன்.

“அப்ப இன்னும் பத்து வருஷத்திற்கு அவவில ஒரு மாற்றமும் இருக்காது.....”

“மாசி, அது வரைக்கும் நான் எப்படி வாழறது? என்ர உணர்ச்சிகளை எப்படி அடக்குகிறது?”

“அடக்காமல் இரு. அப்படி ஏலாது எண்டால் காசைக் குடுத்து அதை அடக்கு.”

மாசிலாமணி கூறியதை தெய்வவாக்காகக் கருதினேன். அவன் கூறுவதில் உண்மை பொதிந்திருக்கிறது என்று நிச்சயமாக நம்பினேன். ஆனால், தாம்பத்திய உறவு அற்ற போலித்தனமான இயந்திர வாழ்க்கையை நானும், புஷ்பாவும் மேற்கொண்ட போதிலும், எனது உணர்ச்சிகளைக் கூடியளவு கட்டுப்படுத்தி வாழ்ந்தேன். வேறு இடங்களில் வடிகால் அமைக்க நான் பிரியப்படவில்லை.

ஆனால், இன்று ஒரு வெறி. நண்பர்களுடன் கோட்டை ரயில் நிலையத்திற்கு முன்பாக இருந்த ‘ஹொட்டெலில்’ சாராயத்தைப் பருகி, நண்பர்கள் என்னை விட்டுப் பிரிந்த பின்னர் தான், அந்த அகீத ஆசை நெஞ்சில் உருவாகி, அதை உருக்க வைத்து, உலர வைத்தது. என்னுள் நசுங்கி, பொசுங்கிக் கிடந்த உணர்ச்சி நாளங்கள் விழித்தெழுந்து, என்னைச் சதிர் ஆட்டின. அதன் தாற்பரியமே ‘அந்த’ வேட்டை. அதன் முடிவே சிவப்புச் சட்டைக்காரியின் சிநேகிதம்.

கொச்சைச் சிங்களத்தில், திக்கு முக்கி நான் கூறியதைக் கேட்டு சிவப்புச்சட்டைக்காரியின் முகத்தில் எவ்வித மாற்றத்தையும் என்னால் அலச

முடியவில்லை. அது உணர்ச்சி அற்று, அனாதைத்தனமாக விளங்கியது.

“இதுவா உங்கள் கதை? இதில் சோகம் இல்லை. ஏமாற்றம் இல்லை. என்னை உங்களுக்கு இலவசமாக தருவதற்கு ஏற்ற எதுவிக் காரணமும் இல்லை. எத்தனையோ புருஷன்மார் தங்கள் மனைவியை இழந்த பின் உணர்ச்சிகளை அடக்கியபடி வாழும் போது, நீங்கள் ஒரு தற்காலிக பிரிவை பெரிதுபடுத்தி இப்படி மிருகமாக நடக்கிறீர்களே? உங்கள் மனைவிக்கு ஏன் துரோகம் செய்கிறீர்கள்? கண்ணியமான, கௌரவமான கணவனாக இருந்து விட்டு, அவள் உங்களிடம் இருந்து சற்று விலகி நடக்கிறாள் என்பதால் நீங்களும் விலகி இருப்பது தவறு. அவளை உங்களின் பால் இழுத்தெடுப்பது மாதிரி நடக்கப் பாருங்கள்.”

“என்ன மாதிரி?”

“உங்கள் உணர்ச்சிகளை அடக்கி அவளின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்யுங்கள், குடும்பப் பொறுப்பை சரிவர ஏற்று நடத்துங்கள். உங்கள் மனைவியின் நாளாந்த வேலையில் முக்கால்வாசியை நீங்களே பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுங்கள். அதற்கும் மேலாக அவள் உங்களைவிட ஒரு படி மேலானவள் என்ற எண்ணத்தை அவளுள் ஊட்டுங்கள். அவள் ஆசாபாசங்களை, விருப்பு வெறுப்புக்களைப் புரிந்து கொண்டு நடவுங்கள். உங்கள் மனைவியில் மாற்றத்தை காணலாம்.”

வீடு சென்ற போது நள்ளிரவாகி விட்டது. கதவைத்தட்டி, புஷ்பாவை எழுப்பி அவள் தூக்கத்தைக் கெடுக்க விரும்பாமல் விராந்தையில் தூங்கினேன்.

காலையில் கண் விழித்தால் புஷ்பா என் எதிரே புன்சிரிப்புடன் நின்றாள். “ஏன் தட்டி இருந்தால் கதவைத் திறந்திருப்பேனே. ஏன் என்ற நித்திரையை குழப்பக்கூடாது எண்டு நினைச்சு வெளியில் படுத்தனீங்களோ?”

இங்கும் ‘சினிமாத்தனமான’ ஒரு காட்சி இடம் பெறுகிறது.

வாழ்க்கை என்றால் இப்படித்தான்.

“வீரகேசரி வாரவெளியீடு”

16.10.1994.

ஊரில் ஓர் அம்மா

நிறைந்த எண்ணக்கூடன் ஊரை நோக்கி 'யாழ்தேவி' ரயிலில் பயணம் செய்கிறேன். ரயிலில் அவ்வளவாகக் கூட்டம் இல்லை. வவுனியாவுக்கு அப்பால் ஊரடங்குச் சட்டம் போடலாம் என்று கொழும்பில் வதந்தி அடிபட்டதனால் ரயிலில் சனக்கூட்டம் குறைந்திருப்பதற்கான காரணமாக இருக்கலாம் என்று எண்ணினேன்.

ரயில் பயணத்தின் போது என் மனம் ஊரையே நிறைய மேய்ந்தது. சாவைக் கையில் பிடித்தபடி, இறுதி மூச்சு விரும்பும் வரை நெருப்பில் இட்ட புழுவாட்டம் துடிக்கும் அம்மா, அரைகுறையாக நான் அனுப்பும் பணத்தில் நாளாந்த வாழ்க்கைக்காகப் போராட்டம் நடத்தும் மனைவி, போஷாக்கற்ற உணவினால் மெலிந்தும் போதிய வெளிச்சமின்றி பார்வை மங்கலாகி மூக்குக் கண்ணாடியை சிறிய வயதிலேயே அணிந்திருக்கும் எனது பத்து வயது மகன், 'நிலா நிலா ஓடிவா, நிலல்லாமல் ஓடிவா, மலை மேல் ஏறிவா, மல்லிகைப் பூ கொண்டு வா' என்று மனைவி வாணத்தைக் காட்டும் போதெல்லாம் ஆகாயத்தை வட்டமிடும் விமானங்களைக் கண்டு பயப்படும் ஐந்து வயது மகன்..... யாவருமே என் மனதினுள் நுழைவதும், வெளியேறுவதுமாக மனதின் மேய்ச்சலுக்கு இரையாகின்றனர்.

'அம்மாவுக்கு என்னை இறுதியாகப் பார்த்து விட வேண்டும் என்று அவா, ஆசை.....' வத்சலா எழுதிய கடிதங்களில் அம்மாவின் ஆசையை தெளிவாக்கி இருந்தாள். 'கட்டாயம் வாங்கோ, மாமி உங்களை நினைச்சு அழறா. காசைப் பாக்காமல், உயிரைப் பாக்காமல் மனதை தெரியப்படுத்திக் கொண்டு வாங்கோ. ஏதும் பிரச்சினை எண்டால் கிளிநொச்சியில் எங்கட குஞ்சி ஐயா வீட்டில் தங்கலாம்.' வத்சலா கடைசியாக எழுதிய கடிதத்தில் கோடிட்டிருந்தாள்.

அப்பா எனக்கு நினைவு தெரிய முன்னரே காலமாகிவிட்டார். அவர் இறந்து ஒரு மாதம் வரை அம்மா—மாலை இரவுக்குள் நுழையும் வேளையில் விளக்கு ஏற்றி, ஒப்பாரி வைத்து அழுவா. அந்நேரங்களில் எல்லாம் உள்ளத்தை ஏதோ ஒன்று பிராண்டுவது போன்ற உணர்ச்சியைத் தான் அடைவேன். அம்மாவுடன் சேர்ந்து அழ வேண்டும் என்று எண்ணுவேன். ஆனால், 'எதை' நினைத்து அழுவது என்ற பக்குவம் என்னுள் நுழைந்திருக்காத படியால், அம்மாவின் கண்களில் வழியும் கண்ணீரை வெறுமனே பார்த்தபடி இருப்பேன்.

அதன் பின் ஒரு வருடம் வரை அம்மா வெள்ளைச் சேலை தான் கட்டுவா. பிறத்தியார் வந்தால், அதுவும் ஆண்கள் என்றால், வெளியில் வரமாட்டா. வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடப்பா. அக்கா தான்—அவவுக்கு அப்பொழுது எட்டு வயது இருக்கும்—முன்னால் சென்று அந்த ஆண்களோடு பேசுவா.

அப்பா செத்த பிறகு தான் அவர் நிறைய கடன்களை வைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார் என்பதைக் கடன்கொடுத்தோர் பத்திரங்களை நீட்டிய

போது அம்மா உணர்ந்தா. 'இந்த மனிசன் கமம் செய்து காசை உழைச்சுது எண்டு நான் நினைச்சன். ஆனால், மனிசன் கடன் எடுத்துத்தான் காசை கொண்டு வந்து கொட்டி இருக்குது' என்று அம்மா அடிக்கடி புலம்பினா.

பத்திரம் நீட்டியவர்களிடம் கடனை அடைக்க முடியவில்லை. ஏதாவது வரும்படி இருந்தால் தானே கடனை அடைக்கலாம்? அப்பா ஈடு வைத்த மூன்று காணிகள் - மொத்தம் ஏழு பரப்பிருக்கும் - அறுதியாகியது. நல்ல வேளை நாங்கள் வாசம் செய்த நாற்சார வீட்டை அப்பா ஈடு வைக்கவில்லை.

அம்மா எங்கிருந்து பணம் கொண்டு வந்து எங்களை வளர்த்தா என்று என்னால் அறிய முடியவில்லை. வயது வந்து நான் க.பொ.த. சாதாரணதர வகுப்பில் படிக்கும் போது தான் அந்த உண்மையை அறிந்தேன். அம்மாவின் தகப்பன் - எனது பாட்டா - விட்டுட்டுப் போன ஒரு கமக் காணி வரணியில் இருந்தது. அதைத் தான் அம்மா பொன்விளையும பூமியாக்கி இருக்கிறா. மொத்தம் ஒரு ஏக்கர் காணியில் அம்மா கூலித் தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்தி வெங்காயம், மிளகாய், மரக்கறி வகைகள் போன்றவற்றைப் பயிரிட்டு, அதில் இருந்து நிறைய வருமானத்தை ஈட்டினா.

அப்பா ஓர் ஆண் மகனாக இருந்தும், கமத்தை ஏன் நன்றாகக் கவனிக்க முடியவில்லை என்று பல நாட்களாக சிந்தித்தேன். ஆனால், அந்த உண்மையை என்னால் அறிய முடியவில்லை.

'உனர் அப்பா ஒரு சோம்பேறி. அதோட ஒரு குடிகாரர். கமத்திற்கு போயிட்டு வாறன் எண்டு சொல்லி வீட்டை விட்டு போனால் கமத்திற்கு போறதில்ல. நேரா கள்ளுக் கொட்டிலுக்கு போய் இரண்டு போத்தலை குடிச்ச விட்டுத்தான் வேலையைத் துடங்குவார். மத்தியானம் சாப்பிட முந்தியும் ஒருக்கால் கள்ளுக் கொட்டிலைப் பார்க்காவிட்டால் அவருக்கு திருப்திப்பாடாது. பேந்து சாப்பிட்டு விட்டு கமத்திலேயே படுத்தால் நாலு மணிக்குத்தான் ஒழும்புவார். அதற்கிடையில் வேலை செய்யறவங்க விளைச்சலை எல்லாம் அப்பாவுக்கு தெரியாமல் வித்து காசை ஏப்பம் விட்டு விடுவாங்க. அப்பாவும் அதைப் பற்றி அக்கறை காட்டாமல் இருந்திடுவார். அப்பாநர் கவலையினத்தால தான் என்ற சீதனக் காணி எல்லாம் பிறத்தியாரினர் கைக்கு மாறியது' என்று அம்மா ஒரு நாள் சொன்ன போது, நினைவிலேயே முகம் பதியாத அப்பா மீது எனக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

மேற்படிப்பை மேற்கொள்வதற்கான சூழ்நிலை வீட்டில் நிலவவில்லை. வீட்டிலும், கமத்திலும் மாடாக வேலை செய்ததன் பலன் அம்மா வருத்தக்காரியானா. அடிக்கடி ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிக் கொண்டு போக வேண்டிய நிலை எனக்கு உருவாகியது. அதனால் படிப்பை அரைகுறையில் விட்டேன். வேலை கிடைக்கும் வரை தானே கமத்தை கவனித்தேன். அம்மாவுக்கு வீட்டு வேலை மட்டும் தான். அக்கா மூன்று ஆடுகளை வளர்த்து வரும்படியை ஈட்டினா. அதுவும் கொஞ்ச காலத்திற்குத்தான்

நீடித்தது. 'யாரோ' ஒருத்தன் அக்கா மீது மையல் கொண்டு 'அவளை கட்டித் தராவிட்டால் தண்டவாளத்தில் தான் தலை வைப்பன், என்று யார் மூலமோ சொல்லி அனுப்ப, அம்மா பயந்து விட்டா. 'உனக்கு விருப்பமெண்டால் அவனைக் கட்டு' என்று அம்மா 'எதையும்' தெளிவாக யோசிக்காமல், எழுந்தமானமாக ஆலோசனை கூற, அக்கா அவனுக்கு மனைவியானாள்.

எனது அத்தானாக விளங்கிய கோபால் ஒரு முட்டாள்தான், மடையன். ஆற்றிவில் ஓர் அறிவை இடைக்கிடை இழந்து விடுவான். ஒரு தொழில் இல்லாதவன். எந்தத் தொழிலும் செய்யத் தெரியாதவன். ஒரு தொழிலைச் செய்ய வேண்டும் என்ற அக்கறையும் இல்லாதவன்.

குசினியில் நெருப்பு எரிந்ததோ, இல்லையோ என்பதையிட்டு கவலை கொள்ள மாட்டான். ஒரு வருமானத்தை ஈட்ட வேண்டும் என்ற சிந்தனையை விரட்டுபவன். அம்மா கீழே விழுந்து துடித்தாலும் 'இடியே, கொம்மா கீழே விழுந்திட்டா போல' என்று கூறி விட்டு, வீட்டை விட்டு போய் விடுவான். அவர்களுக்கும் சேர்த்து எனது கமத்தில் இருந்தே காசு போனது.

என்னாலும் தனித்து கமத்தை செய்ய முடியவில்லை. அத்தானை துணைக்கு அழைத்தேன். 'அப்பு, எனக்கு கமம் எண்டால் என்னெண்டு தெரியாது' என்றார் அவர். 'பம்' திருத்தும் வேலாயுதத்திற்கு கையாள் ஒருவன் தேவை என்று அறிந்து அது பற்றி அத்தானிடம் பக்குவமாகச் சொன்னேன். 'வேலாயுதத்தோட வேலை செய்ய ஏறுமோ? அவன்ர பீடி புகையில் எனக்கு வருத்தம் வந்து விடும்' என்று சொல்லி விட்டார். வேறு யாராக இருந்தாலும் மண் வெட்டிப் பிடியினால் அவரின் தலையில் ஒன்று போட்டிருப்பேன்.

அத்தானும், அக்காவும் சந்தோஷமாகத்தான் வாழ்ந்தார்கள். நான் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் காசில் தாங்கள் குடித்தனம் நடத்துவது சரியல்ல என்று அக்கா நினைத்தாவோ என்னவோ தெரியவில்லை, இடைக்கிடை கமத்திற்கு வந்து வெங்காய, மிளகாய் பாத்திகளை கிண்டிக்கின்றவதற்கு, உரப்பசளை போடுவதற்கு ஒத்தாசை புரிந்தா. வருடத்தில் ஆறு மாதங்கள் அவ கர்ப்பினியாக இருப்பதனால், எஞ்சிய ஆறு மாதங்களில் உள்ள சில நாட்களில் தான் கமத்திற்கு வருவா.

அக்கா மொத்தமாக ஆறு பிள்ளைகளைப் பெற்றிருப்பா. ஆனால், இரண்டு ஆஸ்பத்திரியிலும், ஒன்று வாடகைக் காரிலும் இறந்து பிறந்ததினால், அக்காவுக்கு மூன்று பிள்ளைகளே - அதுவும் ஆண் பிள்ளைகளே - இருந்தன. ஒவ்வொன்றாகப் பிள்ளைகள் பிறக்க அத்தானுக்கு பிள்ளைகளை மேம்பதற்குத் தான் நேரம் இருந்தது. கடைசி வரையுமே ஒரு வேலையும் செய்யவில்லை.

எனக்கு கலியாணம் முடித்து வைப்பதற்கு அம்மா எத்தனை இடங்களுக்கு போய் வந்திருப்பா? ஊருக்குள்ள தோதான பொம்பளைகள் இல்லை என்று காரணங் கூறி அம்மா வன்னிப்பக்கமும் ஒரு முறை

போயிட்டு வந்தா. எத்தனை சாதக ஓலைகளை அவ வேண்டியிருப்பா? எத்தனை பொம்பளைகளின் வீட்டு படியேறி இருப்பேன்? ஆனால், ஒன்றுமே சரிப்பட்டு வரவில்லை. எங்கோ ஒரு இடத்தில் கோளாறு இருந்தது.

கடைசியில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு உரப்பசளை வாங்குவதற்கு பஸ்சில் போகும் போது தான் வச்சலாவைக் கண்டேன். அவள் ஏதோ நிறைய 'பாச்சலுடன்' பஸ்சில் ஏறி இருக்க வேண்டும். கண்டவுடன் எனக்கு பச்சாதாபம் ஏற்பட்டு விட்டது. 'சீட்டை' அவளிடம் கொடுத்து விட்டு, மீதி பிரயாணத்தை நின்றே மேற்கொண்டேன். அவள் இரு தடவைகள் கோணங்கிப் புன்னகையை உதிர்த்தாள். அதன் பின் வெங்காயம் விற்க அச்சவேலி சந்தைக்குப் போனாள். அங்கு நின்று வெங்காயக்காரனுடன் பேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு உதவும் சாட்டில் அவளுடன் கதைத்தேன். நன்றாகக் கதைத்தாள்.

ஒரு மாதம் கழித்து வின்ட்சர் தியேட்டரில் படம் பார்த்து விட்டு வெளியில் வரும் போது வீதியில் எதிர்ப்பட்டாள். அளவளாவினேன். பல விடயங்கள் குறித்து கருத்துப் பரிமாறினேன். அவளுக்கு என்னைப் பிடித்திருக்க வேண்டும். விலாசத்தை தந்து விட்டுப் போனாள். நான் அவள் வீட்டுக்குப் போகவில்லை. அம்மாவையும், அக்காவையும் தூது அனுப்பினேன். கலியாணத்திற்கு நாள் குறித்துக் கொண்டு அவர்கள் மீண்டனர்.

ஊரில் உள்ள கோயிலில் வச்சலாவைக் கலியாணம் முடித்தேன். அப்போது எனக்கு வயது முப்பத்தைந்து. நான் எதிர்பார்த்ததற்கும் மேலாக வச்சலா சிறந்து விளங்கினாள். பண்புடன் பழகினாள். அன்புடன் நடந்தாள். என்னை நன்றாகப் புரிந்து, அதன்படி கருமமாற்றினாள். நான் ஏமாற்றப்படவில்லை.

“இஞ்சருங்கோ, கமம் செய்யுறதை விடுங்கோ. ஏதாவது கொவன்மேந்து வேலை எடுக்கப் பாருங்கோ” என்று ஒரு நாள் தெய்வவாக்கு மாதிரி வச்சலா கூற, அரசாங்க 'கசெட்'களை புரட்டலானேன். எனது முயற்சி வீண் போகவில்லை. ஒரு வருடத்திற்குள்ளேயே 'கிளார்க்' வேலை கிடைத்தது. கொழும்பில் வேலை. வச்சலாவுக்கு சற்றுக் கவலை தான். ஆனால், சந்தோஷத்துடன் என்னைக் கொழும்புக்கு அனுப்பி வைத்தாள்.

சுமக்காணிகள் காடு பற்றின. அத்தான் ஒரு முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. அக்காவும் அவரை ஊக்கப்படுத்தவில்லை. அக்கம் பக்கக் கமக்காரர்கள் எமது காணியில் அத்துமீறினார்கள். இறுதியில் அவர்களுக்கே காணியைக் குத்தகைக்கு கொடுத்தனர்.

அத்தான் காசநோயினால் பீடிக்கப்பட்டார். மயிலிட்டி ஆஸ்பத்திரியில் வைத்திருந்தும் பயன் ஏற்படவில்லை. பக்கத்து வீட்டு நாய் பல தடவைகள் ஊளைமிட்ட போது, அத்தான் இறந்து விட்டாராம். அக்காவினால் தனித்து குடும்பத்தை நடத்த முடியவில்லை. காசக்கஷ்டம் அவளை வாட்டியது.

இருந்த ஒரேயொரு கமக்காணியும் விலைக்குப் போனது. அதில் இருந்து கிடைத்த காசில் ஒரு சதம் கூட எங்களுக்குத் தரவில்லை. தானே அவ்வளவு காசையும் செலவளித்து ஒழித்தா.

அக்காவின் குணத்தில் பல மாற்றங்கள் படிப்படியாக ஏற்பட்டன. அடிக்கடி வத்சலாவுடன் தேவையில்லாமல் சண்டை பிடித்தா. வத்சலாவை 'இவளே, அவளே' என்று ஏசினா. அம்மா ஒன்றும் வாய்திறந்து கூறவில்லை. கடைசியாக அம்மா எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் 'மருமோனையும், பிள்ளைகளையும் வேறே வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போய் வைத்திரு' என்று எழுதியிருந்தா. நான் ஊருக்குப் போய் அம்மாவையும், அக்காவையும் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டிவிட்டு, வேறொரு வீட்டில் வத்சலாவை குடியமர்த்தினேன். அதன் பின் தான் மகனும், மகளும் பிறந்தார்கள். வத்சலாவுக்கு அம்மா ஒரு உதவியும் செய்ய முன்வரவில்லை. அவள் தனித்து எல்லா காரியங்களையும் நிறைவேற்றினாள். அவள் தாயும் இடைக்கிடை வந்து உதவி செய்தாள். நான் ஊருக்குப் போனால் 'உங்கட அம்மா ஒரு உதவியும் செய்ய இஞ்ச வர இல்ல' என்று குற்றஞ் சுமத்தமாட்டாள்.

அக்காவின் பிள்ளைகள் நன்றாக வளர்ந்து விட்டார்கள். ஒவ்வொருவராக அக்காவின் கழுத்தில், காதில், கையில் இருந்த நகைகளை விற்று விட்டு ஜோர்மணி, நோர்வே என்று பயணமானார்கள். இறுதியில் அக்கா தான் எஞ்சியிருந்தாள். அவளையும் ஒருத்தன் 'ஸ்பொன்ஸர்' செய்து கூப்பிட்டான்.

அம்மா பாடு தான் திண்டாட்டமாகி விட்டது. வருத்தம் பீடிக்கும் வரை தனித்து வாழ்ந்தவள். கைகளையும், கால்களையும் தூக்க முடியாத நிலைக்கு வந்தவுடன் 'மருமோனே, பேரனே, பேத்தியே' என்று அழைத்தபடி எழுது வீட்டில் குடியேறி விட்டாள். ஆனால், அவள் போக்கில் எவ்வித மாற்றத்தையும் நான் காணவில்லை. நான் ஊருக்குப் போகும் நாட்களில் - வத்சலா இல்லாத வேளைகளில் அவளைப் பற்றி புரளி சொன்னாள். என் பிள்ளைகளைக் காரணம் இன்றி வைதாள். என்னைப் பெற்றெடுத்த குற்றத்திற்காக நான் ஊமையான நிலையில் விளங்கினேன்.

அம்மா மீது ஆத்திரம், ஆத்திரமாக வரும். சில வேளைகளில் அவ மீது ஏறிப் பாய்வேன். "டேய், கொக்கா இருந்தால் என்னை ராசாத்தி மாதிரி வைத்திருப்பாள்" என்று சொல்லி என் வாயை மூடிவிடுவா.

கடைசியாக ஊருக்குப் போன போது அம்மா எலும்பும், தோலுமாக விளங்கினா. அவளை வருத்தம் நன்கு பற்றி விட்டது. ஒரு வேளையே சாப்பிட்டா. எந்நேரமும் படுக்கையிலேயே கிடந்தா. ஆனால், அவவில் அமிழ்ந்திருந்த அகங்காரம், ஆணவம் ஆகியன அடங்கவில்லை. என்னை, வத்சலாவை அடிக்கடி ஏசினா.

ஆனால்.....ஆனால் அம்மா அம்மா தான். வத்சலா கடைசியாக எழுதிய கடிதம், என் வரவை அவ விரும்புகிறா என்பதைப் புரிய வைத்தது.

அம்மா என்னைப் பார்க்கப் போகும் கடைசித் தடவையாக இருக்கும்

என்ற எண்ணத்தில் ஊருக்குப் போவதென்று முடிவெடுத்தேன்.

வவுனியாவில் ரயிலில் இருந்து இறங்கி பல விதக் கஷ்டங்களுக்குப் பின் ஊரை அடைகிறேன். எனது ஊர் அல்லோல கல்லோலப்பட்ட நிலையில் விளங்குகிறது. நான் போவதற்கு முதல் நாளிரவு வானத்தில் இருந்து குண்டுகள் போடப்பட்டு ஊரில் இருந்த பல குடிமனைகள் தரைமட்டமாகி விட்டன என்று அறிந்தேன். இதயம் 'படபடத்த' நிலையில் வீட்டை நோக்கி விரைகிறேன். வழி வழியே பல வீடுகள் குண்டுகளின் அகோரத்திற்கு சின்னாபின்னமாகிக் கிடக்கின்றன. விரைகிறேன்..... விரைகிறேன்.

வழியில் வச்சலாவும், பிள்ளைகளும் தென்படுகிறார்கள். என்னைக் கண்ட வச்சலா வாய்விட்டே அழுகிறாள். என்ன நடந்தது எனக் கேட்கிறேன். அவளால் பதிலாக ஒரு வார்த்தைகூட வெளியிடமுடியவில்லை.

“அப்பா, அப்பாச்சி செத்து விட்டா.” மகன் சொல்கிறான்.

ஓ! என் இதயம் ஒருமுறை துள்ளியது. சோகம் தொண்டையை அறுக்கிறது.

“அப்பாச்சி இல்லாட்டால் நாங்கள் எல்லாரும் செத்திருப்பம்” என்கிறாள் மகள்.

எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

“அவங்கள் குண்டு போடக்கூட தன்னை விட்டுட்டு அங்கை இருந்து ஓடிப் போகும் படி மாமி சொன்னா.....எங்களுக்கெண்டால் அவைவ விட்டுட்டு போக விருப்பம் இல்ல. ஆனால், அவ எங்களை துரத்திப் போட்டா. நாங்கள் வீட்டை விட்டு வந்தாப் பிறகு எங்கட வீட்டில குண்டு விழுந்து அவ.....செ.....செ.....செத்துப் போயிட்டா” என்று வச்சலா விம்மினாள்.

மீண்டும் ஊரில் இருந்து கொழும்பு வரும் வரை அம்மாவின் நினைவு தான் நெஞ்சில் நிறைய நேரம் நிரம்பி இருந்தது.

“ஜனனி”

1995 பெப்ரவரி 1-14

(‘ஜனனி’ இதழ் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசைப் பெற்ற கதை இது.)

தீபாவளி 'போனஸ்'

தீபாவளி வியாபாரம் சூடு பிடித்திருந்ததினால் சொக்கலிங்கத்தினால் தலையை நேராக வைத்திருக்க முடியவில்லை. அவர் பம்பரமாக சுழன்று வியாபாரத்தை கவனித்தார். வியர்வை ஆறாகப் பெருக்கெடுத்த போதும், அவர் அதையிட்டுக் கரிசனை கொள்ளவில்லை.

மதிய சாப்பாட்டுக்கு வீட்டுக்குப் போய் ஒருபிடி பிடித்துவிட்டு, குட்டித்தூக்கம் போட்டு, ஆற அமர வாறவர், கடந்த ஒரு வாரமாக கடைக்குச் சாப்பாட்டை வரவழைத்தார். அவசரம், அவசரமாக சாப்பிட்டு விட்டு, கடையை முழு மூச்சுடன் நிருவகித்தார்.

வழமையாக ஆறு மணிக்கு கடையை இழுத்து விட்டு, கடைச் சிப்பந்திகளை வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுபவர், எட்டு மணி வரை கடையைத் திறந்து வைத்திருந்தார். அவர் கடைக்குள் பிரவேசிக்கும் சகல வாடிக்கையாளர்களையும் இன்முகத்துடன் வரவேற்று, அவர்கள் வெறுங்கையுடன் திரும்பிப் போகாதவாறு தனது வியாபார உத்தியைச் செவ்வனே மேற்கொண்டார்.

கடைச் சிப்பந்திகள் யாவரும் சுறுசுறுப்பாக, தமது காரியங்களை மேற்கொண்டார்கள். வாடிக்கையாளர்களின் விருப்பத்தினை தமது அனுபவக் கண்களால் ஆராய்ந்து, அதற்கு ஏற்றாற் போல நிறைவேற்றினார்கள். வாடிக்கையாளர்களும் எதை எடுப்பது என்று தெரியாமல் முழித்து தடுமாறினார்கள்.

பிரதான வீதியில் உள்ள அந்த புடைவைக் கடை, வாடிக்கையாளர்களினால் நிரம்பி வழிந்தது. எல்லோரும் கடைசி நேர தீபாவளி 'ஷொப்பிங்' குக்காகக் கடையை மொய்த்திருந்தனர்.

நண்பகல் பன்னிரண்டு மணி போல் சனக்கூட்டம் சிறிது குறைந்தது.

தன் முன்னால் நின்ற வாடிக்கையாளருக்கு 'பில்லை' நீட்டி விட்டு, அவர் போன கையுடன் தனது 'களுசான் பொக்கட்டுக்குள் கையைவிட்டு, தமக்கை மங்களத்தின் கடிதத்தை கோபால் எடுத்துப் பிரிந்தான்.

காலை பத்து மணி போல் அக்கடிதத்தை சொக்கலிங்கம் நீட்டி இருந்த போதும், அப்போதிருந்த நெருக்கடியினால் அவனால் அதைப் பிரிக்கக்கூட முடியவில்லை. கடித உரையில் கிடந்த தனது பெயர், விலாசத்தின் கையெழுத்தை கண்ணுற்றவன், தமக்கை தான் கடிதத்தை எழுதி இருக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்தான்.

இப்போது அவன் முன்னால் வாடிக்கையாளர் எவரும் இல்லாதபடியால் கடிதத்தை வாசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

கடிதத்தைப் பிரித்தான். தமக்கைதான், ஊர் புதினங்களை முதல் பக்கத்தில் மேலோட்டமாக எழுதியிருந்தவள், "தம்பி, உன்னைப் பார்க்க அம்மாவுக்கு

ஒரே ஆசையாக இருக்குது. சாக முந்தி உன்னோட தீபாவளியைக் கொண்டாட வேண்டும் என்று துடியாய் துடிக்கிறா. முந்திய தீபாவளிவின் போது வராத ஆசை இந்த முறை அவளுக்கு வந்திருக்கிறது. எனவே, அம்மாவின் ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்கிறது உனது கடமை என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆதலால் முதலாளியிடம் சொல்லி இரண்டு வார லீவு எடுத்துக் கொண்டு ஊருக்கு வா. நீ இம்முறை தீபாவளிக்கு வராவிட்டால் அம்மாவின் கடைசி ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்கமாட்டாய். தனது ஆசை பூர்த்தியாகாமலேயே அம்மா கண்ணை மூடி விடுவா. அம்மாவின் நிலைமை மோசமாகி விட்டது. டொக்டர்கள் கை விரித்து விட்டார்கள்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

கடிதத்தை வாசித்து முடித்த போது சில கணங்கள் கோபாலின் இதயத் துடிப்பு நின்றுவிட்டது. அம்மாவின் நினைவு அவன் மனதை நிறைய மேய்ந்தது. நான்கு வருடங்களுக்கு முன் ஊரில் இருந்து புறப்பட்ட போது தாய் நோயினால் நன்கு பீடித்திருந்தாள்.

தாயை விட்டுட்டு வர அவனுக்கு மனம் இல்லாத போதும் அவள் வற்புறுத்தி அவனை அனுப்பிவைத்தாள். “என்ற ராசா போயிட்டு வா. நீ இனியும் உன்ர வாழ்க்கையை எனக்காக வீணாக்காதே. நீ இப்பவும் சின்னப்பிள்ளை இல்லை. உனக்கு இப்ப இருபத்தியாறு வயசு. கொழுப்புக்கு போய் நாலு காசை உழைச்சு மனுஷனாகப் பார். நீ ஒரு தொழிலைச் செய்தால்தான் மாப்பிள்ளை கேட்டு ஆக்கள் வருவினம் அதுதான் எனக்கும், உனக்கும் பெருமை. நீ பயப்படாமல் போ. மங்களம் என்னைப் பார்ப்பாள்” என்று தாய் உறுதியாகக் கூற அவன் கொழுப்புக்கு போவதென முடிவு எடுத்தான்.

அதன் பின் தாயின் சார்பாக மங்களம் இடைக்கிடை கடிதம் எழுதினாள். கடைசியாக எழுதி இருந்த கடிதங்களிலும் தாய் கடும் சுகவீனமுற்றிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாள். அதனால் தீபாவளியை அண்டி ஊருக்குப் போக வேண்டும் என்று எண்ணி இருந்தான். இதுபற்றி முதலாளியிடம் சாடைமாதையாகக் கூறிய போது “பார்ப்பம்” என்று ஒற்றைச் சொல்லில் பதில் கூறி, அவன் வாயை அவர் அடைத்துவிட்டார்.

மங்களத்தின் கடைசிக் கடிதம் அவன் ஊருக்கு கட்டாயம் போக வேண்டும் என்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கிவிட்டது. “நீ இம்முறை தீபாவளிக்கு வராவிட்டால் அம்மாவின் கடைசி ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்க மாட்டாய்” என்று தமக்கை எழுதிய வரி மீண்டும் மீண்டும் அவன் நினைவை எட்டிப் பார்த்தது. இம்முறை போகாவிட்டால் தாயை ஒரு போதுமே காண முடியாது.

“டேய், நீ எங்கை இருந்தாலும் எனக்கு கொள்ளி வைக்கிறதுக்கு வந்திடணும்” என்று தாய் முன்னர் அவன் ஊரில் இருந்த போது - கூறியமை அவனது செவிப்பறையில் ஒருமுறை மோதி விட்டுச் சென்றது.

கொழும்புக்கு அவன் புறப்பட்டபோது 'பஸ் ஸ்டாண்ட்' வரை தாய் வந்திருந்தாள். அவனை உச்சி மோந்து, "அப்பு, உன்னை ஒருக்காலாவது பார்க்காமல் நான் கண்ணை மூடமாட்டன்" என்று சொல்லி இருந்தாள்.

தாயை நினைக்க, நினைக்க.....பாச உணர்ச்சியினால் சுற்றிவளைக்கப்பட்டு, அவ்வுணர்ச்சிக்கு கைதியானான். தாயை கடைசி முறையாக - அந்த தாயின் இறுதி ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும் என்ற வைராக்கியம், அவனுள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கிளர்ந்தது. நிமிஷங்கள் நகர்ந்த போது அதுவே ஒரு வெறியாக உருவெடுத்தது. அந்த வெறி உச்சக்கட்டத்தை அடைந்த போது அவன் மேலும் யோசிக்கவில்லை. முதலாளியிடம் சென்றான். பணத்தை எண்ணிக் கொண்டிருந்த சொக்கலிங்கம் கோபாலைக் கண்டதும் கண்களை மட்டும் உயர்த்திப் பார்த்தார்.

"முதலாளி....."

"ஊம்....."

"முதலாளி....."

"என்ன?"

"ஊருக்கு அவசரமாக போக வேணும். அக்கா கடதாசி எழுதி இருக்கிறா. அம்மான்ர நிலைமை மோசமாம். என்னைப் பார்க்க ஆசைப்படுறாவாம். அதுவும் தீபாவளி அண்டைக்கு என்னோட இருக்க வேணும் என்று துடிக்கிறாவாம்."

கோபால் கூறியதைக் கேட்டதும் சொக்கலிங்கத்தின் முகம் சட்டென இறுகியது. அவனைக் கோபத்துடன் நோக்கினார். ஆனால், சில விநாடிகளுக்குள் தன்னைச் சதாகரித்தவர் தணிந்த குரலில் பேசினார்.

"கோபால், தீபாவளி முடிஞ்சாய் பிறகு போவன். இப்ப தீபாவளி 'சீசன்'. சரியான 'பிஸி'யான நேரத்தில ஏன் போகப் போறாய்?"

"அம்மா இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ என்று இருக்கிறா. என்னைக் கடைசியாக பார்க்க வேணும் என்று விரும்புறாவாம். நானும் அவவைப் பார்த்து நாலு வருஷமாகுது."

"நானும் என்ற அம்மாவைப் பார்த்து எட்டு வருஷமாகுது. யாழ்ப்பாணத்தினர் நிறத்தைக் கூட மறந்துவிட்டன்."

"அம்மா சாகக் கிடக்கிறா. என்னைப் பார்க்க வேணுமாம்.... அக்கா கடிதத்தில் எழுதி இருக்கிறா."

"உன்ர அக்கான்ர கடதாசியை இண்டைக்கு தந்தது தான் என்ற பிழை. தீபாவளி முடிஞ்சாய் பிறகு தந்திருந்தால் நீ இப்படி என்னைப் போட்டு திப்பிலி ஆட்ட மாட்டாய்.... கோபால், போய் வேலையை கவனி."

"இல்ல முதலாளி, போக வேணும் என்னை பெத்து வளர்த்து ஆளாக்கிய

அம்மாவை கடைசியாக உயிரோட பார்க்க விடுங்க....”

“கோபால், நீ போனாப் போல போற உசீர் நிண்டுடப் போகுதோ? போற உசீர் போகும் தானே? சில வேளையில் நீ போக முந்தியே எல்லா காரியங்களும் முடிஞ்சிடும். எண்டபடியால நீ இஞ்ச நிண்டு, தீபாவளி முடிஞ்சாப் பிறகு போ. தீபாவளி அண்டைக்கு நான் எல்லோருக்கும் ‘போனஸும்’ குடுக்கப் போறன். அதையும் எடுத்துக் கொண்டு போ.”

“இல்ல முதலாளி, அம்மாவை கடைசியாக உயிரோட பார்க்க விரும்புறன். நாலு வருஷமாக ஒரு நாளும் லீவு போடாமல் உங்களுக்காக மாடாக உழைச்சிருக்கிறன். அதை நினைச்சாவது என்னை போக விடுங்க.”

சொக்கலிங்கம் கடும் கோபத்திற்கு உள்ளானார். “டேய், அறிவு கெட்ட முண்டம். உனக்கு நான் சொலறது விளங்க இல்லையோ? உனக்கு அம்மா முக்கியம் மாதிரி எனக்கு என்ர ‘பிஸ்னஸ்’ முக்கியம். இந்த தீபாவளி ‘சீசனு’க்குள்ள ஊருக்குப் போகப் போறன் எண்டு மடையன் மாதிரி அடம்பிடிக்கிறியே! லீவு தர ஏலாது. போய் வேலையைப் பாரு” என்று உச்சஸ்தொனியில் கத்திய சொக்கலிங்கம், காசை மீண்டும் ஒருமுறை எண்ணத் தொடங்கினார்.

கோபால் அசையவில்லை.

“போ, வேலையைப் பாரு. இன்னும் மூண்டு நாளைக்கு உன்ர உணர்ச்சியை அடக்கிக் கொண்டிரு.”

“முதலாளி.....”

“போடாப்பா.”

கோபம், ஆத்திரம், அவமானம் ஆகிய உணர்ச்சிகளால் பீடிக்கப்பட்ட நிலையில் கோபால் அங்கிருந்து அகன்றான்.

சிறிது நேரம் வரை அவனால் வேலை செய்ய முடியவில்லை. தாயின் நினைவு அவன் மனதை வெகுவாக வாட்டியது.

மனப் போராட்டத்தின் மத்தியில் முழு நாளும் பணிபுரிந்தான். வாடிக்கையாளர்களைத் தவிர வேறு எவருடனும் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை.

மதிய சாப்பாட்டுக்குக்கூட அவன் வெளியில் போகவில்லை. வெறும் வயிற்றுடன் வேலையைத் தொடர்ந்தான். தாயின் நினைவு தான் அவன் செயல்களைப் பாதித்தது. தாயைக் கடைசி முறையாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு அடிக்கடி தோன்றி அவன் உணர்ச்சிகளை வாட்டியது.

என்ன செய்வது?

தீபாவளியின் பின் ஊருக்குப் போகும்படி சொக்கலிங்கம் கூறுகிறார்.

ஆனால், தீபாவளி அன்றைக்கு ஊரில் இருக்க வேண்டும் என கோபால் விரும்புகிறான். இந்நிலையில் என்ன முடிவு எடுப்பது? முதலாளி சொல்லைக் கேட்பதா? அல்லது அம்மாவின் இறுதி ஆசையை நிறைவேற்றுவதா? பாசத்திற்கா, கடமைக்கா முதலிடம் கொடுப்பது என்று மனதினுள் தர்க்கம் நடத்தினான். முன்னர் பார்த்த சினிமாப் படங்களில் இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் என்ன மாதிரியான முடிவு எடுக்கப்பட்டது என்று ஆராய்ந்தான்.

பாசமா? கடமையா?

கோபாலுக்கு சிந்திக்க, சிந்திக்க பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருந்தது.

இரவு எட்டு மணிக்குத்தான் சொக்கலிங்கம் கடையை மூடினார். கோபால் அங்கிருந்து நேரே சைவ ஹோட்டலுக்கு போகாமல் தனது அறைக்குச் சென்றான்.

மதியமும், இரவும் சாப்பிடவில்லை. கோபாலுக்கு தலை சுற்றியது. பாயை விரித்துப் போட்டு அதில் சாய்ந்தான்.

தாயின் எண்ணங்கள் தான் அவன் மனதை ஆக்கிரமித்தன.

முதலாளிக்கு சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஊருக்குப் போனால் என்ன? அப்படிப் போனால் திரும்பி வரமுடியாது.

அப்படியென்றால் வேலையை உதறித் தள்ளிவிட்டுப் போனால் என்ன? இது சரிமா? தவறு என்று அடிமனம் எடுத்துரைத்தது.

ஊரில் வேலை வெட்டி இன்றி திரிந்த தன்னை வேலையில் சேர்ப்பதற்கு அவன் 'கிளர்க்' மாமா பட்டபாடு... இரண்டு வருஷங்கள் அவர் முயற்சி செய்த பின்னரே அவரால் இந்த வேலையையாவது எடுத்துக் கொடுக்க முடிந்தது.

எவ்வித அனுபவமும் இல்லாமல் அவனைக் கடையில் சேர்ப்பதற்கு சொக்கலிங்கம் தயங்கிய போதும், தனது பால்ய நண்பனுக்கு கௌரவம் அளிக்க வேண்டும் என்பதற்காக கோபாலுக்கு வேலையை வழங்கினார். பாசத்தை முன்வைத்து வேலையை விட்டுட்டு போனால் தனது மாமாவைப் பற்றி சொக்கலிங்கம் என்ன நினைப்பார் என்ற எண்ணமும் கோபாலுக்கு ஏற்பட்டது.

அவன் ஓர் இறுக்கமான முடிவுக்கு வந்தான்.

தீபாவளி முடிந்த பின் ஊருக்குப் போவதே சிறந்தது என்று கோபால் முடிவு எடுத்தான். தாயை உயிருடன் பார்ப்பதற்கு பலன் அவனுக்கு இருந்தால், தீபாவளி முடிந்த பின்னரும் அவன் தாய் உயிரைக் கையில் வைத்தபடி இருப்பான். இத்தருணத்தில் பாசத்தைவிட கடமையே முக்கியம் என்றே எண்ணினான்.

மறுநாள் காலைமில் வழமை போல் வேலைக்குச் சென்றான். அன்றும்

நிறையப் பேர் தீபாவளி 'ஷொப்பிங்' குக்காக வந்திருந்தனர். எவ்விதத்திலும் அலுக்காமல் தனது கடமையைச் செய்தான் கோபால்.

பதினொரு மணிபோல் சொக்கலிங்கம் அவனைக் கூப்பிட்டார்.

“ஊருக்குப் போக இல்லையா?” எனக் கேட்டார்.

“இல்ல முதலாளி. தீபாவளி முடிஞ்ச பிறகு போகலாம் எண்டிருக்கிறன்.”

சொக்கலிங்கம் மலர்ச்சியுடன் புன்னகைத்தார். ஒன்றும் கூறவில்லை.

அன்றிரவு, இரவு புறப்பட்ட ரயிலில் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி கோபால் பயணமானான்.

“கோபால், உன்ர கடமை உணர்ச்சி என்னைக் கவர்ந்து விட்டுது. நீ இரவு 'டிரெயினில்' ஊருக்குப் போ. இண்டைக்கே தீபாவளி 'போனஸை'யும் தாறன். உன்ர அம்மாவுக்கு இந்தா ஒரு சாரி. இதை அவவுக்கு குடு. இது உனக்கு.”

இவ்வாறு சொல்லி சொக்கலிங்கம் தன்னிடம் நீட்டி இருந்த சேலையையும், வேட்டியையும் கோபால் எத்தனை தடவைகள் பார்த்து மெய்சிலிர்த்திருப்பான்.

‘வீரகேசரி’

02.11.1994

ஊர் திருந்தாது

சீவூதியில் இருந்து வந்து மூன்று நாட்கள் 'சோம்பேறித்தனமாக' கடந்து விட்டன. இம் மூன்று நாட்களும், வீட்டில் அடைந்திருந்தபடி, ஊர் புதினங்களையும், உறவினர்களின் சுகங்களையும் பற்றி அம்மாவுடன் அலசி ஆராய்ந்தேன்.

ஊரை விட்டு அம்மாவுடன் வெளியேறி கொழும்பில் ஆறு வருடங்களுக்கு முன் 'செட்டில்' ஆன பின், ஊர் பக்கமே போகமுடியவில்லை. அதற்கான சந்தர்ப்பம் கிட்டிய போதும், பயணத்தில் எதிர்நோக்கப்படும் கஷ்டங்களும், கெடுபிடிகளும் மனதை இறுக்க, என் ஆசையை, அவாவை தள்ளி வைத்தேன்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன் பெரியப்பா இறந்த செய்தி கேட்டு, அம்மாவின் சார்பில் கலந்து கொள்வதற்காக ஊருக்குப் போக ஆயத்தப்படுத்திய போது தான், சவூதிக்கான 'விசா'வையும், 'டிக்கெட்டை'யும் நீட்டிய 'ஏஜண்ட்' என்னை விமானத்தில் ஏற்றி விட்டான். ஊரின் தெளிவான நினைவுகளை மனதினுள் ஏக்கத்துடன் அரைகுறையாகப் பூட்டியவண்ணம், சவூதிக்குப் பயணமானேன்.

வேலை நாட்களில் — சுட்டெரிக்கும் வெய்யில் உடலை வருத்திய போதும், ஊரின் ஞாபகம் மனதில் தொற்றி விடத் தவறுவதில்லை. அந்த நெடுத்துயர்ந்த பனைமரங்கள், பனியைப் புகைகளாக ஊதித்தள்ளும் செம்பாட்டுத் தோட்டங்கள், புழுதி படிந்த ஒழுங்கைகள், இந்துக் கோயில்கள் என்று ஒவ்வொரு சடப் பொருளுமே என் மனதை ஆக்கிரமித்து, அங்கு வீசும் சுதந்திரக் காற்றை நினைவில் தடவியபடி சென்று விடும்.

கொழும்பு வந்த பின், ஊருக்குப் போக வேண்டும் என்ற துடிப்பு என்னுள் விதையுண்டிருந்தது. பாலு மாமா, ஏரம்புச் சித்தப்பா, பவானி மாமி, சரஸ் சின்னம்மா, கோபால் அண்ணன் என்று சில இரத்த உறவுக்காரர்களை, ராஜீ, கணேஷ், பீட்டர், நிர்மலன் என்று சில 'கிரிக்கெட்' நண்பர்களை, மாலதி, வசந்தி, பிரியா என்று சில மச்சாள் முறையான பெண்களை சந்தித்து மனம் விட்டு பேசி பழைய நினைவுகளை மீட்டு, அதில் இன்பத்தை நுகர வேண்டும் என்ற சின்னஞ்சிறு ஆசைகள் தோன்றியபடியே இருந்தன. இந்த ஆசைகளைத் தள்ளியபடியே மனதினுள் ஒரு 'சிலுசிலுப்பை' உட்தள்ளியபடி ஒரு வெறி கலந்த ஆசை — கனகத்தைப் பார்த்து விட வேண்டும் என்ற துடிப்பு என்னுள் உருவகிக்கிறது.

தனது தாயுடன், எமது வீட்டுக்கு மா இடிப்பதற்காக பாவாடை 'சரசரக்க' வரும் கனகம் என்னுள் எப்பொழுதுமே நிறைந்திருந்தான். எனது பெருமூச்சுக்குள்ளும் அடங்கி இருந்தான்.

எனக்கும், அவளுக்கும் இடையில் ஏற்பட்டிருந்த உறவுக்கு அர்த்தம் கற்பிக்க முடியாது. இந்த உறவில் நிறைந்த உணர்வுகளுக்கு இடமிருக்கவில்லை. மேலோட்டமான அன்பு — அதை விட மெல்லிய சபல

எண்ணம் என்னுள் நிறைந்திருந்தது. சமூக அந்தஸ்தில் இருந்து என்னை தூரத்தி விடுமாப் போன்ற எண்ணத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ஆர்வமோ, ஆசையோ, அவாவோ என்னுள் முகிழவில்லை. தூரத்தே நிறுத்தி, சபல புத்தியுடன் அவளை நோக்குவதில் ஓர் இன்பத்தை அந்த விடலைப் பருவத்தில் அனுபவித்திருந்தேன். எவ்வித தீய எண்ணத்தையும் மனதினுள் நிறைக்காமல், பக்குவத்துடன் அவளுடன் பேசினேன், பழகினேன். அவளும் குருபக்தியுடன் என் மீது, என்னை முழுமையாக நம்பியவளாக அன்பினை, மரியாதையை, கௌரவத்தை வளர்த்தாள்.

கனகம்.....அந்த ஊரில் ஓர் உயிரோவியமாக, லக்ஷ்மி கணத்துடன் மிளிர்ந்தாள். அவள் ஒத்த வயதினரிடையே அவளில் அந்த சிறப்பு மிகு அம்சங்கள் பளிச்சிடன. மறுப்புத் தெரிவிக்க முடியாத வகையில் அவளில் ஓர் அமைதியான அழகு—அந்த அழகை விட ஒரு மென்மை, இவை இரண்டையும் தள்ளியபடி ஒரு நளினம்.....

அந்த 'குறு, குறு' விழிகள்....இதழ்களில் ஈரலிப்புடன் மின்னிய 'பாபளப்பு'..... 'சின்ன ஐயாவுக்கு என்னிலை எப்பவும் பகிடிதான்' என்று அவள் முகத்தை நாணத்தால் போர்த்திய வண்ணம் சிணுங்குவது..... எல்லாமே என்னை—என் உணர்ச்சிகளைச் சுண்டி இழுத்திருந்தன.

'பொம்மைகளை', 'பேசும் படங்களை', 'ஜெமினி சினிமாக்களை' எடுத்து, பக்கங்களைப் புரட்டி, கனகத்தை தேடி இருப்பேன். ஆனால், அவள்—அவளின் நகல் வடிவிலான தோற்றம் ஒரு பக்கத்திலுமே காணப்படவில்லை. சவூதி நண்பன் முஸாபருக்கு கனகத்தின் தோற்றத்தை சரிவர வருணிக்க முடியாமல் தடுமாறி விட்டேன்.

மா வறுக்கும் போது, கிணற்றில் முகம், கை, கால் கழுவும் போது, கழுவிய பகுதிகளைத் துடைக்கும் போது கிருகுகளின் இருக்கு வழியே இரு கண்கள் இமை கொட்டாமல் பார்ப்பதை அவள் என்றுமே கண்டிருக்க மாட்டாள். நொண்டிச் சாட்டுடன் அவள் தாய் அன்னத்துடன் கதைக்கும் போது, கனகத்தின் கள்ளம் கபடமற்ற முகத்தை மனதால் ரசித்து, அதில் ஒரு புதுவகை இன்பத்தை ரசித்து, நுகர்ந்திருக்கிறேன். என் பித்தம் கடைசி வரையுமே தெரியவில்லை.

“டேய், அன்னம் மா இடிக்கேக்க உனக்கு அங்கை என்னடா வேலை? ஏன்ரா அந்தப் பக்கத்தில் குட்டி போட்ட நாயாட்டம் வளைய, வளைய வாறாய்” என்று ஒரு முறை அம்மா அதட்டிய போது, அம்மாவிடம் என் மனதைத் திறந்தேன்.

“அம்மா, கனகம் நல்ல வடிவு. அவளை நாளெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போல இருக்குது. என்ன வடிவு.....!”

கண்களை அகல விரித்து, கைகளை அகலமாக்கி, உற்சாகத்துடன் சொல்ல, அம்மா சிரித்தாள். பின் என்னைப் பொய்க் கோபத்துடன் நோக்கி எச்சரிக்கை செய்தாள்.

“முளைச்சு மூண்டு இலை விட முந்தி.....”

“குப்பையில் கிடக்கிற குண்டு மணி மாதிரி..... வடிவை குடுத்த கடவுள் அவளுக்கு அந்தஸ்தையோ, காசையோ குடுக்க இல்லை. அவள் நல்ல இடத்தில் பிறந்திருந்தால் அவளை கட்ட முண்டி அடிக்கிற ஆக்களில் நான் தான் முன்னுக்கு நிற்பன்.”

தாயுடன் சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மட்டும் வீட்டுக்கு வரும் கனகம் ஒரு புதன்கிழமை காலையில் தனித்து வந்திருந்தாள்.

“கொம்மா எங்கை?” அம்மா விசனத்துடன் கேட்க, “அவவுக்கு சுகமில்லை. இண்டைக்கு நான் தான் மா இடிக்கப் போறன்” என்றவள் ‘விறு, விறு’ என்று காரியத்தில் இறங்கினாள்.

“நீ தனிய பத்துக் கொத்து இடிச்சு, வறுப்பியோ?”

“ஓமோம் எனக்கு உடல் வலிமையும், அதை விட மனோவலிமையும் இருக்குது.....”

காலை ஒன்பது மணியளவில் வந்தவள், பன்னிரண்டு மணிக்குள் மாலை இடித்து, வறுத்து விட்டுப் போனாள். பத்து மணி போல் அம்மா நீட்டிய வெறும் தேத்தண்ணியை குடிக்கத்தான் உலக்கையைச் சுவரில் சாய்த்து வைத்தாள்.

கனகத்தின் கடின உழைப்பு, ‘சுறுசுறுப்பு’ என்னை ஆச்சரியத்தில் மூழ்க வைத்தது. அதே வேளை, வியர்வையால் நனைந்திருந்த அவளது அந்தரங்க உடலின் சில அசைவுகளை — அந்த அசைவுகளின் போது வெளிச்சமாகும் உடல் பாகங்களை, உணர்ச்சியின் அரைகுறை கொந்தளிப்புடன் நோக்கி பரவசமடைகிறேன். தீய எண்ணம் மனதினுள் புகுந்து சதிர் ஆடவும் என்னுள் சிறிதளவு முளைத்திருந்த நற்சிந்தனையை விரட்டவும் முற்பட்ட போதும், என்னைக் கட்டுப்படுத்தினேன். மிருக வெறியை விரட்டிவிட்டு, அம்மா நீட்டிய பணத்துடன் என்னிடம் இருந்த சில ரூபாய்களையும் சேர்த்து அவள் கைக்குள் திணித்தேன்.

“உன்ர உழைப்புக்கு.....” என்று வெளியில் சொல்லி, ‘உன்ர உடலுக்கு’ என்று மனதில் சொல்லி, “என்ர காணிக்கை தான் மிதமிஞ்சிய காசு” என்று முடித்தேன்.

கனகம் ஆனந்தத்துடன் வீடு சென்றாள்.

பிறிதொரு நாளும் தனித்து வந்தாள். மாலை ஒப்படைக்கும் போது, அம்மா இருக்கவில்லை. கனகம் என்னைக் குழைவாக நோக்கினாள்.

“சின்ன ஐயா, உங்களிடடை ‘கமொர்’ இருக்குதா?” எனக் கேட்டாள்.

“இருக்குது.”

“என்னை ஒரு படம் எடுப்பீங்களா?”

“ஒரு படம் இல்லை. ஓராயிரம் படம் எடுப்பன்.”

“ஆயிரம் வேண்டாம். பத்துப் போதும்.”

“சரி எடுக்கிறன்.”

“காசு, கீசு தரமாட்டன்.”

“காசு வேண்டாம். கிசு வேணும்.”

“கிசுவா?”

“‘கிஸ்’ தான்.”

பலமாகச் சிரித்தாள்.

“படம் என்னத்துக்கு?”

“கம்மா தான். இருந்த படம் எல்லாத்தையும் ஐயா வெறியில எரிச்சப் போட்டார். ஒரு படமாவது இருந்தால் ஆருக்கும் காட்டலாம்.”

“ஆருக்கும் எண்டால்.....?”

கனகம் வெள்ளையாகச் சிரித்தாள். அதில் ஒரு மெலிதான அர்த்தம் ஒளிந்திருப்பது போலத் தோன்றியது.

“சரி எடுக்கிறன்.”

“ஹய்யா, சின்ன ஐயா ஒரு நல்ல மனிசன்.”

“படத்தை எங்கை எடுக்கிறது?”

“கடற்கரையில்.... ‘லைட் ஹவுஸுக்கு’ முன்னால.”

அமைதியான, ஆள் அரவம் அற்ற இடம். முன்னர் காதலர்களுக்கு உதவிய இடம்.

“பின்னேரம் ஐந்து மணி போல வருவன். நீ அங்கை நிலுவ. ஒருத்தருக்கும் சொல்லாமல் வா. கொம்மாவுக்கும் தான்.”

மகிழ்ச்சியுடன் மறைந்தாள்.

மாலையில் ‘கமெராவுடன்’ கடற்கரைக்கு சைக்கிளில் விரைந்தேன். ‘லைட் ஹவுஸுக்கு’ அருகில் கனகம் நின்றாள். பல வர்ணங்களிலான பாவாடை, சட்டையுடன், முகத்திற்கு ‘பவுடர்’ அப்பி, தலைமயிரை வாரி இழுத்து சடைகளாகப் பின்னி, ‘அலிஸ் பாண்ட்’ செருகி.....அவள் அழகுக் கோலம் என்னை திணற வைத்தது. உணர்ச்சி நாளங்களைத் திமிர வைத்தது.

அக்கம், பக்கம் பார்த்து, ஆள் அரவத்தை நோட்டம் விட்டு 'கமெரா'வுக்குள் அவள் தோற்றத்தை அடக்கி படிப்படியாக 'கிளிக்' செய்ய நான் பட்டபாடு..... ஒவ்வொரு கோணத்திலும் படம் எடுக்க, ஒவ்வொன்றிலும் அழகைக் கொட்டினாள். 'கமெரா'வின் 'லென்ஸ்' ஊடாக, குறுகியிருந்த தோற்றத்திலும் மிளிர்ந்த அவள் அழகைப் பரவசத்துடன் பார்த்து என்னை மறந்த போதெல்லாம், "சின்ன ஐயா, கெதியில எடுங்கோவன். ஆரும் வரப்போகினம்" என்று அவள் துடித்த போதும், அதில் கூட அழகு தவழ்ந்தது. படம் எடுத்து முடிய "சின்ன ஐயா சோக்கு" என்று அவள் சொல்ல, அந்த வார்த்தைகளை மனதினுள் நிரப்பியபடி, சந்தோஷத்துடன் வீட்டுக்கு விரைந்தேன்.

ஊரில் இருந்த 'ஸ்ரூடியோ'வில் 'பிலிமை' கழுவக் கொடுத்தால், அது பற்றி அம்மாவின் விசாரணைக்கு உள்ளாவேன் என்றபடியால், யாழ்ப்பாண 'டவுனுக்குப்' போய் 'பிலிமை' கொடுத்து விட்டு வந்தேன். ஒரு வாரம் கழித்து படங்களை எடுக்கச் சென்ற போது 'ஸ்ரூடியோ' 'மனேஜர்' படங்களை நீட்டி விட்டு, குழைவுடன் நோக்கி, "தம்பி, படத்தில இருக்கிற பிள்ளை ஆர்" என்று கேட்டார்.

"ஏன் கேட்கிறியள்?"

"நல்ல வடிவாக இருக்குது. சினிமா 'ஸ்டார்' மாதிரி."

உண்மையைச் சொல்லாமலேயே வந்து, வீட்டில் அறைக் கதவைப் பூட்டி விட்டு, படங்களை ஒவ்வொன்றாக அலசினேன். என் கண்களில் நிறைய வியப்பு பூத்திருக்க வேண்டும். கனகம் எல்லாப் படங்களிலும் அழகெல்லாம் தன்னிடமே சரண அடைந்துள்ளது என்ற தோரணையில் விளங்கினாள்.

தாயுடன் மீண்டும் மா இடிக்க வந்த கனகம் நான் அப்படியும், இப்படியும் போவதை மருட்சியுடன் பார்த்தபடி தாய்க்கு உதவி செய்தாள். மா இடித்த பின், அன்னம் முகம் கழுவ கிணற்றடிக்குச் சென்ற போது படங்களை கனகத்திடம் நீட்டினேன். ஒவ்வொரு படத்தையும் அவசரம், அவசரமாக பார்த்தவள், "எல்லாப் படமும் நல்ல வடிவாக வந்திருக்குது" என்றாள்.

"நீ நல்ல வடிவானே? அதுதான் படமும் வடிவாக வந்திருக்குது" என்றேன்.

வெகுளியாகச் சிரித்தாள்.

"எனக்கு ஒரு படம் தருவியோ?"

"உங்களிடடை தானே 'நெகடிவ்' இருக்குது. 'எத்தனை கொப்பி' எண்டாலும் எடுத்து வச்சிருங்கோவன்."

நெஞ்சு 'ஜிலிரென்றது.'

"உன்னைக் கட்டப் போறவன் உன்ர வடிவையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். சாப்பிட மாட்டன்...."

“போங்க சின்ன ஐயா.”

ஊரில் இருந்து கொழும்புக்கு அம்மாவுடன் புறப்பட்ட போது, கனகத்திற்கு பதினெட்டு வயதுதான் இருக்கும் ஆறு ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. இப்பொழுது இருபத்திநாலு வயதில் அங்கங்கள் உருண்டு, திரண்டு..... செழுமை பற்றிப் படர்ந்து..... கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாத அளவுக்கு கவர்ச்சியில் திளைத்திருப்பாள்.

கனகத்தைப் பற்றி அம்மாவிடம் சாடைமாதையாகக் கேட்டுப் பார்த்தேன்.

அம்மா நெடுமூச்செறிந்து, முகத்தில் பல சுருக்கங்களை வரவழைத்தாள். “கனகமா? அவள் இப்ப கெட்டொழிஞ்சு போயிட்டாள்.”

“கெட்டொழிஞ்சா...?”

“ஓமோம், உன்ர பாஷையில் சொல்லுறதெண்டால் விபச்சாரி.”

“ஓ.....!”

இரவு முழுவதும் கனகத்தின் நினைவு மனதை நிரப்பி இருந்தது.

இளமையிலேயே மிகவும் பொறுப்புடன் நடந்தவள், ஏன் விபச்சாரியானாள்? அந்த உண்மையின் ஒரு நுனியைக் கூட, என்னால் எட்டிப் பிடிக்க முடியவில்லை.

அந்த அழகு மேனியைப் பலரும் கவைப்பதை என் மனதால் அனுமதிக்க முடியவில்லை.

அவளைச் சந்திக்க வேண்டும், ஏன் இம்மாதிரியான செயலில் ஈடுபடுகிறாய் என்று கேட்க வேண்டும் என்ற ஆசை என்னுள் ஏற்பட்டது. இரு நாள்கள் கழிய அதுவே ஒரு வெறியாகி விட்டது.

“ஊருக்கு போயிட்டு வரட்டோ?” அம்மாவிடம் கேட்டேன்.

“திரும்ப சலுதிக்கு போற எண்ணம் இல்லையோ?”

வாயைப் பொத்திவிட்டேன்.

சில நாள்கள் கழிய ஊரில் இருந்த சித்தப்பா இறந்து விட்டதாகச் செய்தி கிடைத்தது.

“ஊருக்கு போயிட்டு வாவன். அப்பா இல்லாத காலத்தில் சித்தப்பா செய்த உதவியை மறக்கக் கூடாது. பிள்ளையானும் ஊரில் இல்லை. சீனியம்மாவுக்கு நீ தான் ஆறுதல் சொல்ல வேணும்.”

முரண்பாடான விதத்தில் அம்மா தீர்மானம் எடுத்த போதும், அதையிட்டு தர்க்கப்படாமல், குதூகல மண்துடன் ஊருக்குப் பயணமானேன்.

சித்தப்பாவின் அந்திமக் கிரியைகள் யாவும் முடிவடைந்து, எட்டுச்

செலவு நடக்கும் போதே ஊரை அடைந்தேன். என்னைக் கண்டு சீனியம்மா மூக்கை உறிஞ்சி, கண்ணீர் சிந்தினாள்.

மூன்று நாட்கள் கடந்த பின், ஆறு வருடங்களாக அந்நியமாக விளங்கிய ஊர் அந்நியோன்னியமாகி விட்டது. உறவுகளையும், சிநேகிதர்களையும் புதுப்பித்தேன்.

நான்காம் நாள் காலைமில் இருந்தே மணதில் ஓர் அரிப்பு. கனகத்தைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் என்னை வீட்டில் இருந்து துரத்தியது. சீனியம்மாவிடம் சொல்லி விட்டு, பின்னிர்வு இருட்டில் என் உருவத்தை ஒளித்து வைத்தபடி கனகத்தை தேடிச் சென்றேன்.

கடற்கரைக்கு அருகில் குச்சொழுங்கை ஒன்றில், கிடுகுகளினால் வேயப்பட்ட குடிசை ஒன்றில் வாழ்ந்தவள். இன்றும் அதே குடிசையில் தான் வாழ்கிறாளா? போய்ப் பார்ப்போமே.

ஒழுங்கையை அடைந்தவுடன், சைக்கிளில் இருந்து இறங்கினேன். நெஞ்சு பதற்றத்திற்கு ஆளாகியது. சைக்கிளை உருட்டியபடி நடந்தேன்.

நாயொன்று குரைக்கத் தொடங்கியது. கீழே குனிந்து கல் ஒன்றை எடுக்க. அது ஓடி விட்டது.

நடந்தேன். கனகத்தின் குடிசையை அடைந்தேன். அதன் முன் நின்றேன்.

அக்கம், பக்கத்தில் இருந்த குடிசைகள் யாவும் இருளில் மூழ்கி இருந்தன.

“கனகம்.....”

நெஞ்சின் ‘படபடப்பு’ எல்லையை மீற முயன்றது.

குடிசையின் முன் கதவு திறக்கப்படும் அரவம் தென்படவில்லை.

“கனகம்.....”

“ஆரது?”

கனகத்தின் குரல் போல இருந்தது.

“ரவி....”

“ரவியோ? எந்த ரவி?”

“மங்களம் ரீச்சரிந்ர ரவி. ஆறுமுகம் ‘பின்னிர்வு’ மென்.”

சில வினாடி மொனம். கதவு திறந்தது. கை விளக்கின் ஒளியின் பின்னால், கனகம் நின்றாள். அந்த ஒளியில் அவன் முகத்தை விழிகளால் சுற்றினேன். பூரிப்பில், அப்பாவித்தனத்தில் மறைந்திருந்த முகத்தில் வேதனை படர்ந்த மாதிரி தெரிந்தது. கண்கள் ஒளி இழந்திருந்தன. இதழ்கள் வரண்டு.

கறுத்திருந்தன.

“சின்ன ஐயா, என்ன இருந்தாப் போல..... இந்த நேரத்தில.....”

“உன்னைப் பார்க்க வேணும் போல இருந்துது. பகலில ஒரே வேலை.....”

“எப்ப ஊருக்கு வந்தீங்க?”

“நாலு நாளாகுது.”

“உள்ளுக்குள்ளை வாங்க.”

உள்ளே சென்றேன். அவள் விளக்கை நிலத்தில் வைத்தாள். அந்த ஒளி அவள் முழு உடம்பிலும் தெறித்தது. ஆறு வருடங்களுக்கு முன் இருந்த செழுமை, அவள் உடம்பில் இருந்து விலகி இருந்தது. நரம்புகள் வெளியே தெரிந்தன.

“சின்ன ஐயா, அம்மா எப்படி?”

“சுகமாக இருக்கிறா.”

“நீங்கள் கலியாணம் கட்டிட்டீங்களா?”

“இல்லை. இன்னமும் தனிக்கட்டை தான். கலியாணம் பேசி வருகுது. ஒண்டும் முற்றாக இல்லை.”

“இப்ப எங்கை வேலை பார்க்கிறீங்க?”

“சலுகியில. லீவுக்கு வந்தாப் போல சித்தப்பாணர் செத்த வீட்டுக்கு அம்மா அனுப்பி வைச்சா.”

சிறிது நேர மெனனம் விழுந்தது. பார்வையை சுழற்றினேன். சுவரில் கணகாவின் புகைப்படம் ‘காட்போட்டில்’ ஒட்டப்பட்ட நிலையில் தொங்கியது.

“நீங்க எடுத்தது. ஞாபகம் இருக்குதா?”

“ஓமோம், ‘லைட் ஹவுஸுக்கு’ முன்னால எடுத்தது.”

“இந்த ஒரு படம் தான் மிஞ்சி கிடக்குது.”

“மிச்சம் எல்லாம் எங்கை?”

“இஞ்ச வாறவங்கள் ஒவ்வொருத்தனும் ஒரு ஒரு படமாக கொண்டு போயிட்டார்கள்.”

அவள் கூறியது எனக்குப் புரிந்த போதும், புரியாதது போல் விழித்தேன்.

“என்ன முழிக்கிறீங்க? என்னைப் பற்றி ஏதாவது கூடாத விசயம் ‘எதையும்’ நீங்க கேள்விப்படவில்லையா? இந்த ‘மாதிரி’ விசயம் எப்படியும் உங்கட காதுக்குள்ள விழுந்திருக்கும்.”

“கேள்விப்பட்டன். எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். கனகம் இப்படியான காரியத்தில் இறங்கமாட்டாள் என்று தான் கொழும்பிலை நினைச்சிருந்தன். இஞ்ச வந்தாப் போலை தான் நான் கேள்விப்பட்டது எல்லாம் உண்மை எண்டதை அறிஞ்சன். நீ ஏன் இப்படி.....”

அவள் மௌனம் சாதித்தாள்.

“சொல்லு.....”

“சொல்றன். உங்களுக்கு உண்மையைச் சொல்றன். ‘ஷெல்லடி’யால அம்மா செத்தா.... அதுக்குப் பிறகு..... என்னை வழி நடத்திற முழுப் பொறுப்பும் என்னில..... வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை தனியாகத் தொடங்கினன். அதுக்காக நான் ஒரு சின்னப் பெட்டை என்று நினையாமல் வீடு வீடாகப் போய் மா இடிச்சன். கடுமையாக உழைச்சன். மற்றப் பொம்பளையளை விட கறுகறுப்பாக வேலை செய்தன். காசு வர நல்ல, நல்ல உடுப்புக்கள் போட்டன். ஒருத்தி தனியாகவும் இந்த உலகத்தில் வாழலாம் எண்டெல்லாம் நினைச்சு சந்தோஷப்பட்டன். ஆனால், என்ற முன்னேற்றத்தைக் கண்டு அக்கம், பக்கத்தில் இருந்த பொம்பளையள் எல்லாம் என்னில எரிச்சலும், பொறாமையும் பட்டுதுகள்.”

அவள் பேச்சை நிறுத்த விதம்விதமான ஆடைகளில் அவளைக் கற்பனை செய்து பார்த்து, அதில் ஓர் உவகையை அடைந்தேன்.

“இன்னொரு பக்கத்தில் கனக்க ஆய்வினையள் என்னை வேட்டையாட முயற்சி செய்திச்சினம். ஆரும் எனக்குத் துணை இல்லாதபடியால இரவில் கூட கதவை தட்டிச்சினம் ஆனால், என்ற வாயாடித்தனத்தால எல்லாரையும் துரத்திப் போட்டன். ஆனால், ஆனால்..... ஒரு நாள் நாலைஞ்சு பேர் குடிச்சுப் போட்டு வந்து என்னை..... என்னை.....” அவளால் மேலும் பேச முடியவில்லை. விசித்து விசித்து அழுதாள். அவளைப் பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது.

கொஞ்சம் தெளிந்தாள். நிமிர்ந்தாள்.

“இந்த சம்பவத்திற்கு பிறகு ஊர் எல்லாம் ஒழுக்கம் ‘கெட்டவள்’, ‘ஆட்டக்காரி’ எண்டெல்லாம் பல மாதிரியும் கதைக்கத் தொடங்கிட்டது. அதுக்குப் பிறகும் என்னால் என்னைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. கனக்க பேர் கதவைத் தட்டத் தொடங்கிட்டினம். நானும் கதவைத் திறந்து விட்டன்.”

அவள் கூறி முடித்தாள்.

அதன் பின் பல விஷயங்கள் குறித்து பரிமாறினாள். ஆனால், என்னால் அவளுடன் பேச கூச்சமாக இருந்தது. அங்கிருந்து வெளியேறினேன்.

வாழ்வின் உச்சியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த கனகத்தை இன்று எமது சமூகம் வாழ்வின் அடித்தளத்திற்கு கொண்டு வந்து விட்டது. அது ஏன்? அவள் அழகா, அல்லது அவளது கடுமையான உழைப்பா, அல்லது விதியா காரணம்?

கனகம் பற்றிய: பல எண்ணங்கள் என் மனதில் நிறைந்திருந்தது.

கொழும்பு வரும் வழி எல்லாம் அவள் நினைப்புத்தான். கனகத்தை
சமூகம் 'திருத்தி' விட்டது. சமூகத்தை 'திருத்துவது' யார்?

“வீரகேசரி வார வெளியீடு”

04.06.1995.

ஒரு திரை விலகுகிறது

ஏழு வருடங்களாக - இடையிடையே மண்தினுள் புகுந்து விரும் 'அந்தச் சம்பவம்' ரஞ்சனின் மண்தினுள் திடீரென இன்று புகுந்து விட்டது.

காரியாலயத்தில் ஒருவரும் இல்லை. எல்லோரும் மதிய சாய்ந்துக்காக 'கனீனுக்கு' போய் விட்டார்கள். பசி அவனை நெருங்காமல் விடவே, யோசனை மனதை வட்டமிட, அந்தச் சம்பவம் அத்து மீறி விடுகின்றது.

கொழும்பில் பிரமச்சாரிய வாழ்க்கையில் ஊறி இருந்த வேளை..... அவன் கனவு, நனவு எல்லாம் சுகந்தி தான் நிறைந்திருந்தான். ஊரில் சில நாட்களை தாயுடன் கழித்து விட்டு கொழும்பு திரும்பினான்.

ஊரில் இருந்த வேளை இடையிடையே சுகந்தியைச் சந்தித்தான். இறுதி முறையாகச் சந்தித்த போது, "ரஞ்சன், எங்கட கலியாணத்திற்கு உங்கட அம்மா 'பெர்மிஷன்' தரமாட்டாவா?" எனக் கேட்டான் அவன்.

"தருவா," ரஞ்சன் சுரத்தின்றி பதில் அளிக்க, "எப்ப?" என அவன் கேட்கிறான்.

"எங்கட குடும்ப நிலவரம் தானே உமக்குத் தெரியும்? நாலு தங்கச்சிமாறில ரண்டு பேரையாவது கரை சேர்த்து விட்டுத் தான் என்ற கலியாணத்தைப் பற்றி நினைக்க வேணும் எண்டு அம்மா சொல்றா" என்கிறான் அவன்.

"அப்படி எண்டால் எங்கட காதல் ஒரு கனவு தான்."

"இல்லை, அது நிறைவேறும் இன்னும் கொஞ்ச காலத்திற்கு பல்லைக் கடிச்சுக் கொண்டிரும். எங்கட கலியாணத்தை நடத்திக் காட்டுறன்."

"கொஞ்ச காலம் எண்டால் பத்து வருஷமா?"

"இல்லை கெதியில். எப்படியும் அம்மான் மனதை மாத்திறன்."

"எனக்கெண்டால் இதில நம்பிக்கை இல்லை."

ஊரில் இருந்து புறப்படும் போது ரஞ்சனின் உள்ளத்தில் போராட்டமொன்று உருவகித்திருந்தது. 'எப்படியும் ஆறு மாசத்துக்குள்ளை சுகந்தியை கலியாணம் கட்டியே தீருவன்.'

கொழும்பு வந்தவன் தாய்க்கு, ஒரு வாரத்துக்குள் இரு கடிதங்களை எழுதினான். சுகந்தியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, அவளைக் கலியாணம் கட்டுறதுக்காக அனுமதியையும் கேட்டிருந்தான்.

இரு மாதங்கள் கழிய தாயிடம் இருந்து கடிதம் ஒன்று வந்தது. "உனக்கு விருப்பம் எண்டால் உன்ரை கலியாணத்தை நடத்தலாம். உன்னுடைய கலியாணத்தை நடத்திப் போட்டு தங்கச்சிமாறின் கலியாணத்தை நடத்தலாம் என்று நினைக்கிறேன்" என்று தாய் எழுதி இருந்தாள்.

தாயின் முடிவு ரஞ்சனின் மனதில் குளிர்மையை ஏற்படுத்தியது.

ஊரை நோக்கி விரைந்தான்.

பருத்தித்துறை முழுவதும் அல்லோல கல்லோல நிலையில் விளங்கியது.

எங்குமே புகையும், தீச்சுவாலையும்.

ஊரிலிருந்த சனங்கள் அடைக்கலம் தேடி வீதிகளில் ஓடிக் கொண்டிருந்தனர்.

இடையிடையே குண்டு வெடிக்கும் சத்தம்.

எல்லோரின் முகங்களிலும் மரணபீதி. கண்மண் தெரியாத நிலையில் கருமமாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். தமது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் எல்லோரும் ஓடினர்.

“வாறாங்கடா..... ஓடுங்கடா.....” என்றபடி வயோதிபர் ஒருவர் ஓடினார்.

குழந்தை குட்டிகளை சுமந்த வண்ணம், இழுத்தவண்ணம், சாமான்களை கைகளிலும், தோள்களிலும் சுமந்தவண்ணம் வயது வந்தோர், இளம் பிராயத்தினர்நடக்க முடியாத சீவன்கள் கூட நடந்து, ஓடி..... பைசிக்கினின் மரண ஓட்டங்கள். ‘வழி விடு..... வழி விடு’ என்ற கூப்பாடு.

“தப்பி ஓடுங்கடா.....”

“என்ற ஐயனே, நாரி எலும்பு முறிஞ்சுது.....”

“இண்டைக்கு நாங்கள் எல்லாம் சரி.....”

“எத்தனை பேரை சுட்டுத் தள்ளினாங்களோ.”

“எங்களை காப்பாத்த வந்து எங்களையே அழிக்கிறாங்க.”

அந்தக் கிராமமே புகையினுள் மூழ்கியது.

வீட்டில் தனியாக இருந்த சுகந்திக்கு முதலில் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. தாயும், தங்கைமாரும் காலையில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு சென்றிருந்தார்கள். மாலையில் வீடு வருவதாக கூறிப்பிருந்தார்கள். அவர்கள் போய் இரு மணித்தியாலங்கள் நகர்ந்த பின்னர் தான் இராணுவத்தின் வெறியாட்டம் ஆரம்பமாகியது.

பக்கத்து வீட்டு கமலா ஓடோடி வந்து, “சுகந்தி, நாங்களும் எங்கையாவது ஓடுவம்” என்று சொல்ல, சுகந்தி தீவிரமாக எதையும் யோசிக்காமல் வீட்டை பூட்டிவிட்டு வெளியேறினார்.

வீட்டிலிருந்து ஒரு மைல் தூரம் வரை அவர்கள் வந்து விட்டனர். மீளும் அவர்களால் ஓட முடியவில்லை. தம்மை ஆசுவாசப்படுத்துவதற்காக சிலத்தில் குந்தினர்.

அவர்களைக் கடந்து கொண்டு பலரும் சென்றனர்.

சுளை ஆறிய கையுடன் இருவரும் எழுந்தனர். விரைவாக நடக்கத் தொடங்கினர்.

நூறு யார் தூரம் சென்றிருக்கமாட்டார்கள், அவர்களுடன் உரசியபடி ஒரு ஜீப் நின்றது. அதில் இருந்த மூன்று ஜவான்களையும் கண்டு சுகந்தியும், கமலாவும் திகைத்து விட்டனர். சுகந்தியின் தோள்பட்டையில் இருந்து 'டிர்வலிங் பாக்' நழுவி கீழே விழுந்தது.

இனி தமக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது என்பதை சுகந்தியினால் உணரக் கூடியதாக இருந்தது. மூவரில் ஒருவன் சுகந்தியின் கையைப் பிடித்தான். மற்றவன் கமலாவைப் பிடித்தான்.

இருவரையும் மூவரும் அருகில் இருந்த வீட்டுக்கு இழுத்துச் சென்றனர். அவர்கள் பிடியிலிருந்து தப்புவதற்கு இரு பெண்களும் முயன்ற போதும் அவர்களின் இரும்புப் பிடியிலிருந்து தப்ப முடியவில்லை.

இரு பெண்களையும் விறாந்தைக்கு கொண்டு சென்றனர். பின்னர் அவர்கள் மீது பலாத்காரம் புரிய முனைந்தனர். கமலாவை அவர்கள் சில வினாடிகளில் விட்டனர். அவளுக்கு 'சுகமில்லை' என்பதை அறிந்தவர்கள் சுகந்தி மீது பாய்ந்தனர்.

அதன் பின்.....

குண்டுகளின் சத்தம் சுகந்தியின் அலறலை அழுக்கியது.

மூன்று ஓநாய்களும் தமது வெறியைத் தீர்த்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறின.

மிகக் கஷ்டப்பட்டு சுகந்தி எழுந்தாள். அவளால் நிற்க முடியவில்லை. தலை சுற்றியது. சுவரைப் பிடித்தபடி நின்றாள்.

அவளது மனம் வெதும்பியது. வேதனைப் பட்டது.

வேதனையைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அழுதாள்.

வாழ்க்கையே சூனியமாகி விட்டது போன்ற நிலைக்கு ஆளானாள்.

இனியும் வாழ்வது அர்த்தமற்றது என்ற உணர்வு அவளுள் புக முற்பட்டது. ஆனாலும் வாழ்ந்தே தீருவது என்று மனதைத் திடப்படுத்தியபடி நடந்தாள்.

பருத்தித்துறை பஸ் நிலையத்தில் இறங்கிய ரஞ்சன் தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். அவன் நடையில் ஒரு தெம்பு தென்பட்டது. மண்தினுள் அழுங்கியிருந்த மகிழ்ச்சி வெளிவரத் துடித்தது.

வீட்டை அண்மிக்க, அண்மிக்க அவன் இதயத்துடிப்பு அதிகரிக்கிறது.

அப்போது சுகந்தி தட்டுத் தடுமாறி நடந்து வருவது தெரிந்தது.

அவள் கோலம் ரஞ்சனை தூக்கிவாரியது. ஓடிச் சென்று அவள் கையைப் பிடித்தான்.

எதிர்பாராதவிதமாக ரஞ்சனைக் கண்ட சுகந்தி அடைந்த ஆச்சரியம், அதிர்ச்சி..... எதுவுமே செய்யத் தோன்றாத நிலையில் அவனைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

அவள் இதழ்களில் தெரிந்த சிராய்ப்புக் காயங்கள், குழம்பியிருந்த தலைமயிர், கசங்கியிருந்த உடுப்புக்கள்..... அவளுக்கு என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை அவனால் அனுமானிக்க முடிந்தது.

“ரஞ்சன்” என அலறியபடி சுகந்தி அவனைக் கட்டி அணைத்து, குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

“எ.....எ.....என்ன நடந்தது?” அவன் கேட்க, அவள் அந்த உண்மையை அப்படியே கக்கினாள்.

“ஓ!” என்றவன் அவளை அணைத்தான். அவன் நெஞ்சு பதறியது. மனதினுள் ஆவேசம் கிளம்பியது.

“அவங்களை கண்டன் எண்டால்.....”

சுகந்தி அழுதபடியே இருந்தாள்.

“வாரும் போவம்.”

“எங்கை?”

“முதல்ல எங்கடை வீட்டை.”

“எங்கடை வீட்டை போவம்”

“வேண்டாம். எங்கடை வீட்டை போயிட்டு, உம்மடை வீட்டை போவம்.”

இருவரும் அங்கிருந்து அகன்றனர். ரஞ்சனின் வீட்டை அடைந்தனர்.

விறாந்தையில் தாய், தங்கைமார் நின்றனர். சுகந்திக்கு நடந்த கதையை யாரோ அவர்களிடம் கூறியிருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு சுகந்தி முன்னேறாமல் நின்றாள்.

“வாரும் சுகந்தி.” சுகந்தியை ரஞ்சன் மெல்ல இழுத்தான்.

“அவளை ஏன் இஞ்ச கூட்டிக் கொண்டு வாறாய்?” தாயின் குரல் கேட்டு ரஞ்சன் அதிர்ந்தான்.

“ஏன் கூட்டிக் கொண்டு வந்தால் என்ன?”

“கெட்டுப் போனவளைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து என்ன செய்யப்

போறாய்?”

தாயைச் சுட்டெரிப்பது போல ரஞ்சன் பார்த்தான். “சுகந்தி உங்கட எதிர்கால மருமகள் எண்டதை ஞாபகத்தில வையுங்க.”

“என்ர மருமகளோ? கெட்டுப் போனவளை என்ர மருமகளாக்க எனக்கு என்ன விசரோ?”

“சுகந்தி ஏன் கெட்டாள் எண்டதை நினைச்சுப் பார்த்தியளோ?”

“அதைப் பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை. கெட்டவள் கெட்டவள் தான்.”

ரஞ்சனுக்கு எல்லையில்லாத ஆத்திரம் ஏற்பட்டது. எனினும், ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“உங்கட ஒரு மகளுக்கு இப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால் நீங்க எப்படி துடிப்பீங்க என்று தெரியுமோ. அதே நிலையில் தான் சுகந்தி இருக்கிறாள்.”

“டேய், உன்ர தங்கச்சிமார் ஒருத்திக்கு இப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால், ஆராவது கட்ட வருவினமோ? நீ தான் ஒரு பேயன் மாதிரி.....”

தாயின் வார்த்தைகள் ரஞ்சனின் உள்ளத்தைச் சுட்டன. அவற்றில் உண்மை பொதிந்திருப்பதை உணர்ந்து, ரஞ்சன் பேச்சைத் தொடர்வதற்கு வார்த்தைகள் இன்றித் தவித்தான்.

சுகந்தி, இன்னும் வாய் திறந்து பேசாததையிட்டு ரஞ்சனுக்கு விசித்திரமாக இருந்தது. அவளைப் பார்த்தான். அவள் கண்களில் இருந்து நீர் இன்னும் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. அவள் நிலை அவன் மனதை நெகிழச் செய்தது.

“சுகந்தி, எங்கட சமூகத்தில் எனக்கும், உமக்கும் இடமில்லை. வாரும் நாங்க இஞ்சை இருந்து போவம்.”

அவன் தன் கையை நீட்டினான். அவள் அதைப் பற்றவில்லை.

“ரஞ்சன், உங்களை நம்பி உங்கட அம்மா, தங்கச்சிமார் இருக்கினம். நீங்கள் போனால் அவையளுக்கு எதிர்காலமே இல்லை. நீங்கள் அவையளோட இருங்கோ, நான் என்ர வழியில் போறன்.”

சுகந்தி வார்த்தைகளை மெல்ல, ஆனால் தெளிவாக வெளியிட்டாள்.

“சுகந்தி.” ரஞ்சன் கத்தினான். “நீர் தனியாக போகத் தேவையில்லை. நாங்க இரண்டு பேரும் போவம். நானும் உம்மோட வாரன்.”

அவளின் கரத்தை அவன் பிடித்தான். அதற்குள் அங்கு வந்த தாய் அவன் கரத்தைப் பிடித்து இழுத்தாள்.

“உனக்கு என்ன விசரோ? வாடா வீட்டுக்குள்ளை.”

“வீட்டுக்குள்ளை வருவன். ஆனால், சுகந்தியை உள்ளூக்குள்ளை விட வேணும்.”

“அது முடியாது. அவளுக்கு இஞ்சை இடமில்லை.”

“அம்மா, சுகந்தியினர் நிலையில் இண்டைக்கு எங்கட சமூகத்தில் எத்தனையோ பொம்பிளைப் பிள்ளையள் இருக்குதுகள். அவையள் எல்லாம் வீட்டுக்குதவாதவையள் எண்டு அர்த்தமோ? வியட்நாமில், பங்களாதேஷில் நடைபெற்ற கலவரங்களில் எத்தனையோ ஆயிரம் பொம்பளைப் பிள்ளையளை சுற்பழிச்சிருப்பாங்க. ஆனால், அவையளை எல்லாம் பொடியங்கள் கலியாணம் கட்டினாங்கள். அவையளுக்கு மறுவாழ்வு குடுக்க எத்தனையோ பெடியங்கள் துடிச்சாங்கள். அவையளுக்கு பிறந்த பிள்ளையளை தங்கட பிள்ளையளா வளர்க்கிறாங்க. ஆயுதப் போராட்டம் நடக்கக்கிலை வியட்நாமையும், பங்களாதேஷையும் உதாரணம் காட்டுறீங்க. ஆனால், ஒரு பொம்பளைப் பிள்ளை சுற்பை இழக்கக்கிலை அவளை ஏற்றுக் கொள்ள சம்மதிக்கிறீங்க இல்லை. இது தான் எங்கட சமூகத்தில் இருக்கிற கோளாறு. இந்தக் கோளாறை சரிக்கட்டுறதுக்காக நான் எப்பாடு பட்டும் சுகந்தியை கட்டியே தீருவன்” என்று வார்த்தைகளைப் பொரிந்து தள்ளிய ரஞ்சன் உணர்ச்சி வேகத்தினால் திக்கு முக்காடி விட்டான். அவன் தலை சுற்றியது. கீழே சரிந்தான்.

“ரஞ்சன்” என்று அலறியபடி வந்த தாய், கீழே கிடந்த மகனின் தலையை மடியில் கிடத்தினாள்.

அதற்கிடையில் இளையவள் நீர் நிறைந்த செம்பைக் கொண்டு வந்து தாயிடம் நீட்ட, அவள் நீரை அவன் முகத்தில் தெளித்தாள்.

சில வினாடிகளில் ரஞ்சன் கண்களைத் திறந்தான்.

தன்னை குழுமி நின்ற பிள்ளைகளைப் பார்த்த தாய் “எல்லாரும் வீட்டுக்குள்ளை போங்கோ. கொண்ணர் வீட்டை வருவார்” என்றவள் சுகந்தியை நோக்கி, “பிள்ளை, நீரும் உள்ளூக்குள்ளை போய் இரும்” என்றாள்.

மழை வருவதற்கு அறிகுறியாக கறுத்திருந்த மேகம் வெளுறிக் கொண்டு வந்தது.

ஊரும் அமைதிக்குத் திரும்பியது.

1995.

மேடை முழக்கம்

காதைக் குடைந்து கொண்டு வானத்தில் ஏகாந்தமாகப் பார்வையைப் படர விட்டபடி நின்றேன். என் எண்ணத்தில் கதைக்கான கருவொன்று முகிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இரு நாட்களுக்குள் ஒரு சிறு கதையை எழுதி போட்டி ஒன்றுக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

“இஞ்சருங்கோ.....” என்றபடி சுசிலா என்னிடம் வந்தாள். அவள் கையில் ஒரு செய்திப் பத்திரிகை இருந்தது.

‘என்ன?’ என விழிகளால் கேட்டேன்.

“நீங்க வருசக் கணக்கில தேடின ‘பேப்பர்’ இண்டைக்கு ‘ஸ்ட்ரோர் ஸ்ரூமை’ ‘கிளின்’ பண்ணக்கில கிடைச்சது” என்றவள் பத்திரிகையை என்னிடம் நீட்டினாள்.

அப்பத்திரிகையை கண்டு என் மனம் அடைந்த மகிழ்ச்சி.....! அதை கைநீட்டி வாங்கியவன் பக்கங்களைப் புரட்ட..... இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் நான் எழுதிய சிறுகதை அச்சாகி இருக்குது. மனைவியை மறந்தவனாக, என் பார்வை சிறுகதையின் சில வரிகளை மெய்கின்றன. வாசிக்க, வாசிக்க..... என்னை அறியாமலேயே பற்கள் வெளியே தெரிகின்றன.

“இருவது வருசமாக இந்தக் கதையைத் தேடினன். இப்பத்தான் கிடைச்சிருக்குது” என்று குதூகலித்தேன்.

“இனி என்ன கதை கிடைச்சிட்டுது. இதையும் உங்கடை சிறுகதைத் தொகுப்பில் சேர்க்கலாம்” என்கிறாள் சுசிலா.

“ஊம்” என்றவன் கதையை வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

அந்தக் கதை.....

எனக்கு முன்னால் நெட்டையும், குட்டையும், கறுவலும், சிவலையுமாக நின்ற அறுவர் அடங்கிய அந்த ‘வாய்பேசா’ மானிடர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவர்கள் ஒருவரும் வாயைத் திறக்கவில்லை. என்னைப் பார்க்கிறார்கள். கீழே பார்க்கிறார்கள். திருட்டு முழி முழிக்கிறார்கள். ஒருவன் ‘ஏதோ’ சொல்ல வாயெடுக்கிறான். ஆனால், வாயை மூடி விடுகிறான்.

“ஆராவது ஒருத்தர் கதையுங்களேன்.” பொறுமை இழந்த நிலையில் அதட்டுகிறேன்.

அப்பொழுதும் மௌனம் தான்.

சின்னானை நோக்கி “நீயாவது சொல்லித் தொலையன்” என்று சீறினேன்.

“ஐயா, வருகிற திங்கட்கிழமை நாங்கள் எங்கட சங்கத்தினர் நாலாவது மகாநாட்டை நடத்தலாம் என்று முடிவு எடுத்திருக்கிறம்.....”

“சங்கமோ? அது என்ன சங்கம்?”

“அது வந்து..... வந்து..... அனைத்திலங்கை சலவைத் தொழிலாளர் சங்கம்.”

“ஓ! அப்படியோ? இப்படி ஒரு சங்கம் இருக்குது என்று எனக்கு இப்பத்தான் தெரியுது.”

“நாலு வருசமாக இயங்குது.” ஒருவன் சொல்கிறான்.

“இப்பவோ மகாநாடு நடத்துறியள்?”

“இல்லை. முந்தியும் நடத்தி இருக்கிறம்.”

“எனக்கு தெரியாதே.”

“போன வருசம் யாழ்ப்பாண ‘ரவுணிலை’ நடந்துது. அதுக்கு முந்தி கிளிநொச்சியிலையும், மாங்குளத்திலையும் நடந்துது. இந்த முறை தான் எங்கட ஊரில.....”

“நல்லாய் போச்சுது. இப்ப நான் உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேணும்?”

சின்னான், எனது சலவைக்காரன், தலையைச் சொரிந்தான். அவனிடம் இருந்து பதில் புறப்படவில்லை.

“சொல்லன் சின்னான்.”

“ஐயா, எங்கட ஊரில மகாநாடு நடக்கிறதால கொஞ்சம் ‘உங்காக’ நடத்த இருக்கிறம்.....நீங்கள் தான் மகாநாட்டுக்கு தலைமை வகிக்க வேணும்.”

பணிவுடன் கூறியவன், எனது பதிலை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தான்.

“நான் ஒரு இடத்திற்கும் தலைமை தாங்கப் போறதில்லை. நான் ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தன் என்று உனக்குத் தெரியும் தானே? நான் மேடையில் இருக்கக்கூட ஆராவது ஒருத்தன் அரசாங்கத்தை விமர்சித்துப் பேசினால் என்ner பாடு திண்டாட்டத்தில தான் முடியும்.”

சின்னான் என் பேச்சை இடைமறித்தான். “ஐயா, எங்கட மகாநாடு ஒற்றுமை, உயர்வு, தாழ்வு எண்ட பிரச்சனையனைப் பற்றிப் பேசத்தான் நடத்தப்படுகிறது. அரசியல் மருந்துக்கேணும்

கலக்கப்படாது. நான் இதுக்கு உறுதி.....”

கூடவே அவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற ஒருவனும் சின்னானுக்குப் பரிந்து பேசினான்.

நான் சிறிது நேரம் சிந்தித்தேன். பின் சரி என்று சம்மதித்தேன்.

“சின்னான், ஒன்று நான் மேடையில் இருக்கக்கூட ஆராவது தப்பித்தவறி அரசியல் பேசினால் நான் மேடையை விட்டு வெளியேறி விடுவன். அதுக்குப் பிறகு நீ இந்தப் பக்கம் வாறதை விட்டுவிட வேணும். இந்த ஐயாவையும் மறந்து விட வேணும்.”

சின்னான் இரண்டாக வளைந்தான். “ஐயா, அப்படி ஒண்டும் நடக்காது. நான் அதுக்கு உத்தரவாதம். நீங்கள் பயப்படாமல் வாங்கோ.”

“ஓம் ஐயா. ஆராவது அரசியல் கதைச்சால் அவனர் காலை நான் முறிப்பன்” என்கிறான் இன்னொருவன்.

“சரி, சரி நான் வாறன். மகாநாட்டில் பேசுறதுக்கு ஆர் ஆர் வரப்போகினம்?”

“எங்கட எம்மி..... உங்களுக்கு அவரைத் தெரியும் தானே? அவர் எங்கடை பகுதி.....”

“ஓமோம், தெரியும். அலுவலாக என்னட்டை வாறவர். நல்ல மனுசன்.”

“எங்கட கொழும்புக் கிளை தலைவர் பிரான்சிஸ், மற்றது அரியாலை கிளைச் செயலாளர் டானியல்.....”

யாவரும் வீட்டை விட்டு புறப்பட்டுச் சென்ற பின் மனைவி என்னிடம் வந்தாள்.

“சின்னான் என்னவாம்?”

“அவையினர் சங்க மகாநாட்டுக்கு என்னை தலைமை தாங்க வரட்டாம்.”

“மகாநாடு நடத்துற அளவுக்கு கட்டாடிமார் உயர்ந்து விட்டினம் போல.....”

“பொத்தும் வாயை. அவங்களும் இப்ப சங்கம் அமைச்சு தங்கட உரிமையை காப்பாத்த பாடுபடுறாங்கள். எண்டபடியால நாங்கள் அவங்களுக்கு ‘சப்போட்’ குடுக்க வேணும்.”

“உங்களுக்கு எளிய சாதியருக்கு வக்காலத்து வாங்கா விட்டால்.....”

மனைவி போய் விட்டாள்.

அன்று அக் கிராமம் முழுவதும் மகாநாடு பற்றிய பேச்சுத்தான்.

காலையில் காரியாலயத்திற்கு செல்லும் பொழுது பலர் மகாநாட்டு மேடையை அலங்கரிப்பதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றேன்.

வீதியோரத்தில் இருந்த கடைகள் யாவற்றிலும் மகாநாடு பற்றிய 'நோட்டீஸ்' ஒட்டப்பட்டிருந்தது. சில சுவர்களை கவரொட்டிகள் அலங்கரித்திருந்தன.

சரியாக மாலை நாலரை மணிக்கு சின்னான் வாடகைக் காரில் வந்தான்.

“ஐயா போவமோ?” எனத் தயவுடன் கேட்டான்.

“அதற்கென்ன” என்றபடி காரில் ஏறினேன்.

கார் மகாநாட்டுத் திடலை அடைந்தது.

மக்கள் கூட்டம் திரண்டிருந்தது. ஆயிரம் பேரளவில் வரும்.

மேடைக்கு ஏற ஒருவர் மாறி ஒருவராக வந்து மாலைகளால் என் கழுத்தை அலங்கரித்தார்கள். உள்ளூர் எம்.பி. என்னை நோக்கி கரம் குவித்து வணக்கம் தெரிவித்தார். மேடையில் வீற்றிருந்த பேச்சாளர்கள், சங்கப் பிரதிநிதிகள் என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்தனர்.

ஆசனத்தில் அமர்ந்தேன். எனக்கு இடது பக்கத்தில் கிராமசபை தலைவர் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கு அருகில் எம்.பி. எனது வலது புற நாற்காலி வெறுமையாக இருந்தது. அது சங்கத்தின் உள்ளூர் தலைவருக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என நினைத்தேன்.

சின்னான் மேடைப்பக்கம் வந்தான். அவனை ஆராய்ந்தேன். புத்தம் புதிய ஆடைகள் அணிந்து, வெகு கம்பீரத்துடன் காட்சியளித்தான். வெற்று நாற்காலியை நோக்கி வந்தவன், என்னைக் கண்டு நின்று விட்டான். அவன் செயல் எனக்குள் ஆச்சரியத்தை வரவழைத்தது.

கண்களால் அவனை அழைத்தேன். வந்தான். என் அருகில் நின்றான்.

“சின்னான்.....”

“என்னய்யா?”

“நீ தானே சங்கத்தினர் தலைவர்?”

“ஓம் ஐயா.”

“அப்பக் கதிரையில் இரன்.”

“தே.....தே..... தேவையில்லை ஐயா. உங்களுக்கு பக்கத்தில் என்னெண்டு இருக்கிறது. கூசுது.”

எனக்கு அவனது பதிலைக் கேட்ட போது உள்ளூர்ச் சிரிப்பு வந்தது. உயர்வு, தாழ்வு நீங்க வேண்டும் என்று பாடுபடுபவன் எனக்குப் பக்கத்தில் சரிக்குச் சமனாக அமரத் தயங்குகிறானே.

மகாநாடு ஆரம்பமாகியது.

முதலில் சென்ற ஆண்டு அறிக்கையை சங்கத்தின் செயலாளர் வாசித்தார். அதன் பின் சின்னான் பேச ஆரம்பித்தான்.

“இப் பகுதி எம். பி. ஐயா அவர்கட்டும். ஏ. ஜி. ஏ. ஐயா அவர்கட்டும்” என்று விளித்தவன், அரைமணி நேரமாக உரையாற்றினான்.

“தோழர்களே, ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு, ஒற்றுமை நீங்கினால் அனைவருக்கும் தாழ்வு என்ற உயரிய கருத்தை எங்கள் சமுதாயம் ஏன் இன்னும் உணரவில்லை? காலம் மாறுகிறது. நமது கருத்து மாறவேண்டாமா? ஆண்டாண்டு காலமாக அடிமைப்பட்டு வாழ்கிறோமே. இந்த அடிமை நிலையை கொடுமைக்குள்ளாக்கப்பட்டு வரும் கொடிய வழக்கத்தை நாம் அழிக்க வேண்டாமா? தோழர்களே, சிந்தியுங்கள். மனிதருக்கு மனிதன் அடிமையில்லை என்கொள்கைக்கு உயிரைத் தந்த ஏபிரஹாம் லிங்கன், கொடுமையைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருப்பவன் கடவுளை அறியமாட்டான் என்று கூறிய அண்ணல் காந்தி போன்றவர்களை நாங்கள் அறியவில்லையா? இவைகளை தெரிந்து கொண்டு விழித்தெழவும் இல்லை. வீரம் பெறவும் இல்லை.....

.....நமது தொழிலை நாம் செய்கின்ற அதே நேரத்தில் நமது உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு, சமூக கொடுமைகளுக்கு ஆளாகி மடமை, வஞ்சகம், சுயநலம் கொண்ட ஒரு தன்னம்பிக்கையற்ற சமூகமாக நாம் வாழ்கின்றோமே. இந்த இழி நிலையை நாம் துடைக்க வேண்டாமா?.....

.....சோஷலிஸம் என்றால் என்ன? சமுத்துவம், சுதந்திரம், சகோதரத்துவம் என்ற எண்ணக் கருத்துக்களைக் கொண்ட முறையே சோஷலிஸத்தின் அடிப்படையாகும். ஆனால், எமது நிலை என்ன.....?”

சின்னான் குரலை ஏற்றி, இறக்கி, தனது உரையை நீடித்தான்

அவன் பேச்சை முடித்தான். நெடிய கரகோஷம்.

மகாநாட்டுத் திடலில் கூடியிருந்தோர். “சாதி ஒழிக” என்று கோஷம் எழுப்பினார்கள்.

சிலர் மேடையில் ஏறி சின்னானுக்கு மாலை குடினார்கள். அவை என் கழுத்தை அலங்கரித்த மாலைகளே.

ஒரு கிழமையின் பின் எனது காரியாலயத்தை நோக்கி நடந்து சென்றேன்.

வழியில் சின்னான் சைக்கிளில் வருவதைக் கண்டேன். என்னைக் கண்டவன் சைக்கிளில் இருந்து இறங்கி, தோளில் போட்டிருந்த துவாயை இடையில் கட்டி “வணக்கம் ஐயா” என்று பணிவுடன் கூறினான்.

அவனது செயலை அவதானித்தவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தேன்.

“ஏன் ஐயா சிரித்தீங்க?”

“உன் செயலை பார்த்தா போலை சிரிப்பு வந்திட்டுது. உயர்வு, தாழ்வு நீங்கட்டும்’ எண்டு அண்டைக்கு மேடையில் கத்து. கத்து எண்டு கத்திவிட்டு இண்டைக்கு என்னைக் கண்டவுடன நீ தாழ்ந்தவன், நான் உயர்ந்தவன் எண்டு நினைச்ச சைக்கிளிலை இருந்து இறங்கி தோளில் இருந்த துவாயை இடையில் கட்டிட்டாய்.”

“ஐயா, அப்படி செய்யாட்டால் அது மரியாதை இல்லை.”

“சின்னான், நீயே இப்படி இறங்கி உன் மரியாதையைக் குறைக்கிறாய் சிறுபான்மை இன ஆக்கள் எல்லாரும் தாங்களாகவே தாழ்வு அடைகினம். இப்படி அளவுக்கு மீறி மரியாதை குடுக்கிறதால் தான் உங்கட இனம் இன்னும் உயர்வை அடையவில்லை. நான் நடந்து வந்தால், நீ சைக்கிளிலை இருந்து இறங்க வேணும் எண்டு எங்கை சட்டம் இருக்குது? உங்கட ஆக்கள் எல்லாரும் நாங்கள் மற்ற ஆக்களுக்கு ஒரு விதத்திலையும் குறைச்சல் இல்லை எண்டு நடந்தால் காலக்கிரமத்தில் உயர்வு, தாழ்வு எண்ட பேதம் நீங்கி, எல்லாரும் சமம் எண்ட நிலை ஏற்படும். மகாநாடு கூட்டி ஐந்து பேர் சேர்ந்து மேடையில் கத்துறதை விட, செயலில் நீங்கள் இதைக் காட்டினால் எல்லாம் சரி வந்து விடும்.”

சின்னான் முகத்தில் வெட்கம் கலந்த ஒரு புன்னகை இழையோடியது.

நான் கூறியது அவனைப் பிரமிக்க வைத்திருக்க வேண்டும். ****

பஞ்சம்
(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர்	: சோ. ராமேஸ்வரன்
முதலாவது பதிப்பு	: டிசம்பர் 1995
பதிப்புரை	: ஆசிரியருக்கு
வெளியீடு	: திருமதி செ. ராமேஸ்வரன் 41/2 சித்திரா ஒழுங்கை, கொழும்பு - 5.
அச்சுப்பதிவு	: கிரியேட்டிவ் ஹான்ட்ஸ் (பிரைவேற்) லிமிற்றெற் பம்பலப்பிட்டி.
விலை	: ரூபா 50/-

Pancham
(A Collection of short stories)

Author	: S. Rameswaran
First Edition	: December 1995
Copyright by	: Author
Published by	: Mrs. S. Rameswaran 41/2 Chitra Lane, Colombo 5.
Printed by	: Creative Hands (Pvt) Ltd., Bambalapitiya
Price	: Rs. 50/-

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்:

யோகராணி கொழும்புக்குப் போகிறாள்	— 1992 — நாவல்
இவர்களும் வாழ்கிறார்கள்	— 1993 — நாவல்
இலட்சியப் பயணம்	— 1994 — நாவல்
மௌன ஓலங்கள்	— 1995 — நாவல்
அக்கரைக்கு இக்கரைப் பச்சை	— 1995 — நகைச்சுவை நாவல்
சுதந்திரக் காற்று	— 1995 — சிறுகதைத்தொகுப்பு

**BEST QUALITY VIDEO CASSETTES FROM A WIDE
SELECTION OF LATEST & OLD, POPULAR & RARE**

ENGLISH, TAMIL, HINDI & SINHALA

FILMS ARE AVAILABLE NOW AT

P. J. VIDEO VISION

161, GALLE ROAD, BAMBALAPITIYA, COLOMBO - 4.

TEL : 592929, 591162

PRIME BUSINESS SERVICE

*** TYPE SETTING (ENGLISH, SINHALA & TAMIL)**

*** PHOTO COPY**

*** LAMINATING**

*** BINDING**

&

*** COMPUTER TYPING (ENGLISH, TAMIL & SINHALA)**

161, GALLE ROAD, BAMBALAPITIYA, COLOMBO - 4.

TEL : 592929 - 591162